

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

182. Éves Általános Konferencia

2012. március 31. – április 1.

Kiadja:
Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Utah, Salt Lake City

© Intellectual Reserve, Inc., 2012
Minden jog fenntartva.

Az angol eredeti jóváhagyva: 12/11.
A fordítás jóváhagyva: 12/11.
A *182nd Annual General Conference* fordítása.
Hungarian
PD50038655 135

Tartalom

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

Most, hogy újra összegyűlünk <i>Thomas S. Monson</i>	1
Egy kisgyermek vezeti majd őket <i>Boyd K. Packer</i>	4
Tanítsuk meg gyermekeinknek megérteni a tant! <i>Cheryl A. Esplin</i> ..	12
Az Úr evangéliumához való megtérés az egyházán keresztül <i>Donald L. Hallstrom</i>	18
Ő igazán szeret bennünket <i>Paul E. Koelliker</i>	23
Áldozat <i>Dallin H. Oaks</i>	29
Megmászásra váró hegyek <i>Henry B. Eyring</i>	37

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

Az egyházi tisztségviselők támogatása <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	45
Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg 2011. évi jelentése <i>Robert W. Cantwell</i>	49
A 2011. év statisztikai jelentése <i>Brook P. Hales</i>	51
A szőlőskerti munkások <i>Jeffrey R. Holland</i>	53
Magunkba szállni: Az úrvacsora, a templom és az áldozathozatal a szolgálatban <i>Robert D. Hales</i>	59
Hit, bátorság, beteljesülés: Üzenet az egyedülálló szülőkhez <i>David S. Baxter</i>	65
Maradjatok az Úr oldalán! <i>Ulisses Soares</i>	70
A hit zenéjére hangolódva <i>Quentin L. Cook</i>	74
Hogyan kaphatunk személyes életünkre vonatkozó kinyilatkoztatást és sugalmazást? <i>Elder Richard G. Scott</i>	81

PAPSÁGI ÜLÉS

A menny hatalmai <i>David A. Bednar</i>	87
A valódi növekedés kulcsa a megmentés <i>Richard C. Edgley</i>	94
Ároni papság: keljetek fel és használjátok Isten hatalmát! <i>Adrián Ochoa</i>	100
A papsági szolgálat miéértje <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	105
Szövetség alatt álló családok <i>Henry B. Eyring</i>	112
Hajlandónak és érdemesnek lenni a szolgálatra <i>Thomas S. Monson</i>	120

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

Az irgalmasok irgalmasságot nyernek <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	128
Adjunk hálát Istennek! <i>Elder Russell M. Nelson</i>	135
Különleges tanulságok <i>Ronald A. Rasband</i>	142
Próféták látomása a Segítőegyletről: hit, család, segítségnyújtás <i>Julie B. Beck</i>	147
Krisztus tana <i>D. Todd Christofferson</i>	153
Az élet versenye <i>Thomas S. Monson</i>	161

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

Hatalom a szabadulásra <i>Elder L. Tom Perry</i>	169
Hogy megkerülhessen az elveszett <i>Elder M. Russell Ballard</i>	175
A cselekvéshez szükséges látomás <i>Elder O. Vincent Haleck</i>	182
„Csak az igazlelkűség tantételei alapján” <i>Larry Y. Wilson</i>	187
Megérte-e? <i>David F. Evans</i>	192
Szentnek tartani <i>Paul B. Pieper</i>	199
Miképpen vélekedik Krisztus én felőlem? <i>Neil L. Andersen</i>	204
E konferencia befejeztével <i>Thomas S. Monson</i>	210

ÁLTALÁNOS FIATAL NŐK GYŰLÉS

Keljetek fel és ragyogjatok! <i>Ann M. Dibb</i>	213
Törekedjete a tanulásra: Elvégzendő munkátok van! <i>Mary N. Cook</i>	219
Itt az idő: keljetek fel és ragyogjatok! <i>Elaine S. Dalton</i>	225

Higgyetek, engedelmeskedjeteK, és tartsatok ki! | *Thomas S. Monson* 231

Most, hogy újra összegyűlünk

Írta: Thomas S. Monson elnök

Mennyei Atyánk törődik mindannyiunkkal, és tudja, mire van szükségünk. Töltsön el bennünket az Ő Lelke, miközben részt veszünk e konferencia eseményein.

Szeretett fivéreim és nővéreim! Most, hogy újra összegyűlünk az egyház általános konferenciája alkalmából, köszöntelek benneteket, és szeretetemet fejezem ki irántatok. Hathavonta találkozunk, hogy megerősítsük és bátorítsuk egymást, vigaszt nyújtsunk egymásnak, és építsük egymás hitét. Azért vagyunk itt, hogy tanuljunk. Néhányan közületek talán válaszokat keresnek a kérdéseikre és az életükben felmerülő kihívásokra. Vannak, akiknek csüggedéssel vagy veszteségekkel kell megküzdeniük. Mindenki megvilágosodhat, illetve erőt és vigaszt kaphat, miközben érzi az Úr Lelkét.

Ha az életetekben változtatnotok kell valamin, kívánom, hogy ösztönzésre és bátorságra leljetek annak megtételéhez, miközben a konferencián elhangzó sugalmazott szavakat hallgatjátok. Mindannyian újítsuk meg azon elhatározásunkat, hogy Mennyei Atyánk érdemes fiai- és leányaiként éljünk! Továbbra is álljunk ellen a gonosznak, akárhol is találkozunk vele!

Mily áldottak vagyunk, hogy ebben az időben jöhettünk a földre – a világ hosszú történelmének e csodás időszakában! Habár nem tudunk mindannyian egy helyen összegyűlni, lehetőségünk van a konferencia eseményeit a televízió, rádió,

műhold és internet, sőt még a mobil eszközök csodáján keresztül is követni. Bár különböző nyelveket beszélünk, és különböző területeken élünk, egyek vagyunk, egy a hitünk, egy a tanunk, és egy a célunk.

A 182 évvel ezelőtti szerény kezdetek óta jelenlétünk ma már világszerte érződik. E nagyszerű ügy, melyért munkálkodunk, tovább fog terjedni, és közben életet áld és változtat meg. Nincs az a cél, nincs az az erő sehol a világon, amely megállíthatná Isten munkáját. Bármi is történjék, e nagyszerű cél meg fog valósulni. Emlékeztek Joseph Smith próféta látnoki szavaira: „Nincs az a szentségtelen kéz, amely megállíthatná a munka haladását. Tombolhat az üldöztetés, összefoghat a csőcselék, gyülekezhetnek hadseregek, és rágalmazhatnak hamis vádakkal, Isten igazsága azonban bátran, nemesen és függetlenül fog előrehaladni; míg minden földrészt át nem jár, minden égövet meg nem látogat, minden országban végig nem söpör, és minden fülben el nem hangzik; míg Isten céljai meg nem valósulnak, és a nagy Jehova azt nem mondja: a munka elvégeztetett.”¹

Fivéreim és nővéreim! Sok dolog van ma a világban, ami nehéz és kihívásokkal teli, de sok olyan is van, ami jó és felemelő. Ahogy azt a tizenharmadik hittételünkben kijelentjük: „Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra.” Tegyük mindig így!

Köszönöm a hiteteket és az evangélium iránti odaadásotokat. Köszönöm, hogy szeretettel és odafigyeléssel vagytok egymás iránt. Köszönöm az egyházközségeitekben, gyülekezeteitekben, cövekjeitekben és kerületeitekben nyújtott szolgálatokat. Az ilyesfajta szolgálat teszi lehetővé az Úrnak, hogy elérje céljait itt a földön.

Köszönetemet fejezem ki azért a kedvességért, amellyel fogadtok, bármerre járok is. Köszönöm nektek az értem mondott imáitokat. Érzem ezeket az imákat, és mélységesen hálás vagyok értük.

Fivéreim és nővéreim, most azért jöttünk ide, hogy útmutatásban és sugalmazásban részesüljünk. Sok üzenetet fogunk hallani a következő két napban. Biztosíthatlak benneteket, hogy azok a férfiak és nők, akik szólni fognak hozzátok, a menny segítségét és útmutatását kérték üzeneteik elkészítése során.

Sugalmazás útján kapták mindazt, amit meg fognak osztani velünk.

Mennyei Atyánk törődik mindannyiunkkal, és tudja, mire van szükségünk. Töltsön el bennünket az Ő Lelke, miközben részt veszünk e konferencia eseményein. Ez az én őszinte imám Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

Jegyzetek

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 147–148.

Egy kisgyermek vezet majd őket

Írta: Boyd K. Packer elnök

a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

A férjeknek és a feleségeknek meg kell érteniük, hogy az első számú elhívásuk – melyből soha nem lesznek felmentve – egymás iránt, majd pedig gyermekeik iránt szól.

Japánban évekkel ezelőtt egy vasútállomáson valaki bekopogott a hálókocsim ablakán egy hideg éjszakán. Egy didergő kisfiú állt ott rongyos ingben, feldagadt álla köré pedig egy koszos rongy volt kötve. Fejét rühes sebek borították, és egy rozsdás bádogedény és egy kanál volt nála, ami az árván maradt kolduló gyerekek jelképévé vált. Amint próbáltam kinyitni az ajtót, hogy pénzt adjak neki, a vonat elindult.

Soha nem felejttem el azt az éhező kisfiút, aki ott állt a hidegben, üres bádogtáljával a kezében. De azt sem tudom elfelejteni, hogy milyen tehetetlennek éreztem magam, amint a vonat lassan elindult, ő pedig ott maradt a peronon.

Évekkel később, fenn, a perui Andokban lévő Cuzcóban, A. Theodore Tuttle elderrel úrvacsorai gyűlést tartottunk egy hosszú, keskeny teremben, amelynek az ajtaja az utcára nyílt. Késő este volt, és miközben Tuttle elder beszélt, egy hat év körüli fiúcska tűnt fel az ajtóban. Csupán egy térdig érő szakadt pólót viselt.

Bal oldalon állt egy kis asztal, rajta egy tányér, úrvacsorához előkészített kenyérral. Ez az éhező, árva utcagyerek meglátta a kenyeret, és a fal mellett próbált odasettenkedni. Már majdnem elérte az asztalt, amikor egy asszony a sorok közül meglátta. Egy

szigorú fejmozdulattal kitessekelte a fiút az éjszakába. Elfojtottam fájdalmas sóhajomat.

Később a kisfiú visszajött. A fal mellett lopózkodott, és a kenyérről rám emelte tekintetét. Amikor már közel járt ahhoz, ahol az asszony ismét megláthatta volna, én kinyújtottam a karomat, ő pedig odaszaladt hozzám. Az ölembe vettem.

Aztán jelképesen beültettem Tuttle elder székébe. A záróima után az éhes kisfiú kiviharzott az éjszakába.

Amikor hazatértem, megosztottam ezt az élményemet Spencer W. Kimball elnökkel. A történet mélyen meghatotta, majd ezt mondta: „Egy egész nemzetet ültettél az öledbe.” Ezután többször is azt mondta nekem: „Ez az élmény jóval nagyobb jelentőséggel bír, mint gondolnád.”

Miközben már közel 100 alkalommal jártam a latin-amerikai országokban, mindig ennek a kisfiúnak a tekintetét kerestem az emberek arcán. Most már tudom, hogy Kimball elnök mire is gondolt.

Egy másik didergő kisfiúval Salt Lake City utcáin találkoztam egy újabb hideg téli éjszakán. Éppen egy szállodából jöttünk kifelé egy karácsonyi vacsoráról. Az utcán hat vagy nyolc hangoskodó fiú közeledett felénk. Mindegyiküknek már otthon, és nem ebben a hidegben kellett volna lennie.

Az egyikükön még kabát sem volt. Gyorsan szökdécselt, hogy melegen tartsa magát. Ezután eltűnt az utca végén, és kétségtelen, hogy olyan kis rozoga lakás és ágy felé vette az útját, mely nem biztosított számára elég takarót, hogy melegen tartsa.

Este, amikor betakarózom, mindig imádkozom azokért, akiknek nincs egy meleg ágyuk, amelybe bebújhatnának.

A második világháború végén Osakában állomásoztunk, Japánban. A város romokban állt, az utcákat törmelék, szemét és bombák által ütött kráterek borították. Habár szinte mindegyik fa kiszakadt a helyéről, néhányuk megtépázva ugyan, de továbbra is bátran állt, hogy néhány gallyán rügyet fakasszon.

Egy kopott, színes kimonót viselő kislány éppen sárga platánfaleveleket gyűjtött szorgosan egy csokorba. A kisgyermek látszólag mit sem vett észre az őt körülvevő pusztulásból, miközben a romok között bukdácsolva új leveleket keresgélt a gyűjteményébe. Megtalálta az egyetlen szépséget, amely

megmaradt a saját világában. Talán úgy fogalmazhatnék, hogy *ő maga* volt a szépség a világában. Amikor rá gondolok, az valahogy mindig megerősíti a hitemet. Ez a gyermek a reményt testesítette meg.

Mormon azt tanította, hogy „a kisgyermekek Krisztusban élnek”¹, és nem szükséges bűnbánatot tartaniuk.

Az előző századforduló táján két misszionárius az Egyesült Államok déli részén lévő hegyekben munkálkodott. A hegytetőről egy nap egy csoportnyi embert láttak egy távolabbi tisztáson gyülekezni. Mivel a misszionáriusoknak nem túl gyakran adódott alkalmuk ilyen sok embernek prédikálni, elindultak lefelé a tisztáshoz.

Egy vízbefulladt kisleány temetésére gyűltek össze. A fiú szülei egy lelkészt hívtak, hogy az majd „gyászbeszédet” mondhasson a fiuk felett. A misszionáriusok a háttérben álltak, miközben a vándorló lelkész a gyászoló édesapa és édesanya felé fordulva hozzálátott a prédikációhoz. Ha a szülők vigaszt vártak e papi ruhába öltözött férfitől, akkor nagyot kellett csalódnuk.

Szigorúan megdorgálta őket, amiért nem keresztelték meg a kisleányt. Mindig halogatták ezért vagy azért, és most már túl késő volt. Mindenféle kertelés nélkül megmondta nekik, hogy a kisleány pokolra került. Az ő hibájukból. Őket kell okolni a fiuk végtelen gyötrelméért.

A beszéd végeztével, és miután betemették a sírt, az elderek odamentek a gyászoló szülőkhöz. „Mi az Úr szolgálói vagyunk – mondták a zokogó édesanyának –, és egy üzenetet hoztunk az önök számára.” Miközben a zokogó szülők hallgatták őket, a két elder a kinyilatkoztatásokból olvasott fel nekik, majd bizonyosságot tettek az élők és az elhunytak megváltását szolgáló kulcsok visszaállításáról.

Kicsit azért együtt érzek azzal a lelkéssel. A tőle telhető legjobban, az általa birtokolt tudás és világosság fényében végezte a dolgát. Sokkal több minden van azonban, amit még megoszthatott volna. Ott van az evangélium teljessége.

Az elderek vigasztalókként, tanítókként, az Úr szolgálóiként, valamint Jézus Krisztus evangéliumának felhatalmazott papjaiként érkeztek.

A gyermekek, akikről beszéltem, Mennyei Atyánk összes gyermekét jelképezik. „Az Úrnak öröksége, a [gyermekek]... Boldog ember, a ki ilyenekkel tölti meg tegzét”².

Egy élet megteremtése hatalmas felelősség a házaspárok számára. A halandóság egyik kihívása, hogy érdemes és felelősségteljes szülők legyünk. Sem a férfi, sem pedig a nő nem képes egyedül gyermekeket hívni a világra. Úgy lett elrendelve, hogy egy gyermeknek két szülője legyen – édesapja és édesanyja is. Semmilyen más minta vagy folyamat nem veheti át ennek a helyét.

Egyszer régen egy asszony könnyes szemmel mesélte el nekem, hogy még főiskolás korában egy igen súlyos hibát követett el a barátjával. A fiú intézkedett az abortusz felől. Később aztán, miután befejezték tanulmányaikat és összeházasodtak, sok gyermekük született. Az asszony elmondta nekem, hogy most, amikor a családjára és a gyönyörű gyermekeire tekint, mennyire gyötrelmes számára azt az üres helyet látni lelki szemei előtt, ahonnan az az egy gyermek hiányzik.

Amennyiben ez a házaspár megérti és alkalmazza az engesztelést, tudni fogják, hogy ezek a tapasztalatok, valamint a velük járó fájdalom, eltörölhető. Nincs olyan fájdalom, amely örökké tartana. Igaz, hogy az élet nem mindig könnyű vagy igazságos, de ez szándékosan van így. A bűnbánat, valamint a tartós remény, melyet a megbocsátás hoz, mindig megéri az erőfeszítést.

Egy másik fiatal pár könnyek között mesélte nekem, hogy éppen az orvostól jönnek, aki azt mondta nekik, hogy soha nem lehet saját gyermekük. A hírek hallatán majd megszakadt a szívük. Meglepődtek, amikor azt mondtam nekik, hogy tulajdonképpen szerencsések is. Kíváncsiak voltak, hogy miért is mondok én ilyet. Elmondtam nekik, hogy az ő helyzetük sokkalta jobb, mint más olyan pároké, akik képesek lennének szülőkké válni, mégis visszautasítják ezt, és önző módon kerülik a felelősségvállalást.

Azt mondtam nekik: „Legalább szeretnétek gyermekeket, és ez a vágy sokat jelent majd az érdeketekben a földi és az azutáni életetekben, mert lelki és érzelmi stabilitást nyújt. Végül, mivel

akartatok gyermekeket, csak nem lehetett, sokkal jobb helyzetben lesztek, mint azok, akiknek lehetett volna, de nem akartak.”

Vannak, akik nem kötnek házasságot, és így gyermekük sem születik. Néhányan, rajtuk kívül álló okok miatt, egyedülálló anyaként vagy apaként nevelik gyermekeiket. Ezek átmeneti helyzetek. A dolgok örökkévaló rendjében az igazlelkű vágyakozás be fog teljesedni, ám nem mindig a halandóságban.

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”³

Az egyházban minden tevékenység végső célja az, hogy egy férfi a feleségével és a gyermekeivel boldog legyen otthon, védelmet élvezve az evangélium tantételei és törvényei által, és biztonságban összepeccsételve az örökkévaló papság szövetségében. A férjeknek és a feleségeknek meg kell érteniük, hogy az első számú elhívásuk – melyből soha nem lesznek felmentve – egymás iránt, majd pedig gyermekeik iránt szól.

A szülői mivolt egyik legnagyobb felfedezése az, hogy a gyermekeinktől sokkalta többet tanulunk arról, hogy mi is számít igazán, mint amennyit a szüleinktől valaha is tanultunk erről. Megtanuljuk felismerni az Ésaiai jövődőlésében lévő igazságot, miszerint egy kisgyermek vezet majd őket⁴.

Jeruzsálemben „előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állíta vala azt,

És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyeknek országába.

A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.”⁵

„Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa.

És kezeit reájuk vetvén, eltávozék onnét.”⁶

A Mormon könyvében olvashatunk Jézus Krisztusnak az Újvilágba tett látogatásáról. Meggyógyította és megáldotta az embereket, majd megparancsolta, hogy a kisgyermeket vigyék oda hozzá.

Mormon így jegyezte le a történeteket: „Odavitték tehát kisgyermeküket, és köré rakták őket a földre, és Jézus állt

középen; és a sokaság utat engedett, míg mindet oda nem vitték hozzá.”⁷

Ezután Jézus azt parancsolta a népnek, hogy térdeljenek le. A kisgyermekkel körülvéve a Szabadító is letérdelt, majd imádkozni kezdett Mennyei Atyánkhoz. Az ima után pedig könnyekre fakadt, majd „vette a kisgyermeküket, egyenként, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához.

És miután ezt megtette, ismét könnyekre fakadt”⁸.

Teljesen megértem a Szabadítónak a gyermekek iránt kifejezett érzéseit. Sokat tanulhatunk az Ő példájának követése által, mely során imádkozunk értük, megáldjuk és tanítjuk „ezeket a kicsinyeket”⁹.

A 11 gyermeket számláló családukban én a tizedik voltam. Nem tudok róla, hogy akár édesapám, akár édesanyám bármilyen előkelő elhívásban szolgált volna valaha is az egyházban.

Szüleink a legfontosabb elhívásukban, szülőkként szolgáltak hithűen. Édesapánk igazlelkűségben vezette az otthonunkat, sohasem félelemmel vagy haraggal. Édesanyánk gyengéd tanácsai pedig csak megerősítették édesapánk erőteljes példáját. Amennyire látjuk, az evangélium erőteljes hatást gyakorolt a Packer család mindegyik tagjának életére és mindegyik utánunk következő nemzedék életére is.

Remélem, hogy majd engem is olyan jó embernek ítélnék meg, mint édesapámat. Mielőtt meghallanám azokat a szavakat Mennyei Atyámtól, hogy „jól vagyon”, remélem, először majd földi apámtól hallom őket.

Sokszor eltűnődtem azon, hogy miért is hívtak el apostolnak, majd pedig a Tizenkettek Kvóruma elnökének annak ellenére, hogy egy olyan otthonból származom, ahol az apát ma kevésbé tevékenynek neveznék. A Tizenkettek közül nem én vagyok az egyetlen, akire illik ez a leírás.

Végül azonban megértettem és megláttam, hogy talán pont e körülmények miatt kaptam ezt az elhívást. És értem azt is, hogy mindenben, amit csak az egyházban teszünk, miért kell vezetőkként lehetőséget biztosítanunk arra, hogy a szülők és a gyermekek családként tudjanak együtt időt tölteni. A papsági

vezetőknek ügyelniük kell arra, hogy az egyházat családbaráttá tegyék.

Számos olyan dolog van a Jézus Krisztus evangéliuma szerinti életben, amit nem lehet jelenléti íveken mérni. Épületekkel, költségvetésekkel, programokkal és eljárásokkal foglaljuk le magunkat. Eközben pedig nagyon könnyű figyelmen kívül hagyni Jézus Krisztus evangéliumának valódi lelkületét.

Gyakran jönnek oda hozzám és mondják: „Packer elnök, nem lenne jó, ha esetleg...?”

Én ilyenkor általában félbeszakítom őket és nemet mondom, mivel azt gyanítom, hogy valamilyen új tevékenységet vagy programot szeretnének felvetni, ami további időbeni vagy anyagi terhet róna a családra.

A családdal töltött idő szent, melyet védelmezni és tisztelni kell. Arra buzdítjuk az egyháztagokat, hogy tanúsítsanak elkötelezettséget családjuk iránt.

Amikor összeházasodtunk, a feleségemmel eldöntöttük, hogy a családunkba születendő gyermekeket a születésükkel és felnevelésükkel járó felelősséggel fogjuk fogadni. Idővel ők is saját családokat alapítottak.

A házasságunk során kétszer is előfordult, hogy kisfiunk születésekor az orvos azt mondta: „Nem hiszem, hogy ez a gyermek életben marad.”

Erre mindkét alkalommal úgy reagáltunk, hogy akár a saját életünket is odaadnánk, hogy kicsiny fiunk megtarthassa a sajátját. E felajánlásunk során azonban ráeszméltunk arra, hogy Mennyei Atyánk is ugyanilyen odaadással van mindannyiunk iránt. Mily felséges gondolat!

Most, életünk alkonyán, Packer nőtestvérrel már értjük és tanúsítjuk, hogy a családok örökké együtt lehetnek. Miközben betartjuk a parancsolatokat, és teljes mértékben az evangélium szerint élünk, védelemben és áldásban lesz részünk.

Gyermekeinkkel, unokáinkkal és dédunokáinkkal is azért imádkozunk, hogy növekvő családunk minden egyes tagja ugyanilyen odaadással legyen e becses kisgyermekek iránt.

Édesapák és édesanyák, amikor majd legközelebb a karotokban ringattok egy újszülött gyermeket, mélyebb bepillantást nyerhettek az élet rejtelseibe és céljaiba. Jobban meg

fogjátok érteni, hogy az egyház miért olyan, amilyen, és hogy a család miért a legalapvetőbb szervezet az időben és az egész örökkévalóságban. Bizonyságomat teszem, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz. A megváltás terve, melyet a boldogság tervének hívunk, családoknak szóló terv. Imádkozom az Úrhoz, hogy az egyházban lévő családok, szülők és gyermekek áldásban részesüljenek, és hogy e munka tovább haladjon az Atya akarata szerint. Erről teszem tanúbizonyságomat Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Moróni 8:12.	6. Máté 19:14–15.
2. Zsoltárok 127:3, 5.	7. 3 Nefi 17:12.
3. 1 Korinthusbeliek 15:19.	8. 3 Nefi 17:21–22.
4. Lásd Ésaías 11:6.	9. 3 Nefi 17:24.
5. Máté 18:2–4.	

Tanítsuk meg gyermekünknek megérteni a tant!

Írta: Cheryl A. Esplin

második tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Ahhoz, hogy megtanítsuk gyermekünknek megérteni a tant, többet kell tennünk az információk pusztá átadásánál. Segíteniünk kell nekik a szívükbe ültetni a tant.

Az évek múlásával életem számos részlete elhalványul, ám gyermekünk születésének emléke ma is élénken él bennem. A menny oly közelinek tűnt! És ha erősen koncentrálok, szinte érzem ugyanazt az áhítatot és csodát, melyet minden alkalommal átéltem, amikor e drága újszülöttek egyikét a karjaimba helyezték.

Gyermekeink „az Úrnak öröksége[i]” (Zsoltárok 127:3). Ő mindegyiküket ismeri és tökéletes szeretettel szereti (lásd Moróni 8:17). Milyen szent felelősséget helyez ránk Mennyei Atyánk szülőkként, hogy Vele együtt segítsünk az Ő választott lelkeinek azzá válni, akivé tudja, hogy képesek válni!

Gyermekeink felnevelésének isteni kiváltsága sokkal nagyobb felelősség annál, mint amivel az Úr segítségével nélkül meg tudnánk birkózni. Ő pontosan tudja, gyermekünknek mit kell tudniuk, mit kell tenniük, és kivé kell válniuk ahhoz, hogy visszatérjenek a jelenlétébe. A szentírásokon, a prófétáin és a Szentlelken keresztül konkrét utasításokat és útmutatásokat ad az édesanyáknak és az édesapáknak.

Egy Joseph Smith prófétán keresztül adott utolsó napi kinyilatkoztatásban az Úr arra utasítja a szülőket, hogy tanítsák

meg gyermekeiknek *megérteni* a bűnbánat, a Krisztusba vetett hit, a keresztkedés, valamint a Szentlélek ajándékának tanát.

Figyeljétek meg: az Úr nem csak azt mondja, hogy „tanítsátok meg a tant”; utasítása így szól: tanítsuk meg gyermekeinknek „*megérteni* a tant”. (Lásd T&Sz 68:25; 28; kiemelés hozzáadva.)

A Zsoltárok könyvében ezt olvashatjuk: „[Adj megértést], hogy megőrizsem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívemből” (Zsoltárok 119:34).

Ahhoz, hogy megtanítsuk gyermekeinknek *megérteni* a tant, többet kell tennünk az információk puszta átadásánál. Segítenünk kell gyermekeink szívébe helyezni a tant úgy, hogy az lényük részévé váljon, és egész életük során visszatükröződjön a jellemükben és a viselkedésükben.

Nefi azt tanította, hogy a Szentlélek feladata az, hogy elvigye az igazságot „az emberek gyermekeinek szívé[hez]” (2 Nefi 33:1). Szülőkként az a feladatunk, hogy minden erőnkkel olyan légkört teremtsünk, melyben gyermekeink érezhetik a Lélek hatását, majd pedig segítsünk nekik felismerni, hogy mit éreznek.

Emlékszem, évekkkel ezelőtt egy nap felhívott telefonon a lányom, Michelle. Elérzékenyülve ezt mondta: „Anya, a leghihetlenebb élményem volt Ashley-vel.” Ashley a lánya, aki akkor ötéves volt. Michelle elmesélte, hogy aznap reggel Ashley és a hároméves Andrew folyamatosan civakodtak – az egyik nem akart osztozkodni a játékon, a másik pedig odaütött. Miután segített a gyerekeknek kibékülni, Michelle átment a másik szobába a kisbabához.

Hamarosan Ashley rohant be hozzá mérgesen, hogy Andrew már megint nem hagyja játszani. Michelle emlékeztette Ashley-t a családi est során tett ígéretükről, hogy megpróbálnak kedvesebbek lenni egymáshoz.

Megkérdezte Ashley-től, szeretne-e imádkozni és segítséget kérni Mennyei Atyától, mire a még mindig mérges Ashley nemmel válaszolt. Amikor megkérdezte tőle, hogy hiszi-e, hogy Mennyei Atya válaszol az imájára, Ashley azt felelte, nem tudja. Édesanyja arra kérte, azért próbálja meg, és kislányát kézen fogva letérdelt vele.

Michelle azt tanácsolta, Ashley kérje Mennyei Atyát, hogy segítsen Andrew-nak osztozni a játékon, neki pedig

kedvesebbnek lenni az öccséhez. Annak gondolata, hogy Mennyei Atya segítsen a kisöccsének osztozni, felkelthette Ashley érdeklődését, mert elkezdett imádkozni, és először Andrew számára kért segítséget. Majd amikor azt kérte, hogy Mennyei Atya segítsen neki kedvesnek lenni, elkezdett sírni. Ashley befejezte az imát, majd arcát édesanyja vállába temette. Michell átölelte, és megkérdezte, miért sír. Ashley azt felelte, nem tudja.

Ekkor édesanyja ezt mondta: „Azt hiszem, tudom, miért sírsz. Jó érzések vannak benned?” Ashley bólintott, mire édesanyja így folytatta: „A Lélek az, aki segít így érezned. Mennyei Atyánk így mondja el neked, hogy szeret téged, és segíteni fog neked.”

Megkérdezte Ashley-től, hogy elhiszi-e ezt, és azt, hogy Mennyei Atyánk képes segíteni neki. A kislány könnyes szemmel azt felelte: elhiszi.

Olykor az a legerőteljesebb módja annak, hogy megtanítsuk gyermekeinknek megérteni a tant, hogy az adott pillanatban átélt körülmények között tanítjuk őket. E pillanatok spontán és váratlanul adódnak, és a családi élet hétköznapijain során történnek. Gyorsan tovaszállnak, ezért résen kell lennünk, és fel kell ismernünk a tanítási pillanatot, amikor a gyermekeink valamilyen kérdéssel vagy aggodalommal fordulnak hozzánk, amikor nehezen jönnek ki a testvéreikkel vagy a barátaikkal, amikor uralkodniuk kell a haragjukon, amikor hibáznak, vagy amikor döntést kell hozniuk. (Lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás: Forráskalauz az evangélium tanításához* [2000]. 140–141.; *Marriage and Family Relations Instructor's Manual* [2000], 61.)

Ha készen állunk, és hagyjuk, hogy a Lélek irányítson ezekben a helyzetekben, gyermekeinket hatékonyabban és érthetőbben tudjuk tanítani.

Azok a tanítási pillanatok is legalább ilyen fontosak, melyek a gondosan megtervezett alkalmak során adódnak, például a családi ima, a családi szentírás-tanulmányozás, a családi est és a többi családi program alatt.

Minden tanítási helyzetben akkor a legmélyebb a tanulás és a megértés, amikor az békés és szeretettel teli légkörben történik, ahol a Lélek jelen van.

Körülbelül két hónappal azelőtt, hogy gyermekei betöltötték volna a nyolcadik életévüket, egy édesapa minden héten időt szánt arra, hogy felkészítse őket a keresztlőjükre. A lánya azt mondta, hogy amikor őrá került a sor, kapott egy naplót az édesapjától, majd leültek együtt, csak ők ketten, és megbeszéltek, illetve megosztották egymással az evangélium tantételeivel kapcsolatos érzéseiket. Rajzoltatott vele egy szemléltető ábrát is, melyen megjelölték a halandóság előtti létet, e földi életet, valamint minden egyes lépést, amelyet meg kell tennie ahhoz, hogy visszatérjen Mennyei Atyához, és Vele éljen. Édesapja bizonyosságát tette a szabadulás tervének minden egyes lépéséről, miközben megtanította azt neki.

Amikor leánya felnőttként visszagondolt erre az élményére, azt mondta: „Soha nem fogom elfelejteni apám szeretetét, amikor azt az időt velem töltötte. [...] Azt hiszem, ez az élmény volt az egyik legfőbb ok, hogy bizonyágom volt az evangéliumról, amikor megkeresztelkedtem” (lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás*, 129.).

Céltudatos és állandó erőfeszítést követel úgy tanítani, hogy gyermekeink megértsék. Tantételek és példa által is kell tanítani, különösen úgy, hogy segítünk gyermekeinknek a tanultak szerint élni.

Harold B. Lee elnök azt tanította: „Ha nem tapasztaljuk meg valamely evangéliumi tantétel alkalmazását, akkor sokkal nehezebb hinni abban a tantételben” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* [2001]. 121).

Én először akkor tanultam imádkozni, amikor a családommal letérdeltünk a családi imához. Miközben hallgattam a szüleim imáit, és segítettek nekem elmondani első imáimat, megtanultam az ima nyelvezetét. Megtanultam, hogy beszélhetek Mennyei Atyámhoz, és útmutatást kérhetek tőle.

Édesanyám és édesapám minden egyes reggel összehívtak minket a konyhaasztal köré, és reggeli előtt letérdeltünk egy családi imához. Minden étkezésnél imádkoztunk. Esténként lefekvés előtt letérdeltünk a nappaliban, és családi imával zártuk a napot.

Habár gyermekként még sok mindent nem értettem az imával kapcsolatban, az imádkozás olyannyira beleivódott az

életembe, hogy soha nem hagytam fel vele. Még mindig tanulok, és az ima hatalmáról való értésem még mindig növekszik.

Jeffrey R. Holland elder ezt mondta: „Mindannyian tudjuk, hogy az evangéliumi üzenet sikere azon múlik, hogy azt oly módon tanítsák, értsék és éljék, hogy a benne rejlő boldogság és szabadulás ígérete megvalósulhasson” (“Teaching and Learning in the Church” [worldwide leadership training meeting, Feb. 10, 2007], *Liahona*, June 2007, 57).

Az evangélium tanainak tökéletes megértése élethossziglan tartó folyamat, és sorról sorra, előírásról előírásra, itt egy kicsit és ott egy kicsit történik (lásd 2 Nefi 28:30). Miközben a gyermekek tanulnak, és a tanultak szerint cselekszenek, értelmük kitágul, ami további tanuláshoz, további tettekhez, és még nagyobb és maradandóbb megértéshez vezet.

Akkor tudhatjuk, hogy gyermekeink kezdik megérteni a tant, amikor fenyegetés vagy jutalmazás nélkül látjuk azt megnyilvánulni a viselkedésükben és a cselekedeteikben. Amikor gyermekeink megtanulják megérteni az evangéliumi tanokat, önállóbbak és felelősségteljesebbek lesznek. Ők is kiveszik részüket a családot érő kihívások leküzdésében, és pozitívan járulnak hozzá otthonunk környezetéhez és családuknak sikeréhez.

Akkor tanítjuk gyermekeinket megértésre, amikor kihasználunk minden tanítási alkalmat, meghívjuk a Lelket, példát mutatunk, és segítünk nekik a tanultak szerint élni.

Amikor belenézünk egy apró újszülött szemébe, eszünkbe jut a dal:

*Isten gyermeke vagyok,
Oly nagyon vágyom rá,
Hogy megértsem Atyám szavát,
Míg időm le nem jár.*

*Vezess engem, járj mellettem,
Mutasd az utat!
Tanítsd meg, hogy mit tegyek,
Hogy Vele éljek majd!*

(Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.; kiemelés hozzáadva)

Imádkozom, hogy így legyen. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Az Úr evangéliumához való megtérés az egyházán keresztül

Írta: Donald L. Hallstrom elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

---

*Az egyház célja, hogy segítsen az evangélium szerint
élnünk.*

Szeretem Jézus Krisztus evangéliumát és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát. Időnként az *evangélium* és az *egyház* kifejezéseket egymás szinonimájaként használjuk, pedig nem ugyanazt jelentik. Ám valóban rendkívül szorosan kapcsolódnak egymáshoz, és mindkettőre szükségünk van.

Az evangélium Isten dicsőséges terve, melyben mi, az Ő gyermekeiként lehetőséget kapunk, hogy elnyerjünk mindent, amivel az Atya rendelkezik (lásd T&Sz 84:38). Ezt örök életnek hívják, mely „Isten minden ajándéka közül a legnagyobb” (T&Sz 14:7). A terv létfontosságú részét képezi a földi tapasztalatunk, amely a hit kifejlesztésének ideje (lásd Moróni 7:26), a bűnbánat ideje (lásd Móziás 3:12), és az Istennel való megbékélés ideje (Jákób 4:11).

Mivel halandó gyengeségeink és az, hogy „minden dologban ellentétnek kell lennie” (2 Nefi 2:11), rendkívül megnehezítik ezt az életet, és mivel önmagunkat nem tudjuk megtisztítani a bűntől, szükség lett egy Szabadítóra. Amikor Elohim, lelkünk Örökkévaló Istene és Atyja, elének tárta a megváltás tervét, volt közöttünk egy, aki ezt mondta: „Itt vagyok, küldj engem” (Ábrahám 3:27). Ő volt Jehova.

Mivel lelkileg és fizikailag is egy Mennyei Atyától született, mindenható hatalommal rendelkezett, hogy legyőzze a világot.

Mivel egy földi édesanyától született, ki volt téve a halandóság fájdalmanak és szenvedésének. A nagy Jehovát Jézusnak is nevezték, és megkapta a Krisztus címét is, amely azt jelenti: Messiás vagy Felkent. Tetteinek megkoronázása az engesztelés volt, mely során Jézus, a Krisztus, „mindenek alá le[ereszkedett]” (T&Sz 88:6), ami lehetővé tette számára, hogy mindannyiunkért megfizesse a váltságdíjat.

Jézus Krisztus földi szolgálata idején megalapította az egyházat, „mely fölépített[ett] az apostoloknak és prófétáknak alapkövén” (Efézusbeliek 2:20). Az „idők teljessége adományozási korszaká[ban]” (T&Sz 128:18) az Úr visszaállította azt, ami egykor már létezett, Joseph Smithnek pedig konkrétan megmondta, hogy „kezed által megalapítok egy [egyházat]” (T&Sz 31:7). Jézus Krisztus volt egyházának a feje, és most is Ő az, a földön pedig apostoli felhatalmazással rendelkező próféták képviselik Őt.

Ez egy bámulatos egyház. A szervezetét, hatékonyságát és valódi jóságát mindazok méltányolják, akik őszintén törekednek rá, hogy megértsék. Az egyház rendelkezik programmal a gyermekek, a fiatalok, a férfiak és a nők számára egyaránt. Gyönyörű gyülekezeti házai vannak, több mint 18 000 szerte a világon. A földet szám szerint jelenleg 136 fenséges templom tarkítja, és további 30 áll építés alatt, vagy került bejelentésre. Több mint 56 000 fiatal és kevésbé fiatal teljes idejű misszionárius szolgál 150 országban. Az egyház emberbaráti munkája csodás képet ad tagjaink nagylelkűségéről. Jóléti rendszerünk gondoskodik egyháztagjainkról, és egyedülálló módon buzdít önellátásra. Ebben az egyházban önzetlen, nem hivatásos vezetőink vannak, és a szenteknek egy olyan közössége, akik hajlandóak egymást rendkívüli módon szolgálni. Az egész világon nincs semmi, ami ehhez az egyházhoz fogható!

Amikor megszülettem, a családom egy kicsiny kunyhóban élt, mely az egyház egyik pompás történelmi gyülekezeti házában, a Honolulu Tabernákulumnak a parkjában állt. Elnézést kérek drága barátaimtól az Elnöklő Püspökségben, akik az egyházi ingatlanokat felügyelik, de kisfiúként az ingatlan minden egyes centiméterén fel-, alá- és átmásztam, a vízzel teli medence aljától kezdve az impozánsan megvilágított torony csúcsáig. Még

a gyülekezeti ház telkén található hatalmas fügefák lelógó indáin is úgy ugrándoztunk egyikről a másikra, mint Tarzan.

Az egyház volt a mindenünk. Rengeteg gyűlésre jártunk, még többre, mint most. Csütörtök délutánonként tartották az Elemit. A segítőegyleti gyűlések kedd reggel voltak. Szerda esténként került sor a fiatalok Közös tevékenységére. A szombat volt az egyházközségi tevékenységek napja. Vasárnap a férfiak és a fiatal férfiak reggel papsági gyűlésre mentek. Délben vasárnapi iskolán vettünk részt. Ezután este visszajöttünk az úrvacsorai gyűlésre. A sok jövés-menés és a gyűlések miatt úgy tűnt, hogy az időnk az egyházi tevékenységek foglalják el egész vasárnap, és a hét legtöbb napján is.

Akármennyire is szerettem az egyházat, gyermekkorom e napjaiban történt, hogy először éreztem meg, hogy ennél van még valami több is. Amikor ötéves voltam, egy nagy konferenciát tartottak a tabernákulumban. Végigsétáltunk a lakóhelyünk melletti úton, át egy kis hídon, mely a tiszteletet parancsoló gyülekezeti házhoz vezetett, és körülbelül a kápolna 10. sorában foglaltunk helyet. A gyűlésen David O. McKay, az egyház elnöke elnökölt és beszélt. Semmire nem emlékszem, amit mondott, de a látottak és az ott tapasztalt érzéseim emléke élénken él bennem. McKay elnök krémszínű öltönyt viselt, és hullámos, fehér hajával igencsak fejedelmi látványt nyújtott. A sziget hagyományaihoz híven háromsoros vörös virágfüzért viselt. Miközben beszélt, éreztem valami nagyon erőteljeset és nagyon személyeset. Később megértettem, hogy amit éreztem, az a Szentlélek hatása volt. Elénekeltek a záróhymnuszt.

Az Úr mellett ki áll?

Megmutatnunk most kell.

Kérdésünk bátran cseng:

Az Úr mellett ki áll?

(“Who’s on the Lord’s Side?” Hymns, no. 260)

A közel 2000 ember által egyszerre énekelt szavak hatására, mely úgy tűnt, mintha egy pontosan hozzám szóló kérdés lenne, fel akartam állni, hogy azt kiáltsam: „Én!”

Vannak, akik az egyházi aktivitásra végső célként gondolnak. Ennek megvan a veszélye. Ugyanis lehetséges aktívnak lenni az

egyházban úgy, hogy az ember inaktív az evangéliumban. Hadd hangsúlyozzam: az egyházban való aktivitás nagyon kívánatos cél, de nem elegendő. Az egyházban való aktivitás lelki vágyaink külsődleges megnyilvánulása. Ha eljárunk a gyűléseinkre, egyházi feladatokat kapunk és látunk el, és másokat szolgálunk, az szemmel látható.

Ezzel szemben az evangélium dolgai általában kevésbé láthatók és nehezebben mérhetőek, ám sokkal nagyobb örökkévaló jelentőséggel bírnak. Például az, hogy mennyi hitünk van valójában. Mennyire vagyunk bűnbánóak. Mennyire jelentőségteljesek a szertartások az életünkben. Mennyire összpontosítunk a szövetségeinkre.

Megismétlem: szükségünk van az evangéliumra és az egyházra. Sőt, az egyház célja az, hogy segítsen az evangélium szerint élnünk. Gyakran eltűnődünk: Hogy lehet az, hogy valaki fiatal korában teljesen aktív az egyházban, aztán mikor idősebb lesz, már nem az? Hogy lehet az, hogy egy felnőtt, aki rendszeresen járt az egyházba és szolgálatot végzett, egyszer csak nem jár többé? Hogyan engedheti meg valaki, aki csalódott egy vezetőjében vagy egy másik egyháztagban, hogy ez véget vessen az egyházban való részvételének? Az ok talán az, hogy ezek az emberek nem tértek meg eléggé az evangéliumhoz – az örökkévalóság dolgaihoz.

Három alapvető módot javaslok arra, hogy az evangélium váljon az alapunkká:

1. *Értsük meg mélyebben az Istenséget!* Az Istenség három tagjáról való alapos tudás és az irántuk való szeretet nélkülözhetetlen. Figyelmesen imádkozzunk az Atyához a Fiú nevében, és törekedjünk a Szentlélek útmutatására! Imával párosított tanulással és alázatos elmélkedéssel folyamatosan építsünk ki megingathatatlan hitet Jézus Krisztusban! „Mert hogyan ismerné az ember azt a mestert, ...aki idegen neki, és aki messze áll szíve gondolataitól és szándékaitól?” (Móziás 5:13).
2. *Összpontosítsunk a szertartásokra és a szövetségekre!* Ha van még bármely olyan nélkülözhetetlen szertartás az életünkben,

mely elvégzésre vár, célzottan készülünk fel azok elnyerésére! Ezután ki kell alakítanunk a szövetségeink szerinti élet szokását, teljes mértékben kihasználva az úrvacsora hetenkénti ajándékát. Sokan nem változunk meg rendszeresen annak tisztító hatásától, mivel hiányzik e szent szertartás iránti áhítatunk.

3. *Hozzuk egységbe az evangéliumot az egyházzal!* Az evangéliumra való összpontosítás az egyházat még nagyobb áldássá teszi az életünkben. Ha minden gyűlésünkre felkészülten jövünk, „töreked[ve] a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által is” (T&Sz 88:118), a Szentlélek lesz a tanítónk. Ha azért jövünk, hogy szórakoztassanak bennünket, gyakran fogunk csalódni. Spencer W. Kimball elnököt egyszer megkérdezték, hogy mit tesz akkor, ha egy unalmas úrvacsorai gyűlésen találja magát. Ezt felelte: „Nem tudom. Soha nem voltam még olyanon” (idézte Gene R. Cook, in Gerry Avant, “Learning Gospel Is Lifetime Pursuit,” *Church News*, Mar. 24, 1990, 10).

Életünkben vágnunk kellene arra, ami akkor történt, amikor az Úr eljött az Újvilág népéhez, és megalapította közöttük az egyházát. A szentírásokban ezt olvassuk: „És lőn, hogy [az Ő tanítványai] így jártak-keltek Nefi minden népe között, és prédikálták Krisztus evangéliumát minden népnek azon föld színén; és a népek megtértek az Úrhoz, és csatlakoztak Krisztus egyházához, és így... áldott lett annak a nemzedéknek a népe” (3 Nefi 28:23).

Az Úr azt szeretné, hogy egyházának tagjai teljesen megtérjenek az Ő evangéliumához. Ez az egyetlen módja, hogy lelki biztonságban legyünk most, és örökre boldogok lehessünk. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Ő igazán szeret bennünket

Írta: Paul E. Koelliker elder
a Hetvenektől

A család menny által megtervezett mintáján keresztül jobban megérthetjük, hogy Mennyei Atyánk mennyire egyformán és teljes mértékben szeret bennünket.

Nagyon szeretek a teljes idejű misszionáriusokkal lenni. Telve vannak hittel, reménnyel és őszinte jószívúséggel. Misszionáriusi élményük olyan, mint egy 18–24 hónapba csomagolt apró élet. Lelki újszülöttekként komoly tudásvágygal érkeznek, majd pedig érett felnőttként távoznak, akik látszólag készek legyőzni bármilyen és minden eléjük helyezett akadályt. Nagyon szeretem az odaadó idősebb misszionáriusokat is, akik telve vannak türelemmel, bölcsességgel és nyugodt magabiztossággal. Ők az állhatatosság és szeretet ajándékát hozzák az őket körülvevő fiatalos lendületbe. E fiatal misszionáriusok és idős házaspárok együtt munkálkodva erőteljes, állhatatos, jóra indító erőt jelentenek, komoly hatást gyakorolva a saját életükre és mindazok életére, akiket megérint a szolgálatuk.

Nemrégiben két ilyen nagyszerű ifjú misszionáriust hallottam az élményeiről és erőfeszítéseikről beszámolni. Említést tettek azokról, akikkel aznap találkoztak, és akik közül néhányan nyitottak voltak, mások pedig kevésbé. Az esetet átgondolva ezt kérdezték: „Hogyan segíthetnénk mindannyiukban kialakítani azt a vágyat, hogy többet akarjanak tudni Mennyei Atyánkról? Hogyan tudnánk segíteni nekik, hogy érezzék a Lelket? Hogyan tudnánk segíteni nekik, hogy tudják: szeretjük őket?”

Lelki szemeim előtt láttam ezeket a fiatalembereket úgy három-négy évvel a missziójuk után. Elképzeltem, hogy megtalálták az örökkévaló társukat, és éppen egy elderek

kvórumában szolgálnak vagy egy csoport fiatal férfit tanítanak. Ekkor pedig ugyanezeket a kérdéseket már nem az érdeklődőkkel, hanem a kvórumuk tagjaival vagy azokkal a fiatal férfiakkal kapcsolatban teszik fel, akiket a gondjaikra bíztak. Láttam, hogy a misszionáriusi élményeiket miként alkalmazhatják mintaként mások táplálására az egész életükön át. Amikor ezen igazlelkű tanítványok seregének egyes tagjai világszerte visszatérnek a saját hazájukba, kulcsfontosságú szereplőkké válnak az egyház megalapítására irányuló munkában.

A Mormon könyvében Lehi próféta talán ugyanazokat a kérdéseket tette fel, mint ez a két misszionárius, amikor fiainak az általa kapott utasításra és látomásra adott válaszát hallgatta: „És így Lámán és Lemuel, lévén a legidősebbek, zúgolódtak atyjuk ellen. És zúgolódtak, mert nem ismerték annak az Istennek a cselekedeteit, aki teremtette őket” (1 Nefi 2:12).

Talán mindannyiunk érezte már azt a reményvesztettséget, amit Lehi is érzett a két legidősebb fiával kapcsolatban. Amikor egy tévútra tévedő gyermekkel, egy magát el nem kötelező érdeklődővel vagy leendő elderrel van dolgunk, Lehihez hasonlóan a mi szívünk is megduzzad, és ez a kérdés tölti be: „Hogyan segíthetnék neki érezni a Lelket és hallgatni rá, hogy ne sodorják el a világ zavaró tényezői?” Két szentírás is eszembe jut, mely átsegíthet minket e zavaró tényezőkön, és segíthet, hogy érezzük Isten szeretetének erejét.

Nefi a saját példáján keresztül elárulja, mely kulcs nyitja a személyes tanulásának kapuját: „[É]n, Nefi, ...hatalmas vágygal... rendelkezvén az iránt, hogy Isten rejtelseit megismerjem, fohászkoztam tehát az Úrhoz; és íme, ő meglátogatott engem, és meglágyította a szívemet, úgyhogy én mindazokat a szavakat elhittem, amit atyám mondott; nem lázadoztam tehát ellene, mint a fivéreim” (1 Nefi 2:16).

Amikor feltámad az ismeret iránti vágyunk, lelkünkkel képesek vagyunk meghallani a menny hangját. Mindannyiunk küldetése és felelőssége szert tenni erre a vágyra, majd pedig táplálni azt – minden misszionáriusé, szülőé, tanítóé, vezetőé és egyháztagé. Amikor érezzük, ahogy ez a vágy kialakul a szívünkben, felkészültté válunk arra, hogy a második szentírás,

melyet meg szeretnék említeni, különösen hasznos legyen számunkra.

1831 júniusában, amikor az egyház korai vezetői elhívásokban részesültek, Joseph Smith azt a kinyilatkoztatást kapta, hogy „a Sátán szerte jár a földön, megtevesztve a nemzeteket”. Ahhoz, hogy e zavaró hatással szemben felvehessük a harcot, az Úr azt mondta, hogy ad nekünk „egy mintát minden dologban, hogy ne tévesszenek meg” bennünket (T&Sz 52:14).

A minták olyan sablonok, irányvonalak, ismétlődő lépések vagy ösvények, melyeket követnünk kell, hogy Isten céljával összhangban cselekedhessünk. Ha így teszünk, alázatossá és éberré válunk, és képesek leszünk megkülönböztetni a Szentlélek hangját a bennünket félrevezető és zavaró hangoktól. Az Úr azután ezt mondta: „Aki hatalmam alatt megremeg, az erőssé tétetik, és dicséret és bölcsesség gyümölcseit termi, a nektek adott kinyilatkoztatások és igazságok szerint” (T&Sz 52:17).

Az igaz szándékkal elmondott alázatos ima áldása lehetővé teszi a Szentlélek számára, hogy megérintse szívünket, és segítsen emlékeznünk arra, amit már e halandó életre való érkezésünk előtt is tudtunk. Amikor világosan értjük Mennyei Atyánk ránk vonatkozó tervét, elkezdjük felismerni az iránti felelősségünket, hogy másoknak is segítsünk megismerni és megérteni az Ő tervét. A másoknak való segítséggel szorosan együtt jár az is, hogy a saját, személyes életünkben miként élünk az evangélium szerint. Amikor valóban azon evangéliumi minta szerint élünk, amelyet az Úr Jézus Krisztus tanított, a mások segítségére való képességünk is növekedni fog. A következő példa jól szemlélteti, hogyan tud működni ez az alapelv.

Két fiatal misszionárius bekopogtatott egy ajtón, azt remélve, hogy találnak majd valakit, aki meghallgatja üzenetüket. Az ajtó kinyílt, és egy elég természetes ember üdvözölte őket barátságosnak éppen nem mondható hangnemben: „Azt hiszem, már mondtam nektek, hogy többet ne kopogtassatok be hozzám. Már figyelmeztettelek benneteket, hogy ha mégis visszajöttök, az nem lesz kellemes élmény számotokra. Most pedig tűnjetek innen!” Majd pedig rájuk csapta az ajtót.

A két elder továbbállt, majd az idősebb és tapasztaltabb misszionárius bátorításképpen átkarolta fiatalabb társát. Azt észre sem vették, hogy a férfi az ablakon keresztül figyelte őket, hogy biztosan megértették-e az üzenetét. Arra számított, hogy durva válasza hallatán a két fiatal majd nevetve továbbáll. Amikor azonban tanúja volt a két misszionárius közötti kedvesség megnyilvánulásának, szíve azonnal meglágyult. Kinyitotta az ajtót és visszahívta őket, hogy osszák meg vele az üzenetüket.

Amikor engedelmeskedünk Isten akaratának, és az Ő mintája szerint élünk, akkor érződik a Lelke. A Szabadító ezt tanította: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:35). A krisztusi tanítvánnyá váláshoz, valamint az Ő evangéliumának tanításához alapvető fontosságú egymást szeretnünk, és kifejlesztenünk azon képességünket, hogy gondolataink, beszédünk és cselekedeteink Krisztusra irányuljanak.

E vágyunk felkeltése készít fel bennünket arra, hogy törekedjünk ezekre a megígért mintákra. E minták keresése közben pedig eljutunk Krisztus tanához, ahogyan azt a Szabadító és az Ő prófétái is tanították. E tan egyik mintája a mindvégig kitartás: „És áldottak azok, akik azon a napon Sionom felépítésére törekednek, mert meglesz nekik a Szentlélek ajándéka és hatalma; és ha mindvégig kitartanak, az utolsó napon felemeltetnek és megszabadulnak a Bárány örökkévaló királyságában” (1 Nefi 13:37).

Mi a leghatékonyabb mód, ami által a Szentlélek ajándékát és hatalmát élvezhetjük? Az az erő, amely abból fakad, ha Jézus Krisztus híthű tanítványai vagyunk; az a *szeretet*, melyet Őiránta és felebarátaink iránt érzünk. A Szabadító megadta a szeretet mintáját, amikor ezt tanította nekünk: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (János 13:34).

Gordon B. Hinckley elnök megerősítette ezt a tantételt, amikor azt mondta: „Az, hogy szeressük az Urat, nem csupán egy tanács; nem egy pusztán jókívánság. Ez egy parancsolat. [...] Isten szeretete minden erény, jóság, erős jellem és jócselekedetek

melletti hűség forrása” (“Words of the Living Prophet,” *Liahona*, Dec. 1996, 8).

Az Atya terve úgy alakította ki a család mintáját, hogy segítsen megtanulnunk, alkalmaznunk és megértenünk a szeretet hatalmát. Aznap, amikor a saját családjunkat megalapítottuk, az én drága Annem és én elmentünk a templomba, és beléptünk a házasság szövetségébe. Mennyire úgy gondoltam aznap, hogy szeretem őt, ám akkor még éppen csak elkezdtem meglátni, mit is jelent a szeretet. Miközben a gyermekeink és az unokáink is életünk részévé váltak, szeretetünk megnövekedett, és egyenlő mértékben áradt ki mindannyiukra. A szeretetre való képesség látszólag a végtelenségig képes növekedni.

A Mennyei Atyánk által sugárzott szeretet olyan erő, mely folyamatosan a menny felé húz bennünket. Amikor megszabadulunk a világ felé húzó hatásoktól, és önrendelkezésünk által az Ő társaságára törekszünk, egy olyan celesztialis erő felé nyitjuk meg szívünket, mely Atyánk felé vonz bennünket. Nefi ezt az erőt olyannak írta le, mely szinte már elemészteti testét (lásd 2 Nefi 4:21). A szeretet ugyanezen ereje készítette Almát arra, hogy a „szeretet énekét” énekelje (Alma 5:26; lásd még Alma 5:9). Mormont olyannyira megérintette, hogy arra buzdított minket, hogy szívünk minden erejével imádkozzunk az Atyához, hogy eltölthessen bennünket az Ő szeretete (lásd Moróni 7:48).

Az ősi és újkori szentírások is állandóan emlékeztetnek bennünket Mennyei Atyánknak az Ő gyermekei iránt érzett végtelen szeretetére. Biztos vagyok abban, hogy Mennyei Atyánk állandóan felénk nyújtja kitért karját, készen állva arra, hogy mindannyiunkat megöleljen, és csendes, mindenén átható hangjával annyit mondjon: „Szeretlek.”

A család menny által megtervezett mintáján keresztül jobban megérthetjük, hogy Mennyei Atyánk mennyire egyformán és teljes mértékben szeret bennünket. Tanúságomat teszem, hogy ez igaz. Isten valóban ismer és szeret bennünket. Bepillantást engedett számunkra az Ő szent lakhelyébe, és prófétákat és apostolokat hívott el, hogy megtanítsák nekünk azokat a mintákat, melyek visszavezetnek Hozzá. Miközben arra törekszünk, hogy magunkban és másokban felélesszük az

ismerete iránti vágyat, és miközben a felfedezett minták szerint élünk, közelebb kerülünk Őhöz. Bizonyágomat teszem, hogy Jézus valóban Isten Fia. Ő a mi Példaképünk és szeretett Megváltónk. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Áldozat

Írta: Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A szolgálattal és áldozatokkal teli életünk a legmegfelelőbb kifejeződése azon elkötelezettségünknek, hogy a Mestert és az embertársainkat szolgáljuk.

Jézus Krisztus engesztelő áldozata „minden eseményt felülmúl a teremtés hajnalától kezdve a soha véget nem érő örökkévalóságok korszakáig”¹. Ez az áldozat minden próféta üzenetének fő mondanivalója. A mózesi törvényekben előírt állatáldozatok szintén ezt vetítették előre. Egy próféta kijelentette, hogy azok mind „a nagy és utolsó áldozatra mutat[tak]... [aki] Isten Fia..., igen, végtelen és örökkévaló” (Alma 34:14). Jézus Krisztus felfoghatatlan szenvedést élt át ahhoz, hogy mindannyiunk bűnéért feláldozza magát. Ezen áldozat során a legnagyobb jót – a szeplőtelen Barányt – ajánlották fel a legnagyobb fokú gonoszságért – az egész világ bűnéért. Eliza R. Snow emlékezetes szavaival élve:

*Önként adta drága vérért,
 Bűntelen életét;
 Meghalt értünk, hogy megváltson,
 Tiszta áldozatként.²*

Ez az áldozat – Jézus Krisztus engesztelése – a szabadulás tervének középpontja.

Jézus Krisztus felfoghatatlan szenvedése véget vetett a vérontás általi áldozatoknak, de nem vetett véget az áldozat fontosságának az evangéliumi tervben. Szabadítónk továbbra is elvárja tőlünk, hogy áldozatokat ajánljunk fel, most azonban azt parancsolja, hogy áldozatként „megtört szívet és töredelmes lelket” ajánljunk fel Neki (3 Nefi 9:20). Azt is megparancsolja

mindannyiunknak, hogy szeressük és szolgáljuk egymást – lényegében azt, hogy az Ő áldozatának utánzásaként áldozzuk fel a saját időnket és önző prioritásainkat. Az egyik sugalmazott himnuszban ezt énekeljük: „A mennyek áldását az áldozat hozza”³.

Ezekről az erkölcsi áldozatokról fogok beszélni, melyeket Szabadítónk megkövetel tőlünk. Ezek közé nem olyan áldozatok tartoznak, melyekre rá vagyunk kényszerítve, vagy olyan cselekedetek, melyeket személyes haszon motivál a szolgálat vagy áldozathozatal helyett (lásd 2 Nefi 26:29).

I.

A keresztény hitben történelme van az áldozatoknak, beleértve a végső áldozatot is. A kereszténység korai éveiben Róma ezeket végzett ki a Jézus Krisztusba vetett hitük miatt. A későbbi évszázadokban, ahogy a tanok feletti viták egyre inkább megosztották a keresztényeket, néhány csoport üldözte, sőt meg is ölte más csoportok tagjait. A kereszténység legtragikusabb mártírjai azok a keresztények, akiket más keresztények küldtek a halálba.

Sok keresztény önként, a Krisztusba vetett hite és azon vágya által motiválva hozott áldozatokat, hogy az Urat szolgálja. Néhányan úgy döntöttek, hogy egész felnőtt életüket a Mester szolgálatának szentelik. E nemes csoport tagjai között megtalálhatóak a katolikus egyház vallási szervezetének egyes hívei, valamint különböző, protestáns hitet valló keresztény misszionáriusok is, akik egész életükön át szolgáltak. Példájuk ösztönző és lelkesítő, ám a legtöbb kereszténytől nem várják el, és nem is képesek rá, hogy egész életüket a vallási szolgálatnak szenteljék.

II.

Krisztus legtöbb követője számára az áldozathozatal azt jelenti, hogy mi magunk mit tudunk napi szinten megtenni a saját, hétköznapi, személyes életünkben. Nem ismerek még egy olyan csoportot, amelynek tagjai több áldozatot hoznának e tekintetben, mint az utolsó napi szentek. Áldozathozataluk – a ti áldozathozatalotok, fivéreim és nővéreim – szöges ellentétben áll az egyéni beteljesedésre irányuló ismerős világi törekvéssel.

Az első példám erre a mormon pionírok. Hősi áldozathozataluk, melynek során az életüket, családi kapcsolataikat, otthonaikat és kényelmüket adták fel, képezi a visszaállított evangélium alapját. Sarah Rich az ezeket a pionírokat ösztönző erőről beszélt, amikor elmesélte, mit élt át, amikor férjét, Charles-t, elhívták misszióba: „Valóban megpróbáltatásokkal teli időszak volt ez számomra, és a férjem számára is; ám a kötelesség arra szólított, hogy elváljunk egy időre, és tudván, hogy az Úr akaratának engedelmeskedünk, úgy éreztük, fel kell áldoznunk saját érzéseinket, hogy segítsünk megalapozni a munkát..., hogy segítsünk felépíteni Isten királyságát a földön.”⁴

Ma Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza legszembetűnőbb ereje tagjainak szolgálata és áldozathozatala. Egyik templomunk újraszentelése előtt egy keresztény lelkész azt kérdezte Gordon B. Hinckley elnöktől, hogy az épületen miért nincs kereszt, a keresztény hit leggyakoribb jelképe. Hinckley elnök azt válaszolta, hogy a *mi* keresztény hitünk jelképe „népünk élete”⁵. Valóban, a szolgálattal és áldozatokkal teli életünk a legmegfelelőbb kifejeződése azon elkötelezettségünknek, hogy a Mestert és az embertársainkat szolgáljuk.

III.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában nincs hivatásszerűen képzett és fizetett papság. Ennek eredményeképp a gyülekezetek vezetésére és szolgálatára elhívott hétköznapi egyháztagoknak kell a számos egyházi gyűlés, program és tevékenység teljes terhére a vállukon hordozni. Ezt csupán az Egyesült Államokban és Kanadában több mint 14 000 gyülekezetben teszik. Természetesen nem mi vagyunk az egyetlenek, ahol a gyülekezet nem hivatásos tagjai szolgálnak tanítókként és vezetőkként. Ám az egyháztagjaink által felajánlott, egymás tanítására és szolgálatára fordított idő páratlanul sok. Ezt példázza azon erőfeszítésünk, hogy a gyülekezeteinkben lévő összes családot havonta egyszer házitanítók, minden felnőtt nőtagját pedig havonta egyszer segítőegyleti látogatótanítók látogatják meg. Nem tudunk még egy ehhez hasonló szolgálatról egy szervezetben sem a világon.

Az egyedülálló UNSZ szolgálat és áldozathozatal legismertebb példája a misszionáriusaink munkája. Jelenleg több mint 50 000 fiatal férfi és fiatal nő, és több mint 5000 felnőtt férfi és nő szolgál misszionáriusként. Hat hónaptól két évig terjedő időszakot szánnak az életükből arra, hogy Jézus Krisztus evangéliumát tanítsák, és emberbaráti szolgálatot nyújtsanak a világ több mint 160 országában. Munkájuk mindig követel áldozatot, beleértve ebbe az időt, melyet az Úr munkájának szentelnek, és a saját ellátásukhoz szükséges anyagi források megteremtését is.

Az otthonmaradottak – szülők és más családtagok – szintén áldozatot hoznak azáltal, hogy nélkülözik az általuk útnak indított misszionáriusok társaságát és szolgálatát. Jól példázza ezt egy brazil fiatalember esete, aki akkor kapta meg a misszionáriusi elhívását, amikor édesanyja és édesapja halálát követően neki kellett eltartania a testvéreit. Egy általános felhatalmazott elmesélte, hogy a gyermekek közösen tanácskozva miként emlékeztek vissza elhunyt szüleik tanítására, miszerint mindig legyenek készek az Úr szolgálatára. A fiatalember elfogadta misszionáriusi elhívását, és 16 éves öccse vette át tőle a család fenntartásának felelősségét.⁶ Sokan tudnánk még példákat hozni arra, amikor egy missziós szolgálat vagy egy misszionárius támogatása áldozattal járt. Nem tudunk még egy ehhez hasonló önkéntes szolgálatról és áldozathozatalról egy szervezetben sem a világon.

Gyakran teszik fel nekünk a kérdést: „Hogyan veszik rá a fiatal és idősebb tagjaikat arra, hogy otthagyják a tanulmányaikat vagy feláldozzák a nyugdíjas éveiket egy ilyen szolgálat érdekében?” Sokszor hallottam már a következő választ erre a kérdésre: „Tudván, hogy mit tett értem a Szabadító – hogy a bűneimért szenvedett és legyőzte a halált, hogy újra élhessek –, kiváltságnak érzem, hogy meghozhatom ezt a csekély áldozatot, melyet az Ő szolgálatára kérnek tőlem. Meg szeretném osztani azt a tudást, melyet Tőle kaptam.” Hogyan vesszük rá Krisztus követőit a szolgálatra? Ahogy az egyik próféta mondta: „egyszerűen megkérjük őket”⁷.

A misszionáriusi szolgálatból eredő többi áldozat közé tartoznak a misszionáriusok tanításai hatására cselekvő, és így az

egyház tagjává váló személyek áldozathozatalai. Sok megtért számára ezek komoly áldozatok, és akár a barátaikkal és családjukkal való kapcsolatuk elvesztését is jelenthetik.

Sok évvel ezelőtt az egyik ilyen konferencián hallhattuk egy fiatalember történetét, aki akkor talált rá a visszaállított evangéliumra, amikor az Egyesült Államokban tanult. Mielőtt visszatért volna a szülőföldjére, Gordon B. Hinckley elnök megkérdezte tőle, mi fog történni vele, amikor keresztényként hazatér. „A családom csalódott lesz – válaszolta a fiatalember. – Lehet, hogy kiközösítenek és halottnak tekintenek. Ami a jövőmet és a karrieremet illeti, azt hiszem, minden lehetőség bezárul előttem.”

„Hajlandó vagy ilyen nagy árat fizetni az evangéliumért?” – kérdezte Hinckley elnök.

A fiatalember könnybe lábadt szemmel felelt: „Hiszen igaz, nem?” Hinckley elnök igenlő válaszára így folytatta: „Akkor hát mi más számít?”⁸ Az áldozathozatalnak ez a lelkülete ég sok új egyháztagunkban.

A szolgálat és áldozathozatal további példáit fedezzük fel azon hithű tagok életében, akik templomainkban szolgálnak. A templomi szolgálat egyedülálló utolsó napi szent cselekedet, ám az ilyen áldozathozatal jelentőségének érthetőnek kellene lennie minden keresztény számára. Az utolsó napi szentek körében nincs hagyománya a monostori szolgálatnak, ám megértjük és tiszteljük azoknak az áldozatát, akik keresztény hitüktől motiválva ennek a vallási tevékenységnek szentelik az életüket.

Évekkel ezelőtt az egyik konferencián Thomas S. Monson elnök megosztott egy példát a templomi szolgálattal kapcsolatos áldozathozatalról. Egy hithű utolsó napi szent édesapa a Csendes-óceán egyik szigetén nehéz fizikai munkát végzett hat éven át a családjától távol, hogy elegendő pénzt gyűjtsön össze ahhoz, hogy feleségével és 10 gyermekükkel eljusson az új-zélandi templomba, hogy az örökkévalóságra összepecsételjék őket. Monson elnök így folytatta: „Azok, akik megértik a templomból származó örökkévaló áldásokat, tudják, ahhoz, hogy elnyerjük ezeket az áldásokat, egy áldozat sem túl nagy, és nincs az a teher vagy küzdelem, amely túl nehéz lenne.”⁹

Hálás vagyok a keresztyéni szeretet, szolgálat és áldozat csodálatos példáiért, melyeket az utolsó napi szentek között láttam. Látom, ahogy gyakran időtök és javaitok hatalmas áldozata árán végzitek az egyházi elhívásaitokat. Látom, ahogy saját költségeteken szolgáltok missziót. Látom, ahogy vidáman ajánljátok fel szakértelmeteket embertársaitok szolgálatában. Látom, ahogy személyes erőfeszítéseitek, valamint az egyházi jóléti és emberbaráti alapok¹⁰ támogatása által gondoskodtok a szegényekről. Mindezt megerősíti egy országos tanulmány, mely kimutatta, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tevékeny tagjai „lényegesen több önkéntes munkát végeznek és jóval többet adakoznak, mint az átlag amerikaiak, és sokkal bőkezűbben bánnak az idejükkel és a pénzükkkel, mint az amerikai vallásos emberek felső [20 százaléka]”¹¹.

Az adakozás eme példái mindannyiunkat megerősítenek, és a Szabadító következő tanítására emlékeztetnek:

„Ha valaki jöni akar én utánam, tagadja meg magát...

Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt” (Máté 16:24–25).

IV.

Az önzetlen szolgálat és áldozathozatal talán leggyakoribb és legfontosabb példáit a családjainkon belül végezzük. Édesanyák áldozzák magukat a gyermekvállalásnak és gyermekeik felnevelésének. Férjek adják magukat feleségük és gyermekeik eltartására. A családunk örökkévaló fontosságú szolgálatával járó áldozatok száma túl nagy ahhoz, hogy felsoroljuk őket, és túl ismerősek ahhoz, hogy beszélnünk kellene róluk.

Látok olyan önzetlen utolsó napi szenteket is, akik gyermekeket fogadnak örökbe, többek között sajátos nevelési igényű gyermekeket, és arra törekszenek, hogy megadják nekik azt a reményt és lehetőséget, mely korábbi helyzetükben nem adatott meg nekik. Látom, ahogy törődtek a családtagjaikkal és szomszédjaikkal, akik születési rendellenesség, mentális vagy fizikai betegség, illetve előrehaladott koruk következményei miatt szenvednek. Az Úr is lát benneteket, prófétáit pedig arra a kijelentésre sarkallta, hogy „ha áldozatot hoztok egymásért és a gyermekeitekért, az Úr meg fog áldani titeket”¹².

Hiszem, hogy azok az utolsó napi szentek, akik önzetlen szolgálatot és áldozatot nyújtanak Szabadítónk hódolattal teli követése által, sokkal nagyobb mértékben tesznek szert örökkévaló értékekre, mint bármely más népcsoport. Az utolsó napi szentek tanulásuk és az örökkévalóságra való felkészülésük részeként tekintenek idejük és javaik feláldozására. Ez az igazság került kinyilatkoztatásra a *Lectures on Faith* [Előadások a hitről] címet viselő tanítássorozatban, amelyben az áll, hogy „az olyan vallásnak, amely nem követeli meg minden dolog feláldozását, soha nincsen elég ereje arra, hogy megteremtse az élethez és a szabaduláshoz szükséges hitet. [...] Ez és kizárólag ez az az áldozat, melyen keresztül Isten elrendelte, hogy az emberek élvezzék az örök életet.”¹³

Csakúgy, ahogyan Jézus Krisztus engesztelő áldozata áll a szabadulás terve középpontjában, nekünk, Krisztus követőinek is meg kell hoznunk saját áldozatainkat ahhoz, hogy felkészüljünk arra a célra, melyet e terv nyújt a számunkra.

Tudom, hogy Jézus Krisztus Isten, az Örökkévaló Atya Egyszülött Fia. Onnan tudom ezt, hogy az Ő engesztelő áldozata révén biztosak lehetünk a halhatatlanságban, és lehetőségünk van az örök életre. Ő a mi Urunk, Szabadítónk és Megváltónk. Óróra teszek tanúságot, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), 218.
2. Mily nagy Isten szeretete. *Himnuszok*, 118. sz.
3. Dicsérd a férfit. *Himnuszok*, 17. sz.
4. Sarah Rich, in Guinevere Thomas Woolstenhulme, “I Have Seen Many Miracles,” in Richard E. Turley Jr. and Brittany A. Chapman, eds., *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), 283.
5. Lásd Gordon B. Hinckley: Hitünk jelképe. *Liahóna*, 2005. ápr. 3.
6. Lásd Harold G. Hillam, “Sacrifice in the Service,” *Ensign*, Nov. 1995, 42.
7. Gordon B. Hinckley: A hit csodája. *Liahóna*, 2001. júl. 84.
8. Gordon B. Hinckley, “It’s True, Isn’t It?” *Tambuli*, Oct. 1993, 3–4; lásd még Neil L. Andersen: Hiszen igaz, nem? Akkor hát mi más számít? *Liahóna*, 2007. máj. 74.
9. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 91–92.
10. Lásd például Naomi Schaefer Riley, “What the Mormons Know about Welfare,” *Wall Street Journal*, Feb. 18, 2012, A11.
11. Ram Cnaan and others, “Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints” (draft), 16.

12. Ezra Taft Benson, "To the Single Adult Brethren of the Church," *Ensign*, May 1988, 53.
13. *Lectures on Faith* (1985), 69.

Megmászásra váró hegyek

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

---

*Ha hisziünk Jézus Krisztusban, akkor az élet
legnehezebb és legkönnyebb időszakai is áldást
jelenthetnek.*

Hallottam, amikor Spencer W. Kimball elnök egy konferenciai ülészakon arra kérte Istent, adjon neki megmászásra váró hegyeket. Ezt mondta: „Hatalmas kihívások állnak előttünk, óriási lehetőségek várnak ránk. Én örömmel nézek ezen izgalmas kilátások elébe, és alázatosan azt mondom az Úrnak: »add nekem ezt a hegyet«, add nekem ezeket a kihívásokat.”¹

Nagyot dobbant a szívem, mert tudtam, már addig is milyen kihívásokkal és viszontagságokkal nézett szembe. Szerettem volna hasonlóbb lenni őhöz, Isten hős szolgájához. Ezért egyik este próbatételért imádkoztam, melynek során bebizonyíthatom a bátorságomat. Tisztán emlékszem rá. Azon az estén úgy éreztem, hittől túlcsonduló szívvel térdelek le a hálószobámban.

Imám egy-két napon belül válaszra lelt. Életem legnehezebb próbatétele meglepett és alázatosá tett. Két dologra is megtanított. Először is, nyilvánvaló bizonyíték volt rá, hogy Isten meghallotta és megválaszolta hittel teli imámat. Másodszor viszont, elkezdtem megtanulni, miért éreztem azon az estén oly biztosan, hogy a megpróbáltatások által oly nagy áldásokat kaphatunk, melyek kárpótolnak mindenért, bármekkora árat fizettünk is értük.

A viszontagság, amely ezen a régmúltba tűnő napon ért, mára apróságnak tűnik azokhoz képest, amelyekben azóta volt részem nekem és a szerettemnek. Sokan közületek olyan fizikai, lelki és érzelmi próbatételeket élnek most át, amelyek miatt

felkiálthatnának, amint azt Isten egyik nagyszerű és hű szolgálja tette, akit jól ismertem. Ápolója hallotta, amint fájdalomában felkiált az ágyban: „Egész életemben megpróbáltam jónak lenni, akkor hát miért történik ez velem?”

Tudjátok, milyen választ adott az Úr Joseph Smith próféta hasonló kérdésére a börtöncellában:

„És ha verembe vetnek, vagy gyilkosok kezébe, és halálos ítéletet mondanak rád; ha levetnek a mélybe; ha tajtékzó hullámok ármánykodnak ellened; ha ádáz szelek válnak ellenségeiddé; ha az egek sötétséget gyűjtenek, és az elemek mind összefognak, hogy eltorlaszolják az utat; és mindenekfelett, ha magának a pokolnak az állkapcsa tárja is ki nagyra a száját utánad, tudjad, fiam, hogy mindezen dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd.

Az Ember Fia mindezek alá ereszkedett. Te talán nagyobb vagy őnál?

Tarts ki tehát utadon, és a papság veled marad; mert az ő határaik ki vannak szabva, nem léphetik át. A te napjaid ismertek, és éveid nem számlálatnak kevesebbnek; ne félj tehát attól, amit az emberek tehetnek, mert Isten örökkön örökké veled lesz.”²

Talán nincs is jobb válasz arra a kérdésre, hogy miért érkeznek próbatételek, és mit kell tennünk, mint azok a szavak, melyeket maga az Úr mondott, akit rettenetesebb próbatételek értek annál, amit mi el tudunk képzelni.

Emlékeztek szavaira, amikor azt tanácsolta, hogy Óbelé vetett hitünkéből adódóan tartsunk bűnbánatot:

„Ezért megparancsolom neked, hogy tarts bűnbánatot – tarts bűnbánatot, különben lesújtok rád szájamnak rúdjaival és dühömmel, és haragommal, és szenvedéseid keservesek lesznek – hogy milyen keservesek, azt nem tudod, hogy milyen áthatóak, azt nem tudod, igen, hogy milyen nehezen elviselhetők, azt nem tudod!

Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem;

Amely szenvedés nyomán még én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem – és azt kívántam, hogy ne igyam ki a keserű poharat, és visszarettenjek –

Mindazonáltal dicsőség legyen az Atyának; én ittam, és befejeztem előkészületeimet az emberek gyermekeiért.”³

Ti és én hiszünk benne, hogy akkor tudunk átvergődni a megpróbáltatásokon és feljűk emelkedni, ha hiszűk, hogy van balsam Gileádban,⁴ és az Űr ígéréte szerint nem hagy el minket.⁵ Ezt tanította nekűnk Thomas S. Monson elnök is, hogy segítsen minket és azokat, akiket szolgálunk, a magányosnak és lesűjtűnak tűnű megpróbáltatásokban.⁶

Monson elnök azonban bölcsen azt is tanította, hogy időbe telik az ezen ígérétek valóságába vetett hit alapjának megvetése. Talán hozzám hasonlóan már ti is láttátok ennek az alapnak szükségességét olyan valaki ágya mellett, aki készen állt feladni a mindvégig kitartás harcát. Ha a hit alapja nem ágyazódik be a szívűnkbe, akkor elvész a kitartáshoz szükséges erű.

Ma szeretnűm elmondani, ismereteim szerint hogyan fektethetűk le ezt a rendíthetetlen alapot. Nagy alázattal teszem ezt, két okból is. Elűször is, mondandűm elcsűggesztheti azokat, akik hatalmas viszontagságok közepette küszködnek, és úgy érzik, hitűk alapja omladozik. Másodsor pedig, tudom, hogy életem végéhez közeledve egyre nagyobb próbatételek állnak még elűttem. Ezért a receptet, amit most elmondok, még próbára kell tennem saját mindvégig kitartással is.

Fiatall férfiként dolgoztam egy építési vállalkozűnak, aki új házak alapjait fektette le. A nyári melegben keműny munkát jelentett a föld előkészítése, ahová késűbb beűntűttűk a beton alapot. Gépek nem voltak. Csákányt használtunk és lapátot. Az épűletek tartűs alapjainak lefektetése akkoriban keműny munka volt.

Tűrelmet is igényelt. Miután beűntűttűk a betont, megvártuk, hogy megkűssűn. Bármennyire is szeretűnk volna haladni a munkával, az alap kiűntése után még jó sokáig vártunk, mielőtt eltávűlítottuk volna a zsaluzatot.

A kezdő építkező számára pedig még lenyűgözőbb volt annak aprólékos és időigényes folyamata, amikor gondosan fémrudakat helyeztünk a formákba, a kész alap megerősítéséhez.

Hasonló gondossággal kell előkészítenünk hitünk alapjának talaját, ha ellen akarunk állni a viharoknak, amelyek mindenki életében bekövetkeznek. Hitünk szilárd alapját személyes feddhetetlenségünk adja.

Ha következetesen a jót választjuk, amikor csak választás elé kerülünk, az keményre döngöli a hitünk alatti földet. Ezt már gyermekkorban elkezdhetjük, hiszen minden lélek Krisztus Lelkének ajándékával születik. Ezen Lélek által tudhatjuk, mikor helyes és mikor helytelen Isten szemében az, amit teszünk.

Ezek a választások – melyekből a legtöbb napon akár több száz is adódik – készítik elő a szilárd talajt, amelyen felépülhet a hitünk. A fémkeret, amely köré hitünk anyagát öntjük, Jézus Krisztus evangéliuma, annak minden szövetségével, szertartásával és tantételével együtt.

A tartós hit egyik kulcseleme annak helyes megítélése, hogy mennyi idő kell a megszilárduláshoz. Ezért nem volt tőlem bölcs dolog életem oly korai szakaszában magasabb hegyekért és nagyobb próbatételekért imádkozni.

A szilárdulás nem következik be automatikusan az idő múlásával, de mindenképp időt igényel. Nem elég csak megöregedni. Isten és mások kitartó, teljes szívvel és lélekkel végzett szolgálata alakítja át törhetetlen lelki erővé az igazságról való bizonyosságot.

Most azokat szeretném biztatni, akik kemény megpróbáltatásokat élnek át, és úgy érzik, hogy a gondok csapásai alatt elenyészik a hitük. A gondok maguk elvezethetnek hitetek megerősödéséhez és rendíthetlenné válásához. Moróni, Mormon fia a Mormon könyvében, elmondta nekünk, hogyan következhet be ez az áldás. Megtanítja annak egyszerű és nagyszerű igazságát, hogy ha a hitnek akár csak egy ágacskáját is megragadva teszünk valamit, akkor Isten képes gyarapítani azt:

„És most én, Moróni, ezen dolgokat illetően mondanék valamit; meg szeretném mutatni a világnak, hogy a hit reménylett és nem látott dolgokat jelent; ne vitatkozatok tehát

azért, mert nem láttok, mert hitetek próbatétele előtt nem kaptok tanúbizonyságot.

Mert hit által volt az, hogy Krisztus megmutatta magát atyáinknak, miután feltámadt a halálból; és addig nem mutatta meg magát nekik, amíg nem hittek benne; kellettek, szükségszerűen voltak tehát olyanok, akik hittek benne, mert a világnak nem mutatta meg magát.

Mivel az emberek hittek benne, azért jelent meg a világnak és dicsőítette meg az Atya nevét, és módot adott arra, hogy mások is részesüljenek a mennyei ajándékban, hogy remélhessék azt, amit nem látnak.

Ezért ha hisztek, ti is remélhettek, ti is részesei lehettek ennek a mennyei ajándéknak.”⁷

A hit ama legbecsesebb részecskéje, melyet védenetek – és amilyen mértékben csak lehet – használnotok kell, az Úr Jézus Krisztusba vetett hit. Moróni így tanított ennek a hitnek a hatalmáról: „És soha senki nem tett csodát addig, amíg nem volt hite; először tehát hittek Isten Fiában.”⁸

Beszélgettem egy hölgygel, aki hihetetlen veszteségek átvészeléséhez kapott csodálatos módon elegendő erőt csupán azzal, hogy a végtelenségig ismételte a szavakat: „Tudom, hogy jó Megváltóm él!”⁹ Ez a hit és a bizonyosság e szavai felsejlettek a homályban, amely elfedte ugyan, de nem törölte ki gyermekkora emlékeit.

Döbbenet hallottam egy másik hölgyről, aki megbocsátott valakinek, aki éveken át bántotta őt. Meglepődtem, és megkérdeztem tőle, miért döntött úgy, hogy megbocsát és elfelejti a rosszindulatú bántalmazás hosszú éveit.

Csendben azt mondta: „Ez volt a legnehezebb, amit valaha is tettem, de tudtam, hogy meg kell tennem. Ezért megtettem.” Abba vetett hite, hogy a Szabadító megbocsát, ha ő is megbocsát másoknak, a békesség és a remény érzésével készítette fel őt arra, hogy szembenézzen a halállal – mely csupán néhány hónappal azután, hogy megbocsátott bűnbánatot nem tartó ellenségének, bekövetkezett.

Ezt kérdezte tőlem: „Milyen lesz a mennyországban?”

Én pedig így válaszoltam: „Abból, amit hited gyakorlásából és a megbocsátásodból láttam, tudom, hogy csodálatos hazatérés lesz majd számodra.”

Még valamivel biztatnám azokat, akik éppen nem tudják, vajon elegendő lesz-e a Jézus Krisztusba vetett hitük a mindvégig kitartáshoz. Abban az áldásban volt részem, hogy ismertem néhányatokat a hallgatóságból, amikor még fiatalok és életerősek voltatok, és a körülöttetek lévőként meghaladó tehetségeitek ellenére mégis annak megtétele mellett döntöttetek, amit a Szabadító tett volna. Bőséges áldásaitok közepette megtaláltátok a módját annak is, hogy segítsetek és gondoskodjatok azokról, akiket a ti élethelyzetetekből akár le is nézhettetek vagy figyelmen kívül hagyhattatok volna.

Amikor kemény próbák jönnek, ott lesz a kitartáshoz szükséges hit, amely akkor épült fel észrevétlenül, amikor Krisztus tiszta szeretetét tükrözve cselekedtetek, szolgáltatok másokat, és megbocsátottatok, ahogy azt a Szabadító tette volna. Azzal vetettétek meg a hit alapját, hogy úgy szerettetek, ahogyan a Szabadító szeretett, és Őérte szolgáltatok. Őbelé vetett hitetek olyan jószívű cselekedetekhez vezetett, amelyek reményt fognak hozni nektek.

Soha nem késő megerősíteni a hit alapját. Mindig van rá idő. A Szabadítóba vetett hittel bűnbánatot tarthattok és bocsánatért folyamodhattok. Biztosan van valaki, akinek megbocsáthattok. Van valaki, akinek köszönetet mondhattok. Van valaki, akit szolgálhattok, és akit felemelhetek. Megtehetitek, bárhol is vagytok, és bármennyire is egyedül és elhagyatottnak érzitek magatokat.

Nem ígérem, hogy ebben az életben vége lesz a viszontagságaitoknak. Nem biztosíthatlak titeket arról, hogy próbatételeitek csak egy pillanatnyinak tűnnek majd. Az élet próbatételeinek egyik jellemzője az, hogy úgy tűnik, mintha lelassítanák, majd szinte megállítanák az időt.

Ennek megvannak az okai. Az okok ismerete talán nem nyújt túl nagy vigaszt, de türelmessé tehet. Ezek az okok ebből az egyetlen tényből erednek: Mennyei Atyánk és a Szabadító tökéletesen szeretnek, ezért fel akarnak készíteni benneteket arra, hogy örökre Ővelük, családokban éljete. Csak azok lehetnek ott,

akik Jézus Krisztus engesztelése által tökéletesen tisztára mosták magukat.

Édesanyám majdnem 10 évig küzdött a rákkal. Próbatételei sorát többek között kezelések, operációk, majd végül ágyhoz kötöttsége jelentette.

Emlékszem, hogy édesapám, aki ott volt, mikor édesanyám kilehelte lelkét, ezt mondta: „Egy kisleány hazament, hogy megpihenjen.”

Temetésén az egyik beszédet Spencer W. Kimball elnök mondta. Emlékszem, hogy méltatásában valami ilyesmi is elhangzott: „Néhányan talán azt gondoljátok, hogy Mildred azért szenvedett oly sokat és oly hosszan, mert tett valami rosszat, ami miatt próbatételekre volt szüksége.” Majd így folytatta: „Nem. Isten csak csiszolni akart rajta még egy kicsit.” Emlékszem, akkor erre gondoltam: „Ha egy ilyen jóra való asszonynak ennyi csiszolásra volt szüksége, akkor vajon mi várhat rám?”

Ha hiszünk Jézus Krisztusban, akkor az élet legnehezebb és legkönnyebb időszakai is áldást jelenthetnek. A Lélek vezetésével minden helyzetben választhatjuk azt, ami helyes. Rendelkezünk Jézus Krisztus evangéliumával, amely formálja és vezeti az életünket, ha azt választjuk. És mivel a próféták kinyilatkoztatják nekünk, hol van a helyünk a szabadulás tervében, tökéletes reménységgel és a békesség érzésével élhetünk. Az Urat szolgálva soha nem kell azt éreznünk, hogy egyedül vagyunk, vagy senki nem szeret minket, mert ez soha nincs így. Érezhetjük Isten szeretetét. A Szabadító angyalokat ígért mindkét kezünk felől, akik felemelnek.¹⁰ Ő mindig betartja a szavát.

Bizonyoságot teszek arról, hogy az Atyaisten él, és hogy Szeretett Fia a mi Megváltónk. A Szentlélek megerősítette az igazságot ezen a konferencián, és újra meg fogja tenni azt, ha később meghallgatjátok és tanulmányozzátok az Úr felhatalmazott szolgálainak üzenetét. Thomas S. Monson elnök az Úr prófétája ma az egész világ számára. Az Úr örökös felettetek. Isten, az Atya él. Az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus, a mi Megváltónk. Az Ő szeretete állandó. Erről teszek bizonyoságot Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Spencer W. Kimball, "Give Me This Mountain," *Ensign*, Nov. 1979, 79.
2. Tan és a szövetségek 122:7–9.
3. Tan és a szövetségek 19:15–19.
4. Lásd Jeremiás 8:22.
5. Lásd Jozsué 1:5.
6. Lásd Thomas S. Monson: Tekints Istenre és élj! *Liahóna*, 1998. júl. 63–64.
7. Ether 12:6–9.
8. Ether 12:18.
9. Tudom, hogy jó Megváltóm él. *Himnuszok*, 78. sz.
10. Lásd Tan és a szövetségek 84:88.

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Előterjesztette: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha vannak, akik ellenzik, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Mindazok, akik megköszönik a szolgálatukat, kézfelemeléssel jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Steven E. Snow eldert felmentettük a Hetvenek Kvórumainak Elnökségéből.

Mindazok, akik velünk együtt szeretnék kifejezni köszönetüket a szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Richard J. Maynes eldert a Hetvenek Kvórumainak Elnöksége tagjaként.

Mindazok, akik megköszönik a szolgálatukat,
kézfelemeléssel jelezzék!

Ha valaki ellenzi, kérem, jelezze!

Javasoljuk a Hetvenek Első Kvórumának tagjainak, Gérald Jean Caussé és Gary E. Stevenson elderek felmentését.

Mindazok, akik megköszönik a szolgálatukat,
kézfelemeléssel jelezzék!

Sok évnyi hithű és hatékony szolgálat után indítványozzuk H. David Burton, Richard C. Edgley és Keith B. McMullin püspököknek mint az Elnöklő Püspökség tagjainak a felmentését, és ezzel nyugalmazott általános felhatalmazottá jelöljük őket.

Mindazok, akik velünk együtt szeretnék kifejezni
köszönetüket a szolgálatukért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk a következő területi hetvenesek felmentését 2012.
május 1-jei hatállyal:

Richard K. Ahadjie, Climato C. A. Almeida, Fernando J. D. Araújo, Marvin T. Brinkerhoff, Mario L. Carlos, Rafael E. Castro, David L. Cook, César A. Dávila, Mosiah S. Delgado, Luis G. Duarte, Juan A. Etchegaray, Stephen L. Fluckiger, J. Roger Fluhman, Robert C. Gay, Miguel Hidalgo, Garith C. Hill, David J. Hoare, David H. Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T. Kola, Glendon Lyons, R. Bruce Merrell, Enrique J. Montoya, Daniel A. Moreno, Adesina J. Olukanni, Gamaliel Osorno, Patrick H. Price, Marcos A. Prieto, Paulo R. Puerta, Carlos F. Rivas, A. Ricardo Sant'Ana, Fabian L. Sinamban, Natã C. Tobias, Stanley Wan, Perry M. Webb, Richard W. Wheeler és Scott D. Whiting.

Akik szeretnék velünk együtt kifejezni köszönetüket a kiváló
szolgálatukért, kérem, jelezzék!

Őszinte elismeréssel javasoljuk Julie B. Beck, Silvia H. Allred
és Barbara Thompson nőtestvérek felmentését a Segítőegylet
általános elnökségként.

Velük együtt felmentésre kerülnek a Segítőegylet általános
testületének tagjai is.

Mindazok, akik szeretnék velünk együtt kifejezni hálájukat e
nőtestvérek nagyszerű szolgálataért, kérem, jelezzék!

A Hetvenek Első Kvórumának új tagjaiként a következőket
javasoljuk támogatásra: Craig A. Cardon, Stanley G. Ellis, Larry
Echo Hawk, Robert C. Gay és Scott D. Whiting.

Akik egyetértenek, kézfelemeléssel jelezzék!

Akik ellenzik, ugyanígy jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Gary E. Stevensont mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnöklő püspökét, valamint Gérald Jean Caussé-t mint első tanácsost, és Dean Myron Davies-t mint második tanácsost.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Aki ellenzi, jelezze!

Új területi hetvenesekként a következőket javasoljuk támogatásra:

Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, ifj. Aley K. Auna, W. Mark Bassett, Robert M. Call, Hernando Camargo, Gene R. Chidester, Joaquin E. Costa, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Edward Dube, Moroni Gaona, Taylor G. Godoy, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, III. Alvin F. Meredith, Adonay S. Obando, Jared R. Ocampo, Adeyinka A. Ojedirán, Andrew M. O'Riordan, Jesus A. Ortiz, Fred A. Parker, Siu Hong Pon, Abraham E. Quero, Robert Clare Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge Saldívar, Gordon H. Smith, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto és Daniel Yirenya-Tawiah.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk Linda Kjar Burtont mint a Segítőegylet általános elnökét, továbbá Carole Manzel Stephenst mint első tanácsost, és Linda Sheffield Reevest mint második tanácsost.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segítség szervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, jelezze!

Monson elnök, amennyire csak megfigyelhettem, a Konferenciaközpontban egyhangú volt a támogató szavazás az elhangzott előterjesztésekkel kapcsolatban.

Köszönjük, testvérek, a támogató szavazataitokat, a hiteteket, odaadásotokat és imáitokat.

Megkérjük az újonnan elhívott általános felhatalmazottakat, valamint a Segítőegylet általános elnökségét, hogy foglalják el helyüket az emelvényen.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg 2011. évi jelentése

Benyújtotta: Robert W. Cantwell

az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg ügyvezető igazgatója

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége részére

---

Kedves Fivérek! Ahogy azt a Tan és a szövetségek 120. szakasza kinyilatkoztatás által előírja, a tized felett rendelkező tanács hagyja jóvá az egyházi pénzalapok felhasználását. Ez a tanács az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll.

Ez a tanács hagyja jóvá az egyházi részlegek költségvetését, működését, valamint az egyházi egységekre vonatkozó juttatásokat. Az egyházi részlegeknek úgy kell felhasználniuk az anyagi eszközöket, hogy összhangban legyenek a jóváhagyott költségvetésekkel, valamint az egyházi irányelvekkel és eljárásmodokkal.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg hozzáférést kapott minden nyilvántartáshoz és rendszerhez, amelyek a pénzalapok bevételei és kiadásai feletti ellenőrzés pontosságának megállapításához, valamint az egyházi vagyon védelmezéséhez szükségesek. Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg független minden más egyházi részlegtől és ügyviteltől. Személyzete okleveles könyvvizsgálókból, okleveles könyvelési szakértőkből, okleveles információs rendszereket ellenőrző könyvvizsgálókból, és más, okleveles szakértőkből áll.

Elvégzett könyvvizsgálataink alapján az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg azon a véleményen van, hogy minden

pénzeszköz, beérkezett felajánlás, kiadás és az egyház vagyona a 2011. évben az előírt könyvelési gyakorlatnak, a jóváhagyott költségvetéseknek, valamint az egyházi irányelveknek és eljárásoknak megfelelően lett felhasználva és nyilvántartva.

Tisztelettel benyújtja:

Egyházi Könyvvizsgáló Részleg

Robert W. Cantwell

ügyvezető igazgató

A 2011. év statisztikai jelentése

Benyújtotta: Brook P. Hales

az Első Elnökség titkára

Az egyház tagjainak tájékoztatásául az Első Elnökség a következő statisztikai jelentést tette közzé az egyház növekedéséről és állapotáról a 2011. december 31-i adatok szerint.

Egyházi egységek

Cövekek	2946
Missziók	340
Kerületek	608
Egyházközségek és gyülekezetek	28 784

Egyháztagság

Teljes taglétszám	14 441 346
Új gyermekek nyilvántartásba vétele 2011-ben	119 917
Megkeresztelt megtértek 2011-ben	281 312

Misszionáriusok

Teljes idejű misszionáriusok	55 410
Egyházzolgálati misszionáriusok	22 299

Templomok

2011-ben felszentelt templomok (El Salvadori San Salvador és Guatemalai Quetzaltenango)	2
---	---

2011-ben újrászenteselt templomok (Georgiai Atlanta)	1
Működő templomok	136

Korábbi általános egyházi tisztségviselők és más egyháztagok, akik a múlt évi áprilisi általános konferencia óta hunytak el

Marion D. Hanks, ifj. Jack H Goaslind, Monte J. Brough, Ronald E. Poelman, Keith W. Wilcox és Harold G. Hillam elderek, a Hetvenek Kvórumainak korábbi tagjai; *Joy F. Evans és Chieko N. Okazaki* nőtestvérek, a Segítőegylet általános elnökségének korábbi tanácsosai; *Norma Voloy Sonntag* nőtestvér, *Philip T. Sonntag* elder, a Hetvenek korábbi tagjának felesége; *Leola George* nőtestvér, *Lloyd P. George* elder, a Hetvenek korábbi tagjának özvegye; *Argelia Villanueva de Alvarez* nőtestvér, *Lino Alvarez* elder, szintén a Hetvenek korábbi tagjának felesége; valamint *ifj. Wendell M. Smoot* testvér, a Tabernákulum Kórus egykori elnöke.

A szőlőskerti munkások

Írta: Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Kérlek benneteket, figyeljetek a Szent Lélek sugalmazására, amely most, ebben a pillanatban arra kér benneteket, hogy fogadjátok be az Úr Jézus Krisztus engesztelésének ajándékát.

Az Első Elnökség által most bejelentett elhívások és felmentések fényében hadd mondjam azt mindenki nevében, hogy mindig emlékezni fogunk azokra és szeretni fogjuk őket, akik oly hithűen szolgáltak velünk, ahogyan máris szeretjük és meleg szívvel fogadjuk azokat, akik most lépnek hivatalba. Szívből jövő köszönet mindannyiótoknak.

A Szabadító azon példázatáról szeretnék beszélni, melyben a gazda „jó reggel kiméne, hogy munkásokat fogadjon az ő szőléjébe”. Miután felfogadta az első csoportot reggel 6 órakor, visszatért 9-kor, délben, majd pedig délután 3 órakor, hogy további munkásokat fogadjon fel, mivel egyre sürgősebbé vált az aratás. A szentírás feljegyzi, hogy még egyszer visszatért, „[t]izenegy óra tájban” (délután 5 óra körül), és felfogadta az utolsó csoportot is. Aztán alig telt el egy óra, máris összehívta a munkásokat, hogy megadja nekik aznapi fizetségüket. Meglepő módon mindannyian *ugyanakkora* fizetséget kaptak, annak ellenére, hogy különböző időtartamon át munkálkodtak. Az elsőként felfogadottak azonnal háborogni kezdtek, mondván: „Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tetted azokat velünk, a kik a napnak terhét és hőségét szenvedték.”¹ E példabeszédet olvasva talán bennetek is az az érzés támadt, hogy igazságtalanság történt. Hadd beszéljek most röviden erről az aggályról.

Először is fontos megjegyezni, hogy *senkivel* sem bántak itt igazságtalanul. Az első munkások megállapodtak a teljes napi fizetségben, és meg is kapták. Továbbá úgy hiszem, hogy nagyon hálásak is voltak, hogy megkapták a munkát. A Szabadító napjaiban egy átlagember és a családja nagyjából a férfi mindennapi keresetéből élt, napról napra. Ha az ember nem dolgozott vagy gazdálkodott vagy halászott vagy kereskedett, akkor nagy valószínűséggel nem is evett. Mivel sokkal több munkakereső volt, mint betöltendő állás, ezek az elsőre kiválasztott férfiak voltak a legszerencsésebbek a teljes munkaerőpiacon aznap hajnalban.

Valójában ha bárki irányában szimpátiát kellene éreznünk, akkor – legalábbis kezdetben – azokkal kellene együtt éreznünk, akiket *nem* választottak ki, bár voltak szájuk, melyeket etetniük és hátuk, melyeket ruházniuk kellett. Valahogy a szerencse soha nem pártolt hozzájuk. Akárhányadszorra is jött vissza a gazda aznap, mindig azt kellett látniuk, hogy valaki mást választ.

De még épp mielőtt a nap véget érne, a gazda meglepő módon ötödször is visszatér, és figyelemre méltó tizenegyedik órai ajánlatot tesz! Ezeknek az utolsó és legelcsüggedtebb munkásoknak csupán annyit mondanak, hogy igazságos bánásmódban fognak részesülni, ők pedig elfogadják a munkát anélkül, hogy tudnák, mennyi a fizetség, hiszen jól tudják, hogy *bármi* jobb, mint a semmi, ami pedig mindaddig osztályrészük volt. Aztán amikor egybegyűlnek, hogy megkapják fizetségüket, igencsak megdöbbennek, hogy ugyanannyit kapnak, mint mindenki más. Milyen meglepettek lehetek – és milyen nagyon hálásak! Bizonyára soha nem találkoztak még hasonló könyörülettel munkásnapjaik során.

A történet ilyen olvasata fényében kell látnunk az első munkások zúgolódását. Ahogyan a példázatban szereplő gazda elmondja nekik (és csak kis mértékben fogalmazom át):

„Barátaim, nem cselekszem igazságtalanul veletek.

Megállapodtunk a napi fizetségben, méghozzá jó fizetségben. Ti boldogan elvállaltátok a munkát, én pedig nagyon elégedett vagyok a szolgálatotokkal. Teljes mértékben kifizetek benneteket. Fogjátok a fizetéseket, és élvezzétek áldását. Ami pedig a többieket illeti, *biztos vagyok benne, hogy azt teszek a saját*

pénzemm, amit csak akarok.” Aztán ezt az átható kérdést intézi mindenkire, akinek akkor vagy ma hallania kell: „Miért irigykedsz, amiért azt választottam, hogy jó leszek?”

Fivérek és nőtestvérek, lesznek olyan alkalmak az életünkben, amikor valaki más váratlan áldáshoz jut, vagy valamilyen különleges elismerésben részesül. Kérem mindannyiunkat, ne sértődjünk meg – és semmiképp se legyünk irigyek –, amikor valaki más ajtaján kopogtat a jószerencse! Mi semmivel sem leszünk kevesebbek attól, ha valaki más gyarapodik! Nem versengünk egymással, hogy meglássuk, ki a leggazdagabb vagy a legtehetségesebb vagy a legszebb vagy akár a legáldottabb. A verseny, melyben *valójában* részt veszünk, a bűnök ellen zajlik, melyek közül a legegységesebb minden bizonnyal az irigység.

Ráadásul az irigység olyan hiba, amely mindig visszatér. Nyilvánvalóan szenvedünk egy kicsit, amikor valamiféle *balszerencse ér minket*, az irigykedés viszont azt kívánja, hogy azért szenvedjünk, mert *jószerencse ért mindenkit*, akit csak ismerünk! Mily derűs kilátások, nemde? Legyűrni még egy pohárnyi ecetes lét minden alkalommal, amikor valakinek körülöttünk derűs pillanatai vannak! Nem is beszélve a csalódásról a végén, amikor meglátjuk, hogy Isten valóban igazságos és könyörületes is egyben, megadva mindent, amije csak van, mindenkinek, aki mellette áll.² Tehát az egyes számú lecke az Úr szőlőkertjéből: az irigykedés, a duzzogás vagy mások örömeinek elrontása *nem* emel magasabbra *minket*, ahogyan mások lekicsinylése sem javít a saját énképünkön. Így tehát legyünk jók, és legyünk hálásak, amiért Isten jó! Így lesz boldog az élet.

A második pont, amire szeretnék kitérni ebből a példázatból, az a sajnálatos tévedés, melybe néhányan beleeshetnek, ha lemondanak fizetségükről a nap *végén*, mivel *korábban* belefeledkeztek a vélt sérelmekbe. Itt ugyan nem mondja, hogy bárki is a gazdához vágta volna bérét, és egy fillér nélkül elviharzott, de feltételezem, hogy akár így is történhetett.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, ami ebben a történetben 9 órakor vagy délben vagy 3 órakor történt, vajmi kevéssé számít a nap végén mindenkire kiterjedő, nagylelkű fizetség nagysága fényében. A hit formulája a kitartás, a tovább dolgozás, a

véghezvitel, és a korábbi órák vélt vagy valós sérelmeinek semmivé foszlása a végső jutalom bőségében. Ne ragadjatok le a régi ügyeknél vagy sérelmeknél – se önmagatok, se felebarátaitok, se (teszem hozzá) eme igaz és élő egyház esetében. Életeteknek, felebarátotok életének és Jézus Krisztus evangéliumának fenségessége az utolsó napon fog megmutatkozni, még ha ezt a fenségességet nem is ismeri fel mindig mindenki a kezdeti időszakban. Ne aggodalmaskodjatok hát olyasvalami miatt, ami reggel 9-kor történt, amikor Isten kegyelme jutalmat kíván adni nektek délután 6 órakor – bármi volt is a munkarendetek a nap folyamán.

Oly sok drága érzelmi és lelki tőkét emésztünk fel azzal, hogy görcsösen kapaszkodunk olyan emlékekbe, mint egy gyermekkori zongoravizsgán félreütött hang; vagy valami, amit házastársunk 20 éve tett vagy mondott, és amire mindenképpen még további 20 évig akarjuk emlékeztetni; vagy egy olyan esemény az egyház történetében, ami nem volt se több, se kevesebb annál, mint hogy a halandók mindig is küszködve próbálnak megfelelni az elébük helyezett halhatatlan reményeknek. Még ha egy sérelem nem is veletek kezdődött, végződhet veletek. És mily jutalom adatik ezért akkor, amikor a szőlőskert Ura a szemünkbe nézve lezárja a számlát földi napunk végén!

Ez pedig elvezet a harmadik és egyben utolsó pontomhoz. Ez a példázat – mint minden példázat – valójában nem munkásokról vagy fizetésről szól, ahogyan a többi sem juhokról és kecskékről. Isten jóságáról, türelméről és megbocsátásáról szól, valamint az Úr Jézus Krisztus engeszteléséről. Nagylelkűségről és könyörületről szól. Kegyelemről szól. Alátámasztja azt a gondolatot, melyet évekkal ezelőtt hallottam, miszerint Isten valószínűleg azt szereti a legjobban az Ő isteni létében, hogy irgalmat gyakorolhat, különösen azok iránt, akik nem is számítanak rá, és akik gyakran úgy érzik, hogy meg sem érdemlik.

Nem tudom, hogy e hatalmas hallgatóság soraiban kinek lehet szüksége az e példázatban rejlő megbocsátás üzenetére, de bármily elkésettnek is érzitek a cselekvést, akárhány lehetőséget szalasztottatok el, akármennyi hibát vétettetek, vagy akármennyi

tehetségről vélitek, hogy hiányzik belőletek, és akármilyen messzire gondoljátok, hogy eltávolodtatok az otthonotoktól, családotoktól és Istentől, tanúságomat teszem, hogy *nem* kerültetek ki az isteni szeretet hatóköréből. Nem tudtok olyan mélyre süllyedni, ahová ne érne el Krisztus engesztelésének végtelen fénye.

Ha még nem vagytok a mi hitünkön, vagy ha egykor velünk voltatok, de nem maradtatok, semmi olyasmit nem tehattetek, amit ne lehetne helyrehozni. Nincs olyan probléma, amelyet ne lehetne legyőzni. Nincs olyan álom, mely az idő és az örökkévalóság kiterjedésében valóra ne válhatna. Még ha úgy is érzitek, hogy ti vagytok a tizenegyedik óra elveszett és legutolsó munkásai, a szőlőskert Ura még mindig ott áll, és magához hív benneteket. „Járuljunk... bizodalommal a kegyelem [trónusához]”³, és boruljunk le Izráel Szentjének lába elé! Jöjjetek és lakmározzatok az Úr asztalánál „pénz nélkül és ingyen”⁴!

Különösen a férjekhez és apákhoz, a papságviselőkhöz és leendő papságviselőkhöz fordulok Lehi szavaival: „Ébredjetek! És keljete fel a porból... és legyetek férfiak”⁵! Nem mindig, de gyakran a férfiak azok, akik úgy döntenek, nem válaszolnak a hívó hangra, mely így szól: „Jöj hát velünk!”⁶ A nők és a gyermekek gyakorta készségesebbnek bizonyulnak. Fivéreim, eljött a tettek ideje! Tegyétek meg saját magatokért! Tegyétek meg azokért, akik szeretnek titeket és imádkoznak értetek! Tegyétek meg az Úr Jézus Krisztusért, aki felfoghatatlanul nagy árat fizetett azért a jövőért, melyet szeretne megadni nektek!

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, azok közületek, akik hosszú évek óta részesültök az evangélium áldásaiban, mert elég szerencsések voltatok és korán rátaláltatok, aztán azok, akik néhány mozzanattal később jutottatok el az evangéliumhoz, és azok, akik – legyetek akár egyháztagok, akár nem – még húzódoztok, mindannyiőtoknak egytől egyig tanúságomat teszem Isten szeretetének megújító hatalmáról és irgalma csodájáról. *Őt csupán az a hit fogja érdekelni, amely végül a birtokotokban lesz, nem az, hogy a nap mely órájában tettetek szert rá.*

Így tehát ha szövetségeket kötöttetek, tartsátok be azokat! Ha még nem kötöttétek meg őket, akkor kössétek meg! Ha megkötöttétek, de megszegtétek őket, akkor tartsátok

bűnbánatot, és állítsátok helyre a szövetségeket! *Soha* nincs túl késő, mindaddig, amíg a szőlőskert Gazdája azt mondja, hogy még van idő. Kérlek benneteket, figyeljete a Szent Lélek sugalmazására, amely most, ebben a pillanatban arra kér benneteket, hogy fogadjátok be az Úr Jézus Krisztus engesztelésének ajándékát, és élvezzétek a munkájában való részvételt. Ne késlekedjete! Későre jár. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lásd Máté 20:1–15.
2. Lásd Lukács 12:44.
3. Zsidók 4:16.
4. Ésaías 55:1.
5. 2 Nefi 1:14, 21.
6. Küzdjünk tovább! *Himnuszok*, 162. sz.

Magunkba szállni: Az úrvacsora, a templom és az áldozathozatal a szolgálatban

Írta: Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Megtérünk és lelkileg önellátóvá válunk, ha imádságos lélekkel a szövetségeink szerint élünk.

A Szabadító mesélt tanítványainak egy fiúról, aki otthagya gazdag édesapját, elment egy messzi országba, és eltékozolta az örökségét. Amikor beköszöntött az éhség, a fiatalember elvállalta a disznók etetésének alantas munkáját. Annyira éhes volt, hogy még az állatoknak szánt moslékot is megette volna.

Otthonától távol, messze attól a helytől, ahol lenni szeretett volna, nyomorúságos állapotában történt valami ennek a fiatalembernek az életében, ami örök jelentőséggel bírt. A Szabadító szavait idézve „magába szállt”¹. Visszaemlékezett rá, ki is ő, felismerte, minek van hóján, és vágyini kezdett azokra az áldásokra, amelyek atyja házában bőségesen rendelkezésre álltak.

Életünk során – legyen az sötét, vagy akár kihívásokkal, bánattal vagy bűnnel telt időszak –, érezhetjük, amint a Szentlélek emlékeztet minket, hogy valóban egy törődő Mennyei Atya fiai és leányai vagyunk, aki szeret minket, és éhezni kezdjük azokat a szent áldásokat, amelyeket csak Ő adhat meg. Ezekben az időszakokban igyekeznünk kell *magunkhoz térni*, és visszajönni a Szabadító szeretetének fényébe.

Ezek az áldások Mennyei Atyánk minden gyermekét megilletik. Mennyei Atyánk mindannyiunkra vonatkozó

tervének fontos részét képezi az, hogy vágyjunk ezekre az áldásokra, az örömteli és boldog életre. Alma próféta azt tanította, hogy „ha nem is vagytok képesek annál többre, mint hogy vágyjatok arra, hogy higgyetek, engedjétek, hogy ez a vágy... dolgozzon bennetek”².

Minél erősebbé válnak a lelki vágyaink, annál önellátóbbak leszünk lelki értelemben. Hogyan segíthetünk másoknak, magunknak és a családuknak még jobban vágyzni a Szabadító követésére és az evangéliuma szerinti életre? Hogyan vágyhatunk még jobban a bűnbánatra, az érdemességre és a mindvégig kitartásra? Hogyan segítünk a fiataljainknak és a fiatal felnőtteinknek abban, hogy mindaddig engedjék magukban dolgozni ezt a vágyat, mígnem megtérnek, és igazán szentté válnak „az Úr, Krisztus engesztelése által”³?

Megtérünk és lelkileg önellátóvá válunk, ha imádságos lélekkel a szövetségünk szerint élünk: ha érdemesen veszünk az úrvacsorából, ha érdemesek vagyunk a templomi ajánlásra, és áldozatokat hozva szolgálunk.

Amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, szem előtt tartjuk, hogy a keresztelekor kötött szövetségünket újítjuk meg éppen. Ahhoz, hogy az úrvacsora minden héten lelkileg megtisztító élmény legyen, már az *előtt* fel kell készülnünk rá, hogy eljönnénk az úrvacsorai gyűlésre. Ilyenkor szándékosan magunk mögött hagyjuk a mindennapos munkákat és kikapcsolódásunkat, és elengedjük a világi gondolatokat és aggodalmakat. Ezzel helyet készítünk elménkben és szívünkben a Szentléleknek.

Készen állunk rá, hogy elmélkedjünk az engesztelésről. Nem csupán a Szabadító szenvedésének és halálának tényére gondolunk, hanem elmélkedésünk segít nekünk felismerni, hogy a Szabadító engesztelése által reményünk, lehetőségünk és erőnk van valóságos, szívből jövő változásokra az életünkben.

Az úrvacsorai himnusz éneklése, az úrvacsorai imák hallgatása, valamint teste és vére jelképeinek magunkhoz vétele során imádságos lélekkel bocsánatot kérünk a bűneinkért és a hibáinkért. Átgondoljuk, milyen ígéreteket tettünk és tartottunk be előző héten, és konkrét, személyes dolgokban kötelezzük el magunkat a Szabadító követése mellett a következő hétre.

Szülők és vezetők, segíthettek a fiataloknak az úrvacsora páratlan áldásainak megtapasztalásában azzal, ha különleges lehetőségeket teremtettek számukra, melyek során megtanulhatják, átbeszélhetik és felfedezhetik, hogyan vonatkozik életükre az engesztelés. Kutassák a szentírásokat és tanítsák egymást saját tapasztalataikból merítve!

Különösen az apák, a papsági vezetők és a kvórumelnökségek felelősek azért, hogy segítsenek az ároni papság viselőinek felkészülni szent úrvacsorai feladataik ellátására. Ez a felkészülés hét közben az evangéliumi normák szerinti életből áll. Ha a fiatal férfiak érdemesen és tisztelettudóan készítik elő, áldják meg és osztják ki az úrvacsorát, szó szerint a Szabadító példáját követik az utolsó vacsorán⁴, és hasonlóvá válnak Őhöz.

Bizonyságot teszek róla, hogy az úrvacsora lehetőséget teremt nekünk arra, hogy *magunkhoz térjünk*, és megtapasztaljuk a „hatalmas [szívbéli] változás[t]”⁵– hogy felidézzük, kik vagyunk és mire vágyunk leginkább. Amikor megújítjuk a parancsolatok betartására irányuló szövetséget, elnyerjük a Szentlélek társaságát, aki visszavezet minket Mennyei Atyánk jelenlétébe. Nem csoda hát, hogy parancsot kaptunk rá: találkozzunk „gyakorta... , hogy az Úr Jézus emlékezetére vegy[ünk] a kenyérből és a [vízből]”⁶, hogy részesüljünk e szentségekben lelkünk számára.⁷

Az úrvacsoravételen kívül az is növeli a Mennyei Atyánkhoz való visszatérésünkre irányuló vágyunkat, ha érdemessé válunk a templomi ajánlás elnyerésére. A parancsolatok állhatatos és rendíthetetlen betartásával válunk érdemessé. Ez az engedelmesség a gyermekkorban kezdődik, majd a felkészülés éve alatt megerősödik az ároni papságnál és a fiatal nőknél szerzett élmények során. A papok és a babérkoszorúalányok pedig remélhetőleg célul tűzik ki és konkrét lépéseket tesznek arra, hogy felkészüljenek a felruházásra és a templomi pecsételésre.

Milyen normák alapján kapunk ajánlást? A zoltáríró erre emlékeztet minket:

„Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén?

Az ártatlan kezű és tiszta szívű”⁸.

A templomi ajánlásra való érdemesség erőt ad nekünk templomi szövetségeink betartásához. Személy szerint hogyan nyerjük el ezt az erőt? Igyekszünk bizonyosságot szerezni Mennyei Atyánkról, Jézus Krisztusról, a Szentlélekről, az engesztelés valóságáról, valamint Joseph Smith próféta és a visszaállítás igaz voltáról. Támogatjuk a vezetőinket, kedvesen bánunk a családtagjainkkal, az Úr igaz egyházának tanúiként állunk, részt veszünk az egyházi gyűléseken, tiszteletben tartjuk a szövetségeinket, eleget teszünk szülői kötelezettségeinknek, és erényes életet élünk. Talán azt mondjátok, egy hű utolsó napi szent pontos leírása ez! Igazatok van. A templomi ajánlás birtoklásához kitűzött normák nem annyira magasak, hogy ne lehessen elérni őket. Egyszerűen csak az evangélium szerint kell élnünk, és követnünk kell a prófétákat.

Később, templomi ajánlással rendelkező felruházott személyként kialakítjuk a krisztusi élet szokásait. Ide tartozik az engedelmesség, a parancsolatok betartásáért hozott áldozatok, egymás szeretete, gondolataink és tetteink tisztasága, és az, hogy részt veszünk Isten királyságának felépítésében. A Szabadító engesztelése, valamint a hithűség ezen alapszokásainak követése által hatalmat kapunk „a magasságból”,⁹ hogy szembenézzünk az élet kihívásaival. Ma nagyobb szükségünk van erre az isteni hatalomra, mint valaha. Ezt a hatalmat csakis a templomi szertartások által nyerhetjük el. Bizonyosságot teszek róla, hogy a templomi szertartások elnyeréséért hozott áldozatok minden erőfeszítésünket megérik.

Miközben fokozottan vágyunk az evangélium megismerésére és megélésére, természetes módon szolgálni szeretnénk egymást. A Szabadító azt mondta Péternek: „...te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.”¹⁰ Az a benyomásom, hogy a mai fiatalok mélyen vágnak mások szolgálatára és megáldására, e világ jobbá tételére. Szomjazzák az ebből a szolgálatból fakadó örömet.

A fiatalok azonban nehezen ismerik fel, jelen tetteik hogyan készítik fel őket jövőbeni szolgálati lehetőségekre, vagy teszik őket érdemtelennek azokra. Mindannyiunk „elkerülhetetlen kötelesség[e]”¹¹ segíteni a fiataljainknak felkészülni az egész életen át tartó szolgálatra azzal, hogy önellátóvá válnak. A lelki önellátás mellett, amelyről már szó volt, van fizikai önellátás is,

melyhez hozzá tartozik a továbbtanulás, a munka megtanulása, és az, hogy megéljünk abból, amit keresünk. Ha kerüljük az adósságot és már most félreteszünk, akkor a jövőben felkészültek leszünk a teljes idejű egyházi szolgálatra. A fizikai és a lelki önellátás célja is az, hogy magasabbra jutva feljebb emelhessük a szükségét szenvedőket is.

Legyünk bár fiatalok vagy idősök, mai tetteink meghatározzák, milyen szolgálatot nyújthatunk és élvezhetünk majd holnap. A költő erre emlékeztet minket: „Minden szomorú szó közül, mely szánkat s tollunkat elhagyja, a legmélyebb sóhaj ezeket kíséri: »Lehetett volna.«”¹² Élünk úgy, hogy ne kelljen megbánnunk, amit tettünk, vagy amit nem tettünk meg!

Szeretett testvéreim, a Szabadító által említett fiatalember, akit mi tékozló fiúnak nevezünk, *hazajött*. „Mikor pedig [a fiú] még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, ...megcsókolgató őt”¹³. Fia visszatértének tiszteletére ruhát és gyűrűt hozatott, és hízott tulokkal ünnepelt,¹⁴ amely arra emlékeztet minket, hogy semmilyen áldás nem tartatik vissza, ha hűségesen kitartunk a Menyei Atyánkhöz visszavezető úton.

Az Ő szeretetével és Fiának szeretetével a szívemben azt a felhívást intézem mindannyiunkhoz, hogy kövessük lelki vágyainkat, és *térjünk magunkhoz!* Beszélgetsetek el magatokkal a tükör előtt, és kérdezzétek meg: „Mennyire élek a szövetségem szerint?” Jó úton járunk, ha azt mondhatjuk: „Érdemesen veszek hetente az úrvacsorából; érdemes vagyok a templomi ajánlásra, és hogy belépjek a templomba; és áldozatokat hozok mások szolgálatáért és megáldásáért.”

Különleges tanúbizonyságomat teszem arról, hogy Isten olyannyira szeret mindannyiunkat, „hogy az ő egyszülött Fiát adta”¹⁵, aki engesztelést hozott a bűneinkért. Ismer minket és vár reánk akkor is, ha még messze vagyunk. Ha a vágyaink szerint cselekszünk, és magunkhoz térünk, akkor „szeretetének karjai örökre átölelnek”¹⁶, és örömmel fogad minket otthon. Erről teszek tanúbizonyságot Szabadítónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lukács 15:17.
2. Alma 32:27.

3. Móziás 3:19.

4. Lásd Máté 26:17–28; Lukács 22:1–20.
5. Alma 5:12; lásd még Móziás 5:2; Alma 5:13–14.
6. Moróni 6:6.
7. Lásd Moróni 4:3; Tan és a szövetségek 20:77.
8. Zsoltárok 24:3–4.
9. Tan és a szövetségek 95:8.
10. Lukács 22:32.
11. Tan és a szövetségek 123:11.
12. John Greenleaf Whittier, “Maud Muller,” *The Complete Poetical Works of Whittier* (1894), 48.
13. Lukács 15:20.
14. Lásd Lukács 15:22–24.
15. János 3:16.
16. 2 Nefi 1:15.

Hit, bátorság, beteljesülés: Üzenet az egyedülálló szülőkhöz

Írta: David S. Baxter elder
a *Hetvenektől*

---

*Arra törekedtek, hogy igazlelkűségben neveljétek fel a
gyermekeiteket, tudván, hogy bár nem
változtathatjátok meg a múltat, de formálhatjátok a
jövőt.*

Üzenetem az egyház egyedülálló szülőihez szól, akik közül a legtöbbben egyedülálló édesanyák vagytok – ti, hősiess nők, akik az élet változó körülményei közepette egyedül találjátok magatokat gyermekeitek felnevelésében és a háztartás vezetésében. Talán megözvegyültetek vagy elváltatok. Talán egy házasságon kívüli helytelen kitérő eredményeképpen küszködtök az egyedülálló szülői lét kihívásaival, bár most már az evangélium keretein belül éltek, megfordítva ezzel az életeteket. Áldottak vagytok, amiért elkerültek az olyan párkapcsolatot, mely az erény és a tanítványság árába kerülne. Ez túl nagy ár lenne.

Bár időnként talán felteszitek a kérdést: „miért én?“, az élet nehézségei által fejlődhetünk az istenség felé, miközben jellemünk a megpróbáltatások tűzpróbájában formálódik, az élet mindennapos eseményei során, míg Isten tiszteletben tartja az emberek önrendelkezését. Ahogyan azt Neal A. Maxwell elder mondta, nem tudjuk elvégezni az összeadást, mivel „nincs meg minden számunk hozzá”¹.

Bármilyenek legyenek is a körülményeitek, és bármi idézte is elő őket, ti csodálatosak vagytok! Napról napra szembenéztek az élet küzdelmeivel, és elvégzitek azt a munkát, amit mindig

kettőnek szántak, de ti nagyrészt egyedül végzitek. Apáknak és anyáknak kell lennetek egyszerre. Háztartást vezettek, örködtök családokat felett, néha küszködtök, hogy kijöjjetek a pénzetekből, és csodával határos módon lehetőséget teremtetek arra is, hogy jelentőségteljes módokon szolgáljatok az egyházban. Tápláljátok a gyermekeiteket. Velük és értük sírtok és imádkoztok. A legjobbat akarjátok nekik, de minden este azon rágódtok, hogy a tőletek telhető legjobb talán soha nem lesz elég jó.

Bár nem szeretnék túlzottan bizalmaskodó lenni, én magam egy ilyen otthon gyümölcse vagyok. Gyermekkorom és tinédzserkorom legnagyobb részében édesanyám egyedül nevelt bennünket szegény körülmények között. A pénzt gondosan be kellett osztanunk. Belső magánnyal küszködött, időnként kétségbeesetten vágyva a támogatásra és egy társra. Mindezek ellenére volt édesanyámban valami méltóságteljes. Az eltökéltség és a valódi skót határozottság bőséges forrása volt.

Szerencsére a későbbi évei áldottabbak voltak, mint a kezdetiek. Házasságot kötött egy új megtérttel, aki özvegy volt. Az Angliai London templomban pecsételték össze őket, és később rövid ideig szertartásszolgákként is dolgoztak ott. Majdnem negyed évszázadot voltak együtt – mely évek boldogan, elégedetten és beteljesülésben teltek, míg a halandóság le nem győzte őket.

Sokan vannak köztetek, nagyszerű asszonyok között világszerre, akik hasonló körülményekkel szembesülnek, és akik évről évre ugyanazt a lelkesedést tanúsítják.

Ez nem pont az, amit reméltetek vagy terveztetek, amiért imádkoztatok vagy elvártatok, amikor évekkal ezelőtt nekiláttatok. Az életem át tartó utazásokban bukkanók, kerülőutak, kanyarok és fordulók vannak, leginkább egy bukott világban való élet következtében, melyet a bizonyítás és a megpróbáltatás helyének szántak.

Mindeközben arra törekedtek, hogy igazlelkűségben neveljétek fel a gyermekeiteket, tudván, hogy bár nem változtathatjátok meg a múltat, de formálhatjátok a jövőt. Az út során olyan áldásokat kaptok majd, melyek kárpótolnak, még akkor is, ha ezek nem azonnal lesznek nyilvánvalókká.

Isten segítségével nem kell félnetek a jövő miatt. Gyermekeitek felnövekednek és áldottnak neveznek benneteket, és minden egyes teljesítményük előttetek tiszteleg majd.

Kérlek, sose érezzétek úgy, hogy valamiféle másodrangú alkategóriába tartoztok az egyháztagságotokat tekintve, hogy kevésbé vagytok jogosultak az Úr áldásaira, mint mások. Isten királyságában nincsenek másodosztályú polgárok.

Reméljük, hogy amikor részt vesztek a gyűléseken, és látszólag teljes és boldog családokat láttok magatok körül, vagy halljátok, hogy valaki az ideális családkról beszél, örültök majd, hogy egy olyan egyház része vagytok, amely a családra összpontosít, és megtanítja annak központi szerepét Mennyei Atyánk gyermekei boldogságáért alkotott tervében; hogy a világ csapásai és erkölcsi hanyatlása közepette rendelkezünk azon tanokkal, felhatalmazással, szertartásokkal és szövetségekkel, melyek a legfőbb reményt nyújtják a világnak, beleértve a ti gyermekeitek és az általuk létrehozandó családjuk eljövendő boldogságát is.

A 2006. szeptemberi általános segítőegyleti gyűlésen Gordon B. Hinckley elnök elmesélt egy történetet, melyet egy elvált, hétgyermekes édesanya osztott meg, akinek gyermekei abban az időben 7 és 16 év közöttiek voltak. Az édesanya átsétált egy szemközti szomszédjához, hogy valamit átvigyen neki. Ezt mondta:

„Amikor megfordultam, hogy hazasétáljak, megláttam a kivilágított házamat. Fülemben még ott csengtek gyermekeim szavai, melyeket akkor mondtak, amikor néhány perce kiléptem az ajtón. Ezt mondták: »Anya, mi lesz vacsorára?«, »El tudsz vinni a könyvtárba?«, »Vennem kell néhány kartonpapírt ma este.« Fáradtan és kimerülten ránéztem a házra, és láttam, hogy minden szobában ég a villany. Azokra a gyermekekre gondoltam, akik odahaza várják, hogy hazajöjjenek, és kielégítsem a szükségleteiket. A terhem nehezebbnek tűnt annál, mint amit el tudok viselni.

Emlékszem, [amint] könnyes szemmel felnéztem az égre, és így szóltam: »Kedves Atyám, nem vagyok rá képes ma este. Túl fáradt vagyok. Nem tudok szembenézni vele. Nem tudok hazamenni, és egyedül gondoskodni azokról a gyermekekről.

Elmehetnék Hozzád, és Veled maradhatnék csak egyetlen éjszakára?» [...]]

A valóságban nem hallottam a választ, de az elmémben igen. A felelet így szólt: »Nem, kicsiny gyermek, nem jöhetsz most hozzám. [...]] Én azonban eljöhetek hozzád.«²

Köszönöm nektek, nőtestvérek, mindazt, amit azért tesztek, hogy felneveljétek a családokat, és szeretetteljes otthont teremtetek, amely jóságot, békét és lehetőségeket nyújt.

Bár gyakran egyedül érzitek magatokat, igazából soha nem maradtok *teljesen* magatokra. Miközben türelmesen és hittal haladtok tovább, a Gondviselés elkísér benneteket; a menny megadja nektek a szükséges áldásokat.

Az étellel kapcsolatos kilátásaitok és szemléletetek megváltozik, amikor levertség helyett inkább felfelé tekintetek.

Sokan már biztosan felfedeztéték azt a nagyszerű, átformáló igazságot, hogy amikor más terhein könnyítetek, a ti terheitek is könnyebbé válnak. Bár talán a körülmények nem változnak, a hozzáállásotok igen. Képesek vagytok a saját kihívásaitokat jobban elfogadni, megértőbb szívvel viselni, és mélyebb hálát érezni azért, amitek van, és nem azután epekedtek, amitek még hiányzik.

Megtapasztaltátok, hogy amikor reményteljes jóváírást nyújtunk azoknak, akik életének bankszámlája üresnek tűnik, akkor saját vigasz-kincsesládánk is gyarapodik és teli lesz; ilyenkor a poharunk valóban „csordultig van” (Zsoltárok 23:5).

Az igazlelkű élet által ti és gyermekeitek egy nap élvezhetitek annak áldását, hogy egy teljes, örökkévaló család részei lesztek.

Kedves egyháztagok és vezetők, tudtok-e még többet tenni azért, hogy támogassátok az egyedülálló szülő családokat anélkül, hogy ítélkeznétek, vagy becsmérlnétek őket? Lehetnétek-e mentorai az ilyen családok fiatal gyermekeinek, különösen a fiatal férfiaknak, hogy példát mutassatok arra, mit tesznek a jó férfiak, és hogyan élnek? Az apák hiányában biztosítjátok-e számukra azt a szerepmintát, melyet érdemes utánozniuk?

Természetesen vannak olyan egyedülálló szülő családok, ahol az apa az egyedülálló szülő. Fivérek, értetek is imádkozunk, és tisztelgünk előttetek! Ez az üzenet nektek is szól.

Egyedülálló szülők, bizonyágomat teszem nektek, hogy ha eme legnehezebb emberi kihívás ellenére megteszitek, ami tőletek telik, a menny rátok mosolyog majd. Valóban nem vagytok egyedül. Engedjétek, hogy Jézus Krisztus megváltó, szerető hatalma felvidítsa életeteket most, és eltöltsön az örök ígélet reményével. Legyetek bátrak! Legyen hitetek és reményetek! Bátorsággal szemléljétek a jelent, és tekintsetek bizalommal a jövőre! Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), 68.
2. Gordon B. Hinckley: Szeretetének karjaiban. *Liahóna*, 2006. nov. 117.

Maradjatok az Úr oldalán!

Írta: Ulisses Soares elder
a Hetvenektől

---

*A következő kérdést kell feltenniünk napi szinten:
„Vajon tetteim az Úr oldalára vagy az ellenség oldalára
visznek-e engem?”*

Thomas S. Monson elnök egyszer azt mondta: „Hadd adjak egy egyszerű receptet, mellyel felmérhetitek az előttek álló döntéseket! Könnyen megjegyezhető: »Nem lehet igazad, ha rosszat cselekszel, és nem tévedhetsz, ha jót cselekszel«” (A tökéletességhez vezető út. *Liahóna*, 2002. júl. 112.). Monson elnök receptje egyszerű és célirányos. Ugyanúgy működik, mint a *Liahóna*, melyet Lehi kapott. Ha hitet gyakorlunk és szorgalmasan engedelmessé válunk az Úr parancsolatainak, könnyen rálelünk a követendő helyes irányra, különösen a mindennapi döntéseink során.

Pál apostol annak fontosságára figyelmeztet minket, hogy a Léleknek vessünk, ne pedig a testnek. Ezt mondta:

„Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratandja is.

Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.

A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk” (Galátziabeliek 6:7–9).

A Léleknek vetni azt jelenti, hogy minden gondolatunk, szavunk és cselekedetünk mennyei szüleink istenségének szintjére kell, hogy felemeljen bennünket. A testre azonban úgy utalnak a szentírások mint a természetes ember fizikai vagy érzéki természetére, amelynek köszönhetően az embereket a test szenvedélyei, vágyai, étvágyai és ösztönei befolyásolják ahelyett, hogy a Szentlélek sugalmazására törekednének. Ha nem vagyunk

óvatosak, e hatások a gonosztól érkező világi nyomásokkal együtt közönséges és meggondolatlan viselkedésre vezethetnek bennünket, amely akár jellemünk részévé is válhat. Ahhoz, hogy elkerüljük e rossz befolyásokat, követnünk kell azt az utasítást, melyet az Úr Joseph Smith prófétának adott a Léleknek történő vetéssel kapcsolatban: „Ne fáradjatok bele tehát a jó tevésébe, mert nagyszerű munka alapját fektetitek le. És kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű” (T&Sz 64:33).

Lelkünk erősítéséhez elengedhetetlen, hogy „minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék [közülünk] minden gonosszággal együtt” (Efézusbeliek 4:31), és hogy bölcssek legyünk próbatételünk napjaiban, valamint levessünk magunkról minden tisztátalanságot (lásd Mormon 9:28).

A szentírások tanulmányozása során megtanuljuk, hogy az Úr nekünk tett ígéretei engedelmességünk függvényei, és igazlelkű életre ösztönöznek minket. Ezeknek az ígéreteknek táplálniuk kell a lelkünket, reménységet hozva azáltal, hogy kitartásra ösztönöznek minket életünk mindennapi kihívásai közepette is egy olyan világban, melynek etikai és erkölcsi értékei kihalóban vannak, s így még inkább arra motiválja az embereket, hogy a testnek vessenek. De hogyan bizonyosodhatunk meg arról, hogy döntéseink a Léleknek, nem pedig a testnek történő vetést segítik elő?

George Albert Smith elnök, nagyapja tanácsát megismételve, ezt mondta: „Létezik egy jól meghatározott demarkációs vonal az Úr területe és az ördög területe között. Ha az Úr oldalán maradtok, az Ő hatása alá kerültök, és nem vágytok arra, hogy rosszat tegyetek; ha azonban egy centire is átléptek az ördög oldalára, a kísértő hatalma alá kerültök, és ha sikerrel jár, nem lesztek képesek tisztán gondolkodni vagy érvelni, mert elveszítettétek az Úr Lelkét” (*Az egyház elnökeinek tanításai: George Albert Smith* [2011]. 189.).

Így hát a következő kérdést kell feltennünk napi szinten: „Vajon tettem az Úr oldalára vagy az ellenség oldalára visznek-e engem?”

Mormon próféta népét annak fontosságára figyelmeztette, hogy legyenek képesek megkülönböztetni a jót a gonosztól:

„Tehát minden olyan dolog, ami jó, Istentől való; és az, ami gonosz, az ördögtől való; mert az ördög ellensége Istennek, és állandóan ellene harcol, és állandóan bűnre és annak megtételére hív és csábít, ami gonosz dolog.

De íme, ami Istentől való, az állandóan jócselekedetekre hív és csábít” (Moróni 7:12–13).

Krisztus Világosságának és a Szentlélek társaságának segítenie kell nekünk meghatározni, hogy életvitelünk az Úr oldalára helyez-e bennünket, vagy sem. Ha a viselkedésünk jó, akkor Isten sugalmazta azt, mivel minden jó dolog Istentől származik. Ha azonban viselkedésünk rossz, akkor az ellenség befolyása alatt vagyunk, mivel ő arra veszi rá az embereket, hogy gonoszul cselekedjenek.

Az afrikai emberek megérintették a szívemet arra irányuló elkötelezettségükkel és szorgalmukkal, hogy az Úr oldalán maradjanak. Azok, akik elfogadják a hívást, hogy Krisztushoz jöjjenek, még az élet mostoha körülményei közepette is a világ világosságává válnak. Néhány héttel ezelőtt, amikor Dél-Afrika egyik egyházközségébe látogattam, abban a kiváltságban volt részem, hogy két fiatal papot, a püspöküket és a cövekelnöküket elkísérhettem kvórumuk néhány kevésbé tevékeny fiatal férfiához. Mélyen megérintett a két pap bátorsága és alázata, amikor arra kérték a kevésbé tevékeny fiatal férfiakat, hogy térjenek vissza az egyházba. Miközben e kevésbé tevékeny fiatal férfiakhoz beszéltek, feltűnt, hogy arcuk a Szabadító világosságát tükrözi, és e világosság a körülöttük lévőket is eltöltötte. Teljesítették azon köteleességüket, hogy „segíts[ék] a gyengéket, emel[jék] fel a lecsüggesztett kezeket, és erősíts[ék] meg az ellankadt térdeket” (T&Sz 81:5). E két pap viselkedése az Úr oldalára helyezte őket, és eszközökként szolgáltak az Ő kezében, miközben arra buzdítottak másokat, hogy ugyanezt tegyék.

A Tan és a szövetségek 20:37-ben az Úr megtanítja nekünk, mit jelent a Léleknek vetni, és mi az, ami valójában az Úr oldalára helyez bennünket. Ez pedig a következő: alázkodjunk meg Isten előtt; tanúsítsuk, hogy megtört szívvel és töredelmes lélekkel állunk elő; tegyük bizonyosságunkat az egyháznak, hogy őszintén megbántuk az összes bűnünket; vegyük magunkra Jézus Krisztus nevét; kötelezzük el magunkat, hogy mindvégig Őt szolgáljuk; és

cselekedeteink által mutassuk ki, hogy elnyertük Krisztus Lelkét, és kereszttelés által az Ő egyházába fogadtak minket. E szövetségek teljesítése iránti hajlandóságunk felkészít minket arra, hogy felmagasztosult lényekként Isten jelenlétében éljünk. E szövetségek észben tartásának kell vezérelnie bennünket a családunkkal való viselkedésünkben, a másokkal való társas kapcsolatunkban, és különösen a Szabadítóval való kapcsolatunkban.

Jézus Krisztus megteremtette azt a tökéletes viselkedési formát, mellyel építhetjük jellemünket, hogy képesek legyünk eleget tenni e szent szövetségeknek. A Szabadító minden olyan befolyást kizárt az életéből, amely elterelhette volna figyelmét szent küldetéséről, különösen amikor földi szolgálata során az ellenség vagy saját követői kísértették meg. Habár soha nem követett el bűnt, megtört szívvel és töredelmes lélekkel rendelkezett, telve szeretettel Mennyei Atyja és minden ember iránt. Saját akaratát megtagadva megalázkodott Mennyei Atyánk előtt, hogy betöltse mindazt, amit Atyja kért Tőle, minden dologban, az idők végezetéig. Még a rendkívüli fizikai és lelki fájdalom pillanatában is, amikor az egész emberiség bűneinek terhét cipelte a vállain, és pórusaiból vér folyt, azt mondta az Atyának: „[N]e az én akaratom legyen meg, hanem a tied” (Márk 14:36).

Azért imádkozom, testvéreim, hogy miközben szövetségeinkre gondolunk, erősek tudjunk maradni „az ellenség kísértései és tüzes nyilai” (1 Nefi 15:24) ellen, a Szabadító példáját követve, hogy a Léleknek vessünk, és az Úr oldalán maradjunk. Ne feledjük Monson elnök receptjét: „Nem lehet igazad, ha rosszat cselekszel, és nem tévedhetsz, ha jót cselekszel.” Mindezeket Jézus Krisztus nevében mondom, ámen.

A hit zenéjére hangolódva

Írta: Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Isten minden gyermekét szereti. Azt akarja, hogy mindannyian visszatérjenek Őhozá. Szeretné, ha mindenki rá lenne hangolódva a hit szent zenéjére.

Az egyház általános felhatalmazottaiként szerte a világon találkozunk az egyház tagjaival, és saját szemünkkel látjuk, milyen jó hatást fejtenek ki. Megdicsérünk benneteket mindazért, amit az emberek életének megáldásáért tesztek.

Akiknek a közönségkapcsolatok területén vannak feladatai közülünk, nagyon jól tudják, hogy az újságírók az Egyesült Államokban és szerte a világon egyre inkább közbeszéd tárgyává teszik az egyházat és annak tagjait. Bizonyos tényezők különleges összejátszása tette sokkal láthatóbbá az egyházat.¹

Akik az egyházzal írnak, mostanában komoly erőfeszítéseket tesznek népünk és tanunk megértéséért. Kulturáltak, és igyekeznek tárgyilagosak lenni, amiért hálásak vagyunk.

Azt is tudjuk, hogy sokan nincsenek a szent dolgokra hangolva. Lord Sacks, brit főrabbi tavaly decemberben római katolikus vezetőkhöz beszélt a Pápai Gergely Egyetemen, ahol megjegyezte, milyen világiassá váltak a világ bizonyos részei. Kijelentette, hogy az egyik ilyen támadás „az erőszakos tudományos ateizmus, amelynek botfülei nem hallják meg a hit zenéjét”².

A Mormon könyvében az első nagyszerű látomás Lehi próféta álma az élet fájáról.³ A látomás világosan körülírja, milyen kihívások érik napjainkban a hitet, és milyen hatalmas szakadék húzódik azok között, akik szeretik Istent, hódolnak neki és felelősnek érzik magukat, és akik nem. Lehi leír néhány olyan viselkedésmódot, amely elpusztítja a hitet. Egyesek

kevélyek, gőgösek és balgák. Őket csak a világ úgynevezett bölcsessége⁴ érdekli. Másokat érdekel ugyan Isten, de elvesznek a sötétség és a bűn világi ködében⁵. Vannak, akik megízlelték Isten szeretetét és igéjét, de az őket gúnyolók miatt elszégyellik magukat és „tiltott ösvényekre”⁶ térnek.

Végül pedig vannak, akik rá vannak hangolódva a hit zenéjére. Tudjátok, kik vagytok. Szeretitek az Urat és az Ő evangéliumát, állandóan igyekeztek üzenete szerint élni, és megosztani azt, különösen a családotokkal.⁷ Összhangban vagytok a Lélek készítéseivel, ismeritek Isten igéjének erejét, gyakoroljátok otthon a vallásokat, és Krisztus tanítványaiként szorgalmasan igyekeztek krisztusi életet élni.

Látjuk, milyen elfoglaltak vagytok. Fizetett hivatásos papság nélkül az egyház igazgatásának feladata rajtatok, elkötelezett tagjain múlik. Tudjuk, mennyire általános, hogy a püspökségek és a cövekelnökségek tagjai, és sokan mások, sok-sok órát áldoznak odaadó szolgálatra. A segédszervezetek és a kvórumok elnökségei önzetlen áldozathozatalt példáznak. Ez a szolgálat és ez az áldozathozatal az egész tagságot átítatja: az egyházi feljegyzések vezetőit, a hű házi- és látogatótanítókat, valamint az osztályokban lévő tanítókat. Hálások vagyunk azokért is, akik hősieen szolgálnak cserkész- vagy bölcsődei vezetőként. Szeretünk titeket, és értékeljük mindazt, amit tesztek, és amik vagytok!

Tudjuk, hogy vannak olyan tagok, akiket kevésbé érdekelnek a Szabadító némely tanításai, illetve kevésbé fogadják meg azokat. Szeretnénk, ha ezek az egyháztagok teljes mértékben ráébrednének a hitre, valamint növelnék tevékenységüket és elkötelezettségüket. Isten minden gyermekét szereti. Azt akarja, hogy mindannyian visszatérjenek Őhöz. Szeretné, ha mindenki rá lenne hangolódva a hit szent zenéjére. A Szabadító engesztelése mindenkinek szóló ajándék.

Tanítanunk kell és meg kell értenünk, hogy szeretjük és tiszteljük mindazokat az embereket, akikről Lehi írt.⁸ Ne felejtsetek el, nem a mi dolgunk az ítékezés! Az ítékezés az Úré.⁹ Thomas S. Monson elnök konkrétan meg is kért minket „a mások megítélését elutasító bátorság[ra]”¹⁰. Azt is kérte, hogy minden hű egyháztag *mentse meg* azokat, akik megízlelték az evangélium

gyümölcsét, majd elbuktak, valamint azokat, akik még nem találtak rá a szoros és keskeny ösvényre. Azért imádkozunk, hogy megragadják a vasrudat, és részesüljenek Isten szeretetéből, amely „rendkívül nagy örömmel”¹¹ tölti el a lelket.

Bár Lehi látomásában minden emberről szó esik, legfőbb tanbéli üzenete a család örökkévalóságának jelentőségéről szól. „A családot Isten rendelte el. Ez a legfontosabb egység az időben és az örökkévalóságban.”¹² Amikor Lehi vett az élet fájának gyümölcséből (Isten szeretetéből), azt kívánta, hogy „a család[ja] is vegyen belőle”¹³.

Leginkább arra vágyunk, hogy igazságban és igazlelkűségben neveljük a gyermekeinket. Ennek elérésében segít, ha kerüljük az olyan viselkedés feletti túlzott ítélezést, amely talán balga és nem éppen bölcs, de nem bűnös. Évekkel ezelőtt, amikor még voltak otthon gyermekeink, Dallin H. Oaks elder azt tanította, hogy nagyon fontos különbséget tenni a kiigazítandó fiatalkori hibák és a feddést, valamint bűnbánatot igénylő bűnök között.¹⁴ Amiben nem elég bölcssek, abban gyermekeinknek oktatásra van szükségük. Amikor bűnt követnek el, akkor viszont elengedhetetlen a bűnbánat.¹⁵ Ezt a különbségtételt mi hasznosnak találtuk.

Vallásunk gyakorlása otthon áldást hoz a családukra. A példamutatás különösen fontos. Amik *vagyunk*, olyan hangosan kiált rólunk, hogy gyermekeink talán ezért nem is hallják, amit mondunk. Nem voltam még ötéves, amikor édesanyám hírt kapott róla, hogy öccse meghalt, amikor a hadihajót, ahol szolgált, a második világháború vége felé lebombázták Japán partjainál.¹⁶ Nagyon megrendítette a hír. Erőt vettek rajta az érzései, ezért elvonult a hálószobába. Egy idő után benéztem hozzá, hogy lássam, jól van-e. Az ágy mellett térdelt és imádkozott. Hatalmas békeség szállt meg, mert megtanította nekem, hogy imádkozzak és szeressem a Szabadítót. Ez jellemző volt arra, amilyen példát mindig is mutatott nekem. A gyermekekkel imádkozó édesanya és édesapa minden más példánál fontosabb lehet.

Családi tananyagunk kihagyhatatlan részét képezi Jézus Krisztus, a Szabadítónk üzenete, szolgálata és engesztelése. Egyetlen szentírás sem példázza jobban a hitünket, mint a 2 Nefi

25:26: „És Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk, és próféciaink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánataért.”

Lehi látomásának egyik alapelve az, hogy a hű egyháztagoknak erősen kell fogniuk a vasrudat ahhoz, hogy az élet fájához vezető szoros és keskeny ösvényen maradjanak. Elengedhetetlen számukra a szentírások olvasása, átgondolása és tanulmányozása.¹⁷

A Mormon könyve kiemelkedő fontossággal bír.¹⁸ Természetesen mindig lesznek, akik alábecsülik, vagy akár el is vetik e szent könyv jelentőségét. Vannak, akik humor tárgyává teszik. Misszióm előtt egy egyetemi professzor Mark Twaintől idézve azt mondta, hogy ha kivesszük a Mormon könyvből az „és lőn” kifejezéseket, „csak egy röpirat marad belőle”¹⁹.

Néhány hónappal később, amikor Londonban szolgáltam missziót, a Londoni Egyetem egy elismert, Oxfordban tanult oktatója, aki a szemita nyelvek egyiptomi szakértője volt, elolvasta a Mormon könyvét, levelezett David O. McKay elnökkel, és találkozott a misszionáriusokkal. Tájékoztatta őket, hogy meggyőződése szerint a Mormon könyve valóban „a zsidók tudásá[nak] és az egyiptomiak nyelv[nek]”²⁰ fordítása abból az időszakból, amelyről a Mormon könyvében szó van. Több példát is felsorolt, melyek közül az egyik az „és lőn” kifejezés volt. Elmondása szerint ő is pontosan így fordítaná ezt az ősi szemita írásokban használatos kifejezést.²¹ A professzort tájékoztatták, hogy bár foglalkozásából eredő intellektuális megközelítésmódja a segítségére van, lelki bizonyosságot kell szereznie. Tanulmányozás és ima által lelki bizonyosságot kapott és megkeresztelkedett. Így hát amit egy híres humorista gúny tárgyának látott, abban egy tudós felismerte a Mormon könyve igaz voltának egyértelmű bizonyítékát, melyet aztán megerősített neki a Lélek.

Az önrendelkezés alapvető fontosságú tana miatt a visszaállított evangéliumról való bizonyágnak a hiten, nem pedig egy külső vagy tudományos bizonyítékon kell alapulnia. Ha rögeszmésen olyan dolgokra összpontosítunk, amelyek még nem lettek teljes mértékben kinyilatkoztatva, például a szűzi

anyaságra, a Szabadító feltámadásának mikéntjeire, vagy arra, hogy pontosan mi módon fordította le Joseph Smith a szentírásainkat, az nem lesz hatékony, és nem vezet lelki fejlődéshez. Ezek a hit dolgai. Végző soron a választ Moróni tanácsa adja, mely szerint olvassunk, gondolkozzunk el, majd őszinte szívvel, igaz szándékkal kérdezzük meg Istent, és a szentírásbeli igazságok megerősítéseként kapjunk Lélek általi tanúságot²². Ha emellett megfogadjuk azt, amit a szentírások tanítanak, és az evangélium szerint élünk, megáld minket a Lélek, és megízleljük az Úr jóságát az öröm, a boldogság, és különösen a békesség érzésein keresztül.²³

A hit zenéjét meghallók és a botfűlűek vagy hamisan játszóknak közötti választóvonalat egyértelműen a szentírások tevékeny tanulmányozása húzza meg. Évekkel ezelőtt mélyen megérintett, amikor szeretett prófétánk, Spencer W. Kimball kihangsúlyozta a szentírások folyamatos olvasásának és tanulmányozásának szükségességét. Ezt mondta: „Amikor az Istenséggel való kapcsolatom alkalmivá válik, amikor úgy tűnik, az isteni fül nem hall, és az isteni hang nem beszél, úgy találom, hogy messze, messze vagyok. Ha elmélyülök a szentírásokban, a távolság csökken, és a lelkiség visszatér.”²⁴

Remélem, hogy rendszeresen olvassuk gyermekeinkkel a Mormon könyvét. Erről a gyermekeimmel is beszélgettem. Két megfigyelést osztottak meg velem. Először is, a szentírások mindennapi családi tanulmányozásának kulcsa a kitartás. Leányom vidáman ecseteli kora reggeli erőfeszítéseiket, hogy a főleg tizenéves gyermekekkel következetesen olvassák a szentírásokat. Férjével kora reggel felkelnek, és átkelve az álomosság homályán megragadják a lépcső melletti vaskorlátot, amely elvezet oda, ahol a családjuk összegyűlik Isten szavának olvasására. A kitartás a lényeg, és segít, ha van humorérzékünk is. Ez minden családtagtól nagy erőfeszítést igényel, nap mint nap, de megéri az erőfeszítést. Az ideiglenes visszaesést legyőzi a kitartás.

A másik megfigyelés azzal kapcsolatos, ahogyan legkisebb fiunk és felesége olvassák a szentírásokat a kisgyermekekkel. Négy gyermekük közül kettő még nem tud olvasni. Az ötévesnek az ujjakkal jeleznek, amikor ő jön, és ezzel teljes mértékben

kiveheti részét a családi szentírásolvasásból. A hüvelykujj azt jelzi neki, hogy ismétlje el az „és lőn” kifejezést, amikor csak előfordul a Mormon könyvében. Bevallom, én imádom, hogy ez a kifejezés oly gyakran előfordul. A kisgyermekes családok kedvéért elmondom, hogy a mutatóujj az „és ebből láthatjuk” kifejezésé; míg a többi három ujj szerepét az éppen olvasott fejezet szókészlete alapján választják ki a szülők.

Tudjuk, hogy a családi szentírás-tanulmányozás és a családi est nem mindig tökéletes. Nem számít, milyen kihívásokkal néztek szembe, ne keseredjete el!

Értsétek meg, hogy az Úr Jézus Krisztusba vetett hit és parancsolatainak betartása a halandóság mindent eldöntő próbája. Mindennél fontosabb, hogy felismerjük: ha valaki botfűlű a hit zenéjére, az nincs ráhangolódva a Lélekre. Nefi próféta tanítása szerint: „...hallottátok hangját; és ő halk és szelíd hangon szólt hozzátok, de ti már nem éreztetek, így nem érezhattétek a szavait”²⁵.

Tanunk egyértelmű, derűlátónak és jókedvűnek kell lennünk. A hitünket hangsúlyozzuk, nem a félelmeinket. Örvendezünk az Úr ígéréteiben, mely szerint mellettünk áll, utat mutat nekünk, és irányít minket.²⁶ A Szentlélek bizonyoságot tesz a szívünknek, hogy van egy szerető Atyánk a mennyben, akinek megváltásunkra vonatkozó irgalmas terve minden tekintetben betöltetik, Jézus Krisztus engesztelő áldozata révén.

Naomi W. Randall, az „Isten gyermeke vagyok” című himnusz szerzőjének szavait idézve: „Ő biztat, vezet Lelkével, Nem félek, ha kitarit hitem.”²⁷

Bárhol is tartunk hát a Lehi látomása szerinti tanítványság ösvényén, határozzuk el magunkban, hogy családukkal együtt még inkább vágyini fogunk a Szabadító felfoghatatlan ajándékára, az örök életre! Azért imádkozom, hogy továbbra is rá legyünk hangolódva a hit zenéjére. Bizonyoságot teszek Jézus Krisztus isteni voltáról és engesztelése valóságáról, Jézus Krisztus nevében, amen.

Jegyzetek

1. Lásd Tan és a szövetség 1:30.
2. Jonathan Sacks, „Has Europe Lost Its Soul?” (2011. dec. 12-én, a Pápai

Gergely Egyetemen elhangzott beszéd), chiefrabbi.org/ReadArticle.aspx?id=1843.

3. Lásd 1 Nefi 8.
4. Lásd 1 Nefi 8:27; 11:35.
5. Lásd 1 Nefi 8:23; 12:17.
6. 1 Nefi 8:28.
7. Lásd 1 Nefi 8:12.
8. A Szabadító azt mondta, hogy kutassák fel az elveszett bárányt; lásd Máté 18:12–14.
9. Lásd János 5:22; lásd még Máté 7:1–2.
10. Thomas S. Monson: Legyetek bátrak! *Liahóna*, 2009. máj. 124.
11. 1 Nefi 8:12.
12. *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010), 1.1.1.
13. 1 Nefi 8:12.
14. Lásd Dallin H. Oaks, "Sins and Mistakes," *Ensign*, Oct. 1996, 62. Oaks elder akkor tanított erről, amikor a Brigham Young Egyetem elnöke volt, körülbelül 1980-ban.
15. Lásd Tan és a szövetségek 1:25–27.
16. Lásd Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). Vaughn 1941 őszén hátvéd volt a Brigham Young Egyetem futballcsapatában. 1941. december 8-án, egy nappal a Pearl Harbor-t ért támadás után lépett be az Egyesült Államok Tengerészetéhez. 1945. május 11-én halt meg, amikor ellenséges bombatámadások érték az USS *Bunker Hill*-t, és a tengerben temették el.
17. Lásd János 5:39.
18. Lásd Ezra Taft Benson: A Mormon könyve: vallásunk záróköve. *Liahóna*, 2011. okt. 52.
19. Mark Twain, *Roughing It* (1891), 127–128. Minden újabb nemzedék elé jelentősegteljes új felfedezésként tárják Twain megjegyzéseit. Általában kevésbé utalnak annak tényére, hogy Mark Twain ugyanilyen elutasító volt a kereszténységgel és általában a vallással szemben.
20. 1 Nefi 1:2.
21. Londonban találkoztam dr. Ebeid Sarofimmal, amikor az elderek tanították. Lásd még N. Eldon Tanner, in *Conference Report*, Apr. 1962, 53. Sok ősi szemita/egyiptomi írás szakértő figyelt fel az „és lőn” kifejezés ismétlődő használatára mondatok kezdetén; lásd Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2nd ed. (1988), 150.
22. Lásd Moróni 10:3–4; nagyon kevés kritikus tette őszintén, valós szándékkal próbára.
23. Lásd Tan és a szövetségek 59:23.
24. *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006). 72.
25. 1 Nefi 17:45; lásd még Ezra Taft Benson, "Seek the Spirit of the Lord," *Tambuli*, Sept. 1988, 5: „Leggyakrabban egy érzésen keresztül halljuk az Úr szavát. Ha alázatosak vagyunk és fogékonyak, az Úr érzéseken keresztül készítet minket.”
26. Lásd Tan és a szövetségek 68:6.
27. Nem félek, ha kitarit hitem. *Himnuszok*, 72. sz.

Hogyan kaphatunk személyes életünkre vonatkozó kinyilatkoztatást és sugalmazást?

Írta: Richard G. Scott elder
a Tizenkét Apostol Kórumából

Miért akarja az Úr, hogy imádkozzunk Hozzá és kérjünk Tőle? Mert így kapunk kinyilatkoztatást.

Mindenki, aki ennél a pulpitusnál beszédet mond, érzi az egyháztagok erejét és támogatását világszerte. Hálás vagyok, hogy ugyanezt a támogatást egy szerető társtól is megkapom a fátyol túoldaláról. Köszönöm, Jeanene.

A Szentlélek fontos tudnivalókat közöl, melyek utat mutatnak nekünk halandó utazásunk során. Ha a közlés erőteljes, világos és lényegi, akkor megérdemli a kinyilatkoztatás jelzőt. Ha késztetések sorozatából áll, amelyek lépésről lépésre közelebb visznek minket egy jó célhoz, akkor azt most az üzenet kedvéért nevezzük sugalmazásnak.

Kinyilatkoztatást példáz az útmutatás, amelyet Spencer W. Kimball elnök kapott, miután hosszan és folyamatosan fohászokodott az Úrhoz annak kérdésében, hogy minden arra érdemes férfi megkaphatja-e a papságot az egyházban, amikor az még csak néhányukra korlátozódott.

A kinyilatkoztatást példázza ez az útmutatás is, amelyet Joseph F. Smith elnök kapott: „Hiszem, hogy mennyei hírnökök és mennyei lények között mozgunk és élünk. Nem vagyunk

elválasztva tőlük. [...] Közeli kapcsolatban vagyunk a rokonainkkal, az őseinkkel..., akik előttünk mentek a lélekvilágba. Nem tudjuk elfelejteni őket, nem szűnünk meg szeretni őket, mindig a szívünkben és az emlékezetünkben vannak, ezért elszakíthatatlan kötelékek fűznek hozzájuk. [...] Ha így van ez a mi véges állapotunkban, amikor halandó gyengeségek öveznek..., mennyivel inkább... hihető az, hogy az eltávozott hűek... még jobban látnak minket, mint mi őket, és még jobban ismernek minket, mint mi őket. [...] Az ő jelenlétükben élünk, látnak minket, törődnek a jólétünkkel, jobban szeretnek minket most, mint bármikor. Mert most látják, milyen veszélyek leselkednek ránk..., ezért minálunk is jobban szeretnek minket, és jobban vágynak a jólétünkre.”¹

Megerősödhetnek a fátyolon keresztüli kapcsolatok azokkal, akiket ismerünk és szeretünk. Ezt úgy érjük el, hogy eltökélt erőfeszítéseket teszünk annak folyamatos megtételére, ami helyes. Megerősíthetjük kapcsolatunkat egy eltávozott egyénnel, akit szeretünk, ha felismerjük, hogy a különválás időleges, a templomban kötött szövetségek pedig örökkévalóak. Ha kitartóan engedelmeskedünk, akkor az ilyen szövetségek biztosítják az azokban foglalt ígéretek örök megvalósulását.

Életemben a kinyilatkoztatás egyik nagyon egyértelmű esete volt az, amikor erős késztetést éreztem a Lélektől arra, hogy megkérjem Jeanene Watkinst, legyen hozzám pecsételve a templomban.

Az egyik legnagyobb lecke, amit mindannyiunknak meg kell tanulnia, a kérés. Miért akarja az Úr, hogy imádkozzunk Hozzá és kérjünk Tőle? Mert így kapunk kinyilatkoztatást.

Ha nagyon nehéz üggyel szembesülök, én úgy próbálok rájönni, mit tegyek, hogy böjtölök. Imádkozom, hogy találjak és megértsek olyan szentírásokat, amelyek segítenek. Ez körkörös folyamat. Elkezdek olvasni egy szentírásrészt, átgondolom, mit jelent a vers, és sugalmazásért imádkozom. Azután ismét gondolkodom, és imádkozom, hogy tudjam, vajon rájöttem-e mindarra, aminek a megtételét az Úr elvárja tőlem. Gyakran további benyomások érnek, és még jobban megértem a tant. Rájöttem, hogy ez egy jó módja a szentírásokból történő tanulásnak.

Gyakorlati alapelvek is vannak, amelyek elősegítik a kinyilatkoztatást. Először is mindaz, ami olyan érzelmeket vált ki, mint a harag, a megbántottság vagy a védekezés, elűzi a Szentlelket. Ezekről az érzésekről meg kell szabadulni, különben kicsi esélye van annak, hogy kinyilatkoztatást kapjunk.

A másik alapelv az, hogy vigyázzunk a humorrallal. A harsány, nem helyénvaló nevetés sérti a Lelket. A jó humorérzék segíti a kinyilatkoztatást – a harsány nevetés nem. A humorérzék gőzszelpeként szolgálhat, mikor nagy nyomás nehezedik ránk az életben.

A kinyilatkoztatás másik ellensége az, ha szavainkba némi túlzás vagy feltűnési vágy vegyül. Az átgondolt, csendes beszéd kedvez a kinyilatkoztatás elnyerésének.

Másrészt a lelki kommunikációt segítheti az egészséges életmód is. A mozgás, a megfelelő mennyiségű alvás és a jó táplálkozási szokások fokozzák a kinyilatkoztatás elnyerésének és megértésének képességét. A nekünk kijelölt ideig élünk. Azonban gondos, helyénvaló döntésekkel emelhetjük szolgálatunk minőségét és jóllétünket.

Fontos, hogy a mindennapos tevékenységeink ne vonják el a figyelmünket a Lélekre való odafigyeléstől.

Álomban is érkezhetsz kinyilatkoztatás, az álom és az ébrenlét közti alig észrevehető átmenet során. Ha azonnal igyekszel megragadni a tartalmat, akkor még nagyon részletesen le tudod jegyezni, máskülönben hamar elhalványul. Az éjszaka érkező ihletett közléseket általában szent érzés kíséri az élmény egészével kapcsolatban. Az Úr általunk nagyra tartott egyéneket használ arra, hogy álunkban igazságokat tanítsanak nekünk, mert bízunk bennük és hallgatunk a tanácsaikra. Valójában az Úr tanít a Szentlélek által. Álunkban talán könnyebben értjük, és valószínűbb, hogy megérinti a szívünket, ha olyan valaki tanít minket, akit szeretünk és tisztelünk.

Ha az Úr céljait szolgálja, akkor Ő bármit az emlékezetünkbe juttathat. Emiatt azonban ne törekedjünk kevésbé a Lélek készítetéseinek feljegyzésére! A sugalmazás gondos lejegyzése azt jelzi Istennek, hogy közléseit szentnek tartjuk. Emellett ha lejegyezzük, akkor jobban vissza tudjuk majd idézni a kinyilatkoztatást. A Lélektől kapott útmutatás e feljegyzéseit

védni kell attól, hogy elveszenek vagy illetéktelen kezekbe kerüljenek.

A szentírások ékesszólóan megerősítik, hogyan nyitja meg a folyamatosan megélt igazság a sugalmazás ajtaját, hogy tudjuk, mit tegyünk, és ahol szükséges, ott isteni hatalom fokozza az egyéni képességeinket. A szentírások leírják, hogyan erősítette meg az Úr a szükség idején az egyén arra irányuló képességét, hogy legyőzze a nehézségeket, a kételyt és a látszólag leküzdhetetlen kihívásokat. Ha elgondolkodtok ezeken a példákon, a Szentlélek által csendes megerősítést kaptok arról, hogy ezek az élmények valóságok. Tudni fogjátok, hogy hasonló segítség nektek is rendelkezésére áll.

Láttam olyanokat, akik bár erejüket meghaladó kihívásokkal néztek szembe, tudták mit tegyenek, mert bíztak az Úrban, tudván, hogy Ő majd rávezeti őket a megoldásokra, amikor sürgősen szükségük van rájuk.

Az Úr kijelentette: „És a magasságból taníttassatok. Szenteljétek meg magatokat, és hatalommal ruháztattok fel, hogy adhattok, méghozzá amint szóltam.”² A *szenteljétek meg magatokat* felszólítás némi fejtörést okozhat. Harold B. Lee elnök egyszer elmagyarázta nekem, hogy ezeket a szavakat a következő kifejezéssel is helyettesíthetjük: „tartsátok be a parancsolataimat”. Olvassátok el így, és talán egyértelműbb lesz a tanács!³

Szellemileg és fizikailag is tisztának kell lennünk, és a szándékainknak is tisztáknak kell lenniük ahhoz, hogy az Úr sugalmazni tudjon. Aki engedelmeskedik a parancsolatainak, abban megbízik az Úr. Az illető hozzáfér a Tőle érkező sugalmazáshoz, hogy tudja, mit tegyen, és szükség szerint isteni hatalmat kap annak megtételéhez.

A lelkeség akkor erősödhet meg és állhat még inkább rendelkezésre, ha igazlelkű környezetbe ültetik. A fennhéjázás, a kevélység és a beképzeltség köves talajhoz hasonlít, amely soha nem fog lelki gyümölcsöt teremni.

Az alázatosság termékeny talaj, melyből kisarjad a lelkeség, és a sugalmazás gyümölcsét hozza, hogy tudjuk, mit tegyünk. Isteni hatalomhoz biztosít hozzáférést, hogy elvégezzük, amit meg kell tennünk. Akit a dicséret vagy az elismerés vágya ösztönöz, az nem érdemli ki a Lélek általi tanítást. Aki öntelt vagy engedi,

hogy érzelmei befolyásolják a döntéseit, azt nem fogja erőteljesen vezetni a Lélek.

Amikor eszközként másokért munkálkodunk, akkor könnyebben kapunk sugalmazást, mint amikor csak magunkra gondolunk. Míg másokat segítünk, az Úr saját javunkat szolgáló útmutatást adhat nekünk.

Mennyei Atyánk nem azért helyezett minket a földre, hogy kudarcot valljunk, hanem azért, hogy dicső sikerrel járjunk. Talán ellentmondásosnak tűnik, de ezért van az, hogy időnként nagyon nehéz felismerni az imára kapott válaszokat. Időnként ostoba módon saját tapasztalatainkra és képességeinkre támaszkodva próbálunk szembenézni az étellel. Sokkal bölcsebbek vagyunk, ha ima és isteni sugalmazás által igyekszünk megtudni, mit tegyünk. Engedelmisségünk biztosítja számunkra azt, hogy szükség esetén isteni hatalmat kapjunk a kívánt cél eléréséhez.

Sokunkhoz hasonlóan Oliver Cowdery sem ismerte fel az Úr által már megválaszolt imák nyilvánvalóságát. Szemeinek és a mi szemeinknek a felnyitására adatott ez a kinyilatkoztatás Joseph Smith által:

„[Á]ldott vagy azért, amit tettél; mert kérdeztél engem, és íme, amilyen gyakran kérdeztél, utasítást kaptál a Lelkemtől. Ha nem így lett volna, nem jutottál volna el oda, ahol most vagy.

Íme, te tudod, hogy kérdeztél engem, és én felvilágosítottam az elmédet; és most azért mondom el neked ezeket a dolgokat, hogy tudhasd, hogy az igazság Lelke világosított fel téged”⁴.

Ha úgy érzitek, hogy Isten nem válaszol az imáitokra, gondolkozzatok el ezeken a szentírásokon, majd figyelmesen keressetek bizonyítékokat saját életetekben arra, hogy talán már válaszolt is nektek.

Két dolog jelzi, ha egy érzés vagy késztetés Istentől ered: békét hoz a szívbe, valamint csendes, melengető érzést kelt. Ha követitek az általam felvázolt alapelveket, akkor fel lesztek készítelve rá, hogy életetek kritikus időszakaiban felismerjétek a kinyilatkoztatást.

Minél jobban követitek az isteni útmutatást, annál boldogabbak lesztek itt és az örökkévalóságban, és annál jobban fejlődtek és tudtok majd szolgálni. Nem teljesen értem, hogy is van ez, de ez az életetekre vonatkozó útmutatás nem foszt meg

benneteket az önrendelkezésétektől. Olyan döntéseket hozhattok, amilyeneket csak szeretnétek. Ne felejtsetek el azonban, hogy a helyes dolgok megtétele iránti hajlam békét hoz az elmének és boldoggá tesz.

A helytelen döntések bűnbánat által helyrehozhatók. Ha minden feltétel teljesül, akkor Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk engesztelése megszabadít az elkövetett hibákért járó igazságosság követeléseitől. Ez varázslatosan egyszerű és oly páratlanul csodálatos! Ha továbbra is igazlelkűen éltek, akkor mindig készíttetéset kaptok, hogy tudjátok, mit tegyetek. Időnként a megfelelő lépés felfedezéséhez jelentős erőfeszítésre és bizalomra lesz szükség a részletekről. De készíttetéset kaptok, hogy tudjátok, mit tegyetek, ha eleget tesztek életetekben ezen isteni útmutatás feltételeinek, vagyis engedelmeskedtek az Úr parancsolatainak, bíztok az Ő isteni boldogságtervében, és kerültök mindent, ami azzal ellenkezik.

A Mennyei Atyánkkal való kommunikáció nem jelentéktelen kérdés, hanem szent kiváltság. Örök, változatlan tantételeken alapszik. Hitünk, engedelmességünk, valamint önrendelkezésünk megfelelő használata révén kapunk segítséget Mennyei Atyánktól.

Az Úr ihlessen titeket is, hogy megértsétek és használjátok a személyes kinyilatkoztatáshoz és sugalmazáshoz vezető tantételeket, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Apr. 1916, 2–3; lásd még *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 430–31.
2. Tan és a szövetségek 43:16.
3. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* (2000). 34.
4. Tan és a szövetségek 6:14–15.

A menny hatalmai

Írta: David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

---

*Mind az ifjú, mind pedig az idős papságviselőknek
szükségük van a felhatalmazásra és a hatalomra
egyaránt – a szükséges engedélyre és lelki képességre
ahhoz, hogy Istent képviseljék a szabadítás
munkájában.*

Szeretett fivéreim! Hálás vagyok, hogy papságviselők hatalmas csoportjaként együtt hódolhatunk. Szeretlek és tisztellek titeket az érdemességetekért és a világra gyakorolt jó hatásotokért.

Arra kérlek mindannyiótokat, gondoljátok át, hogyan válaszolnátok a következő kérdésre, melyet sok évvel ezelőtt David O. McKay elnök tett fel az egyház tagjainak: „Ha ebben a pillanatban egyenként arra kérnének titeket, hogy foglaljátok össze egyetlen mondatban vagy kifejezésben Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza legmegkülönböztetőbb vonását, mi lenne a választok?” (“The Mission of the Church and Its Members,” *Improvement Era*, Nov. 1956, 781).

A válasz, melyet McKay elnök adott a saját kérdésére, a papság „isteni felhatalmazása” volt. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza különbözik azoktól az egyházaktól, melyek azt állítják, hogy felhatalmazásukat utódlás, a szentírások vagy teológiai képzés által kapták. Azt az egyedülálló kijelentést tesszük, hogy a papsági felhatalmazást mennyei hírnökök ruházták rá Joseph Smith prófétára közvetlenül, kézrátétel által.

Mai üzenetem erre az isteni papságra és a menny hatalmára összpontosít. Buzgón imádkozom az Úr Lelkének segítségéért, miközben együtt tanulunk e fontos igazságokról.

Papsági felhatalmazás és hatalom

A papság Isten felhatalmazása, melyet azért adott az embereknek a földön, hogy általa minden dologban az emberiség szabadulását segítsék elő (lásd Spencer W. Kimball, "The Example of Abraham," *Ensign*, June 1975, 3). A papság az az eszköz, mellyel az Úr az embereken keresztül lelkek megmentésén munkálkodik. Jézus Krisztus egyházának egyik megkülönböztető vonása, ma és az ősi időkben egyaránt, az Ő felhatalmazása. Nem létezhet igaz egyház isteni felhatalmazás nélkül.

Átlagos emberek kapják meg a papsági felhatalmazást. A papsági elrendelés feltételei az érdemesség és a hajlandóság – nem pedig a tapasztalat, a szakértelem vagy az iskolázottság.

A papsági felhatalmazás elnyerésének folyamatát az ötödik hittétel így írja le: „Hisszük, hogy az embert Istennek kell elhívnia, prófécia, valamint felhatalmazással rendelkező kézzrátétele által, hogy prédikálhassa az Evangéliumot és szolgálhasson annak szertartásaiban.” Tehát egy fiú vagy egy férfi olyan személyen keresztül kapja meg a papsági felhatalmazást és lesz elrendelve egy konkrét hivatalba, aki maga is viseli a papságot, és egy, a szükséges kulcsokkal rendelkező vezető által felhatalmazást kapott arra.

A papságviselőtől elvárják, hogy e szent felhatalmazást Isten szent szándékával, akaratával és céljaival megegyezően gyakorolja. A papságban semmi sem énközpontú. A papságot mindig arra használjuk, hogy szolgáljunk, megáldjunk és megerősítsünk más embereket.

A magasabb papságot ünnepélyes szövetséggel nyerjük el, amely magában foglalja azon elkötelezettségünket, hogy a kapott felhatalmazással (lásd T&Sz 68:8) és hivatalban (lásd T&Sz 107:99) tevékenykedünk. Isten szent felhatalmazásának viselőiként mi vagyunk azok, akik cselekszenek, nem pedig azok, akikkel cselekszenek (lásd 2 Nefi 2:26). A papság jellemzően aktív, nem pedig passzív.

Ezra Taft Benson elnök ezt tanította:

„Nem elég megkapni a papságot, aztán pedig passzívan hátradőlni, és várni, míg valaki cselekvésre sarkall minket. Miután elnyerjük a papságot, kötelességünk tevékenyvé válni, és lelkesen részt venni az igazlelkűség ügyének előmozdításában a földön, hiszen az Úr azt mondja:

»...aki semmit nem tesz addig, amíg parancsot nem kap, és a parancsolatot kételkedő szívvel fogadja, és restséggel tartja be azt, az elkárhozik« [T&Sz 58:29]” (*So Shall Ye Reap* [1960], 21).

Spencer W. Kimball elnök szintén kihangsúlyozta a papság tevékeny természetét: „Az ember megszegi a papsági szövetséget, ha vét a parancsolatok ellen – de akkor is, ha elvégezetlenül hagyja feladatait. Tehát: *a szövetség megszegéséhez csupán annyit kell tenni, hogy nem teszünk semmit*” (*The Miracle of Forgiveness* [1969], 96).

Miközben minden tőlünk telhetőt megteszünk papsági felelősségeink teljesítéséért, megáldathatunk a papság hatalmával. A papság hatalma Isten hatalma, mely hozzánk hasonló férfiakon és fiúkon keresztül működik, és amely személyes igazlelkűséget, hithűséget, engedelmességet és szorgalmat követel. Egy fiú vagy férfi megkaphatja a papsági felhatalmazást kézrátétel által, ám nem lesz papsági hatalma, ha engedetlen, érdemtelen vagy nem hajlandó a szolgálatra.

„...a papság jogai elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva a menny hatalmaival, és... a menny *hatalmait* csakis az igazlelkűség tantételei alapján lehet irányítani vagy kezelni.

Hogy reánk ruházhatók, az igaz; amikor azonban megkíséreljük takargatni a bűneinket, vagy kielégíteni a büszkeségünket, hiú törekvésünket, vagy irányítást, uralmat vagy erőszakot gyakorolni az emberek gyermekeinek lelkén, a hamislelkűség bármilyen mértékében, akkor íme, a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke megszorodik; és amikor az visszahúzódik, ámen azon ember papságának vagy felhatalmazásának” (T&Sz 121:36–37; kiemelés hozzáadva).

Fivérek, ha egy fiú vagy férfi megkapja a papsági felhatalmazást, ám elhanyagolja azon dolgok megtételét, melyek szükségesek a papsági hatalom elnyeréséhez, az elfogadhatatlan az Úr számára. Mind az ifjú, mind pedig az idősebb papságviselőknek szükségük van a felhatalmazásra és a

hatalomra egyaránt – a szükséges engedélyre és lelki képességre ahhoz, hogy Istent képviseljék a szabadítás munkájában.

Lecke, melyet az édesapámtól tanultam

Egy hithű anyával és csodálatos apával megáldott otthonban nevelkedtem. Édesanyám olyan pionírok leszármazottja, akik mindenüket feláldozták az egyházért és Isten királyságáért. Édesapám nem volt az egyház tagja, és fiatalemberként arra vágyott, hogy katolikus pap legyen. Végül úgy döntött, nem jelentkezik a papneveldebe, helyette szerszámkészítőként építette karrierjét.

Házassága életében Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza gyűléseire járt a családdal. Sőt, egyházközségünk sok tagja nem is tudta, hogy az édesapám nem tagja az egyháznak. Játszott és edzősködött az egyházközségi labdarúgócsapatunkban, segített a cserkész tevékenységeknél, és támogatta édesanyámat a különböző elhívásaiban és feladataiban. Szeretném elmesélni nektek az egyik legfontosabb leckét, melyet az édesapámtól tanultam a papsági felhatalmazásról és hatalomról.

Fiatalként minden héten megkérdeztem az apukámtól, hogy mikor fog megkeresztelkedni. Mindig, mikor ezzel nyaggattam, szeretetteljesen, ám határozottan így felelt: „David, nem fogok az édesanyád miatt, te miattad, vagy bárki más miatt az egyházhoz csatlakozni. Akkor csatlakozom az egyházhoz, amikor tudom, hogy ez a helyes döntés.”

Úgy hiszem, tizéves éveim elején járhattam, amikor a következő párbeszédre került sor édesapám és én köztem. Éppen hazatértünk a vasárnapi gyűlésekről, amikor is én újra megkérdeztem tőle, hogy mikor fog megkeresztelkedni. Ő elmosolyodott és ezt mondta: „Te vagy az, aki mindig kérdeget engem a keresztelkedéssel kapcsolatban. Most én kérdezek tőled valamit.” Én gyorsan és lelkesen megjegyeztem magamban, hogy végre történt valami előrelépés!

Édesapám így folytatta: „David, az egyházad azt tanítja, hogy a papság elvételét a földről az ősi időben, majd mennyei hírnökök visszaállították azt Joseph Smith prófétának, igaz?” Azt válaszoltam, hogy az állítása helyes. Ekkor ezt mondta: „Akkor a kérdésem a következő. Minden héten azt hallgatom a papsági

gyűlésen, hogy a püspök és más papsági vezetők emlékeztetik, kérik és könyörögnek a férfiaknak, hogy végezzék a házitanítást és a papsági feladataikat. Ha az egyházad valóban rendelkezik Isten visszaállított papságával, miért van az, hogy az egyházadban lévő férfiak közül oly sokan ugyanolyan hanyagul végzik az egyházi feladataikat, mint az én egyházamban lévő férfiak?" Ifjú elmém azonnal leblokkolt. Erre nem tudtam megfelelő választ adni.

Úgy gondolom, édesapám helytelenül tette, hogy egyházunk isteni felhatalmazásának érvényességét azon férfiak hiányosságai alapján ítélte meg, akikkel az egyházközségünkben kapcsolatban állt. Kérdése mögött azonban helyes feltételezés bújt meg: Isten szent papsága viselőinek különbözniük kell a többi férfitől. A papságot viselő férfiak nem válnak automatikusan jobbá, mint mások, de másképp kell viselkedniük náluk. Azoknak a férfiaknak, akik viselik a papságot, nem csupán a papsági felhatalmazást kell elnyerniük, hanem érdemessé és hithű csatornájává kell válniuk Isten hatalmának. „Legyetek tiszták, ti, akik az Úr edényeit hordozzátok!” (T&Sz 38:42).

Soha nem felejtettem el a papsági felhatalmazásról és hatalomról szóló leckéket, melyeket az édesapámtól tanultam, aki bár nem a mi hitünket vallotta, jó ember volt, és többet várt azoktól a férfiaktól, akik állították, hogy Isten papságát viselik. Az a sok évvel ezelőtti, vasárnap délutáni beszélgetés az édesapámmal felébresztette bennem a vágyat arra, hogy „jó fiú” legyek. Nem akartam silány példa és botránykő lenni az édesapám számára, miközben a visszaállított evangéliumról tanul. Egyszerűen jó fiú akartam lenni. Az Úrnak szüksége van mindannyiunkra, az Ő felhatalmazásának viselőire, hogy tiszteletreméltók, erényesek és jó fiúk legyünk mindenkor és minden helyen.

Valószínűleg érdekel benneteket, hogy évekkel később édesapám megkeresztelkedett. Amikor eljött az ideje, lehetőségem volt ráruházni az ároni, majd pedig a melkisédeki papságot. Életem legnagyobb élményei közé tartozik, hogy megfigyelhettem, amint édesapám elnyerte a papság felhatalmazását, végül pedig annak hatalmát.

Azért osztom meg veletek e leckét, melyet tőle tanultam, hogy kihangsúlyozzak egy egyszerű igazságot. A papsági felhatalmazás elnyerése kézrátétel által fontos kezdet, de nem elegendő. Az elrendelés felhatalmazást ruház ránk, ám igazlelkűség szükséges ahhoz, hogy hatalommal tudjunk cselekedni, miközben arra törekszünk, hogy felemeljük a lelkeket, tanítsunk és bizonyosságot tegyünk, megáldjunk és tanácsot adjunk, valamint előmozdítsuk a szabadítás munkáját.

A föld történetének eme jelentős időszakában papságviselőkként nektek és nekem is igazlelkű férfiaknak és hatékony eszközöknek kell lennünk Isten kezében. Fel kell emelkednünk Isten fiaiként! Jól tennénk, ha elsajátítanánk és megfontolnánk Nefi, Hélamán unokája, valamint az első tizenkét tanítvány példáját, akiket a Szabadító elhívott a nefiták közötti szolgálata kezdetén. „És [Nefi] sok mindent tanított nekik... És Nefi hatalommal és nagy felhatalmazással tanított” (3 Nefi 7:17).

„Kérem, segítsen a férjemnek megérteni!”

A templomi interjúk végén, melyeket püspökként és cövekelőkként tartottam, gyakran megkérdeztem a házas nőtestvérektől, hogy szerintük miként tudnám a legjobban szolgálni őket és a családjukat. E hithű asszonyok válaszainak egyezése tanulságos és egyben aggasztó is volt. A nőtestvérek ritkán panaszkodtak vagy kritizáltak. Feleletük inkább így hangzott: „Kérem, segítsen a férjemnek megérteni az otthonunkban papságviselőként vállalt felelősségét. Nagyon szívesen irányítom én a szentírás-tanulmányozást, a családi imát és a családi esteket, és továbbra is meg fogom tenni. De azt kívánom, bárcsak a férjem egyenlő társam lenne ebben, és olyan erős papsági vezetést gyakorolna a családban, amelyre csak ő képes. Kérem, segítsen a férjemnek megtanulni, hogyan válhat olyan pátriárkává és papsági vezetővé az otthonunkban, aki elnököl és oltalmaz.”

Gyakran gondolok e nőtestvérekre és a kérésükre. A papsági vezetők ma hasonló aggodalmakkal találkoznak. Sok feleség vágyik olyan férjre, aki nemcsak papsági felhatalmazással, hanem papsági hatalommal is rendelkezik. Arra áhítoznak, hogy egy hithű férjjel és papságviselő társsal együtt viseljék egy Krisztus-

központú és evangéliumra épülő otthon megteremtésének feladatát.

Fivérek, megígérem, hogy ha ti és én imádságos lélekkel elmélkedünk e nőtestvérek kérésén, a Szentlélek segíteni fog úgy látni magunkat, amilyenek vagyunk (lásd T&Sz 93:24), és segíteni fog felismernünk, hogy min kell változtatnunk és javítanunk. A cselekvés ideje pedig elérkezett!

Legyetek az igazlelkűség példái!

Ma este megismétlem Thomas S. Monson elnök tanítását, aki arra szólított fel minket, papságviselőket, hogy legyünk „az igazlelkűség példái”. Monson elnök ismételten arra emlékeztet bennünket, hogy mi az Úr megbízását végezzük, és jogosultak vagyunk az Ő segítségére, érdemességünk alapján (lásd Az igazlelkűség példái. *Liahóna*, 2008. máj. 65–68.). Ti és én is papsági felhatalmazással rendelkezünk, melyet mennyei hírnökök, méghozzá Keresztelő János, valamint Péter, Jakab és János állítottak vissza a földre ebben az adományozási korszakban. Így hát minden férfi, aki elnyeri a melkisédeki papságot, visszavezetheti saját felhatalmazási vonalát egyenesen az Úr Jézus Krisztusig. Remélem, mindannyian hálásak vagyunk e csodálatos áldásért. Azért imádkozom, hogy tiszták és érdemesek legyünk arra, hogy az Urat képviseljük, és az Ő szent felhatalmazását gyakoroljuk. Legyünk mindannyian érdemesek a papsági hatalomra!

Tanúságot teszem, hogy a szent papságot valóban visszaállították a földre ezekben az utolsó napokban, és ma megtalálható Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Arról is tanúságot teszem, hogy Thomas S. Monson elnök az egyház főpapságának elnöklő főpapja (lásd T&Sz 107:9, 22, 65–66, 91–92), és az egyetlen olyan ember a földön, aki viseli és jogában áll gyakorolni az összes papsági kulcsot. Ezekről az igazságokról teszem ünnepélyes tanúbizonyságot az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

A valódi növekedés kulcsa a megmentés

Írta: Richard C. Edgley püspök

nemrég felmentett első tanácsos az Elnöklő Püspökségben

A lelkek megmentése az a munka, melyre a Szabadító mindannyiunkat elhívott.

Az elmúlt hónapokban kiemelt hangsúlyt fektettünk az egyház „valódi növekedésének” megvalósítására, mely során minden arra hajlandó egyént elvezetünk a szabadító szertartások és szövetségek elnyeréséhez és megtartásához, valamint a szívbéli változáshoz, ahogyan azt Alma leírta (lásd Alma 5:14). Az egyházban történő valódi növekedés elérésének egyik legjelentősebb és legfontosabb módja az, hogy kinyújtsuk kezünket, és megmentjük azokat, akik már megkeresztelkedtek, de mégis egy kevésbé tevékeny állapotban kószálnak, és figyelmen kívül hagyják a szabadító szertartásokat és áldásokat. Egyéni elhívásunktól függetlenül – legyen az házi- vagy látogatótanító, vasárnapi iskolai tanító, püspök, édesapa, édesanya, vagy általános felhatalmazott – mindannyian hathatósan részt vehetünk a megmentési erőfeszítésekben. Végül is ugyanazon mennyei elhívásban osztozunk mindannyian: hogy családunkat, a nem egyháztagokat, a kevésbé tevékenyeket és a bűnösöket Krisztushoz vezessük, hogy részesülhessenek a szabadító szertartásokban.

30 évvel ezelőtt, amikor egy cövekelnökségben szolgáltam, egy vasárnap délelőtt felhívott bennünket az egyik hithű püspökünk. Elmondta, hogy az egyházközsége olyan rohamos léptekben növekszik, hogy már nem tud jelentőségteljes elhívásokat adni mindegyik egyháztagnak. Könyörgött nekünk, hogy osszuk ketté az egyházközségét. Míg a megfelelő

jóváhagyásra vártunk, cövekelnökségként úgy döntöttünk, hogy meglátogatjuk az egyházközséget, e csodálatos és érdemes testvéreket pedig elhívjuk cöveki misszionáriusoknak.

A harmadik személy, akivel beszéltem, egy fiatal hölgy volt, aki a helyi egyetemre járt. Néhány percnyi általános beszélgetés után átadtam neki az elhívást, hogy misszionáriusként szolgáljon. Ezután néhány pillanatnyi csend következett, majd ezt mondta: „Edgley elnök, azt ugye tudod, hogy én nem járok az egyházba?”

Én is elhallgattam egy pillanatra, majd ezt mondtam: „Nem, nem tudtam, hogy nem vagy tevékeny.”

Ezt válaszolta: „Már évek óta nem járok az egyházba. Ugye tudod, hogy amikor valaki ilyen sokáig nem tevékeny, akkor nem olyan könnyű visszatérni?”

„Nem – válaszoltam. – Az egyházközséged gyűlései reggel 9-kor kezdődnek. Csak besétálsz a kápolnába, és már ott is vagy velünk.”

Ő ezt válaszolta: „Ez nem ilyen könnyű. Egy csomó dolog miatt kell aggódnod. Aggódsz azon, hogy vajon odajön-e valaki üdvözölni, vagy egyedül és észrevétlenül fogod végigülni a gyűlést. És azon is aggódsz, hogy elfogadnak-e, és hogy kik lesznek majd az új barátaid.”

Könnyes arccal így folytatta: „Tudom, hogy az édesanyám és az édesapám már évek óta imádkozik értem, hogy visszatérjek az egyházba.” Majd rövid szünet után ezt mondta: „Az utóbbi három hónapban azért imádkoztam, hogy legyen elég bátorságom, erőm és módom arra, hogy tevékenyen visszatérjek az egyházba.” Aztán ezt kérdezte: „Edgley elnök, szerinted ez az elhívás válasz az imáimra?”

Könnyimmal küszködve így feleltem: „Azt hiszem, az Úr megválaszolta az imáidat.”

A lány nem csupán elfogadta az elhívást, hanem igen kiváló misszionárius is lett belőle. Biztos vagyok abban, hogy mindez nem csak saját magának, hanem szülei és más családtagjai számára is nagy örömet hozott.

Ebből és ehhez hasonló interjúkból számos dolgot megtanultam, és sok mindenre emlékeztettek engem:

- Megtanultam, hogy sok kevésbé tevékeny egyháztagnak vannak olyan szerettei, akik naponta fohászknak az Úrhoz a számukra kedves személy megmentéséért.
- Megtanultam azt is, hogy egy kevésbé tevékeny egyháztag számára nem olyan könnyű vagy kényelmes egyszerűen csak visszasétálni az egyházba. Segítségre van szükségük. Támogatásra van szükségük. Barátokra van szükségük.
- Azt is megtanultam azonban, hogy vannak olyan kevésbé tevékeny egyháztagok is, akik próbálnak és hajlandók is visszatalálni a tevékenység ösvényére.
- Megtanultam, hogy sok kevésbé tevékeny egyháztag elfogadja a neki átnyújtott elhívást.
- És megtanultam azt is, hogy egy kevésbé tevékeny egyháztag megérdemli az egyenlő bánásmódot, és hogy egy szerető Isten fiaként vagy leányaként tekintünk rá.

Az évek során eltűnődtem azon, hogy ez az interjú mennyiben alakult volna másképp, ha kevésbé tevékeny egyháztagként tekintettem volna e nőtestvérre. Ennek megítélését rátok bízom.

Az újra aktivizálás az Úr munkájának mindig is fontos részét képezte. Míg a megmentés minden egyháztag felelőssége, az ároni és melkisédeki papság viselőinek külön felelősségük, hogy élen járjanak ebben a munkában. Végül is erről szól a papsági szolgálat: minden embert elvezetni a felmagasztalást nyújtó szövetségekhez; elősegíteni a békét, a boldogságot és az önértékelést.

A Mormon könyvében biztosan találkozhatok az ifjú Alma történetével, aki mikor felfedezte, hogy a zorámiták elhagyták az egyházat, egy újra aktivizáló csapatot szervezett, hogy megmentse ezeket az embereket. Amikor nekiláttak e feladatnak, Alma a következő szavakkal fohászknak az Úrhoz:

„Ó Uram, add meg nekünk, hogy sikerüljön őket *ismét* tehozád vezetnünk Krisztusban.

Íme, Ó Uram, értékes az ő lelkük, és sokan közülük a testvéreink; adj tehát nekünk, Ó Uram, hatalmat és bölcsességet, hogy ismét

elhozassuk tehozzád ezeket a testvéreinket” (Alma 31:34–35; kiemelés hozzáadva).

Néhány hónappal ezelőtt, miután néhány új megtérten, kevésbé tevékeny és újra tevékeny egyházztaggal találkoztam, egy velem egykorú úriember lépett oda hozzám, és ezt mondta: „Én az életem nagy részében nem igen voltam tevékeny. Elég fiatalon eltávolodtam az egyháztól. Most viszont újra itt vagyok, és a feleségemmel a templomban szolgálunk.”

Hogy tudassam vele, minden rendben van, valami ilyesmit válaszoltam: „Minden jó, ha a vége jó.”

Ő így válaszolt: „Nem, nincs minden jól. Visszatértem az egyházba, de elvesztettem az összes gyermekemet és unokámat. Most pedig a dédunokáim elvesztését kell végignézniem – hiszen egyikőjük sincs az egyházban. Nincs minden jól.”

Családunkban van egy őszünk, aki még az egyház korai éveiben csatlakozott az egyházhoz Európában. Az egyik fia elhagyta az egyházat. Edgley nőtestvér és én megpróbáltuk fellelni ennek az őszünknek az inaktív leszármazottjait.

A feleségemmel arra a megállapításra jutottunk, hogy e hat generáció alatt, és ésszerű feltételezések mellett, mintegy 3000 családtag elvesztését könyvelhetjük el. Ehhez most képzeljétek hozzá még két generációt. Az elméleti veszteség elérheti a 20–30 000 lelket is Mennyei Atyánk gyermekei közül.

A megmentésre irányuló megbízatás az egyház egyik legalapvetőbb tanán alapszik.

„Emlékezzetek, a lelkek értéke nagy Isten szemében;

Mert íme, az Úr, a ti Megváltótok, elszenvedte a halált testben; tehát *minden ember* fájdalmát elszenvedte, hogy *minden ember bűnbánatot tarthasson és hozzá jöhessen*. [...]

És ha úgy léssen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bűnbánatot kiáltva e népnek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömetök övele Atyám királyságában!” (T&Sz 18:10–11, 15; kiemelés hozzáadva).

Az életem során kiváltságomban állt megmenteni néhány kevésbé tevékeny egyházztagot. Amikor segíték egyet visszahozni a tevékeny egyházi életbe, nem csupán egyetlen lelket képezek el. Hat, hét vagy több generációt is látok – több ezer lelket. Majd

pedig ez a szentírás jut az eszembe: „[H]a... csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömötök” (T&Sz 18:15).

Az Úr ezt mondta apostolainak: „Az aratni való sok, de a munkás kevés” (Máté 9:37). A munkásoknak nem kell kevesen lenniük. Több ezer alkalmas és érdemes papságviselőnk, és több millió elkötelezett egyháztagunk van a világ minden részén. Működő egyházközségi tanácsaink, papsági kvórumaink, Segítőegyleteink és egyéb szervezeteink vannak, melyek mindegyikének a megmentés a feladata. A lelkek megmentése az a munka, melyre a Szabadító mindannyiunkat elhívott.

A beszédem elején megemlítettem Alma imáját, melyet a zoramíták megmentésére indulva mondott. A második világháború alatt mintegy 500 amerikai katonát és őket támogató helyi civilt zártak egy börtöntáborba. A biztonságuk miatti aggodalomtól vezérelve egy körülbelül 100 amerikai katonát számláló önkéntes hadtest indult el a bebörtönzöttek megmentésére. Miután az önkéntesek összegyűltek, a parancsnok a következőhöz hasonló utasítást adott nekik: „Ti férfiak, ma este találkozzatok az egyházi vezetőitekkel, térdeljete le, és esküdjete meg Istenre, hogy amíg csak éltek, egyetlen emberünket sem hagyjátok egy pillanattal is tovább szenvedni.” (See Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], 28–29.) E sikeres megmentés a fizikai és a lelki szenvedéstől egyaránt megmentette őket. Nekünk vajon kevésbé bátornak kell-e lennünk, hogy megmentjük azokat, akik lelki és örökkévaló következményektől szenvedhetnek? Nekünk vajon kevésbé kell-e elköteleznünk magunkat az Úr felé?

Zárásként annyit, hogy Krisztus igaz egyházának tagjaiként az elkötelezettségünk abból a tényből fakad, hogy az Úr mindegyikünkért szenvedett – a nem egyháztagért, a kevésbé tevékeny egyháztagért, sőt még a bűnösért is, és a saját családjának minden tagjáért. Hiszem, hogy ezekkel ismertethetjük meg az evangélium örömét és békéjét, és annak édességét, és további százazrekekkel – vagy akár milliókkal is – az őket követő nemzedékekből. Hiszem, hogy mindebben sikeresek lehetünk, mivel ez az Úr egyháza. Papságunk és egyháztagságunk erénye

által pedig arra lettünk elhívva, hogy sikerrel járjunk. Erről teszek nektek tanúbizonyságot, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Ároni papság: keljetek fel és használjátok Isten hatalmát!

Írta: Adrián Ochoa

második tanácsos a Fiatalkorú Férfiak Általános Elnökségében

A papságot... gyakorolni kell ahhoz, hogy jóra vezessen. Arra lettetek elhívva, hogy „keljetek fel és ragyogjatok”, és hogy világosságokat ne rejtsetek el a sötétségben.

Nemrég Dél-Afrikában voltam, ahol Thabisoval, a Kagiso egyházközségben lévő papok kvóruma első segédjével egy családhoz látogattunk el. Thabiso és püspöke, aki a kvórum felett elnököl, és rendelkezik annak kulcsaival, a kevésbé tevékeny kvórumtagokért imádkoztak, és sugalmazásra törekedtek arra vonatkozólag, hogy kiket látogassanak meg, és miként segítsék őket. Úgy érezték, hogy Tebello otthonába kellene ellátogatniuk, és megkértek, hogy tartsak velük.

Amint túljutottunk a bőszt házórző kutyán, beérkeztünk a nappaliba, ahol Tebello, egy nyugodt lelkületű fiatal férfi fogadott bennünket, aki azért nem járt az egyházba, mert vasárnaponként más dolgokkal foglalta el magát. Kissé feszült volt, de boldogan fogadott bennünket, sőt még a családját is behívta, hogy csatlakozzanak hozzá. A püspök kifejezte a család iránti szeretetét, valamint azon vágyát, hogy segítsen nekik örökkévaló családdá válni a templomi pecsételést elnyerése által. Ez nagyon megérintette a szívüket, és mindannyian erősen éreztük, ahogy a Szentlélek kísért minden szót és érzelmet.

A látogatásunk során azonban Thabiso szavai gyakorolták a legnagyobb hatást mindannyiunkra. Úgy tűnt számomra, mintha

ez a fiatal ároni pap az angyalok nyelvén szólna – szeretetteljes szavakkal, melyeket mindannyian jól értettünk, de igazán a barátját érintették meg. „Mindig nagy öröm számomra, amikor az egyházban beszélünk – mondta. – Te mindig kedvesen szólsz hozzám, és tudod, amióta nem vagy velünk, a focicsapatunk szinte teljesen feloszlott. Te voltál a csapat lelke.”

„Sajnálom – válaszolt Tebello. – Vissza fogok hozzátok jönni.”

„Az nagyszerű lenne – mondta Thabiso. – És emlékszel, hogyan készültünk régen arra, hogy misszionáriusként szolgáljunk? Újra elkezdhetnénk ezt?”

„Igen – ismételte Tebello. – Vissza akarok jönni.”

Tanácsosként a Fiala Férfiak általános elnökségében talán az a legnagyobb öröm számomra, amikor látom, ahogy az ároni papság viselők világszerte gyakorolják az ároni papság hatalmát. Néha azonban szomorúan annak is tanúja vagyok, hogy hány fiatal férfi nem érti, mennyi minden jót tehetne az általa birtokolt hatalommal.

A papság maga Isten hatalma és felhatalmazása, hogy az Ő gyermekeinek szolgálatára cselekedjünk. Ő, bárcsak minden fiatal férfi, minden ároni papság viselő képes lenne teljesen megérteni, hogy az általuk birtokolt papság rendelkezik az angyalok szolgálatának kulcsával. Bárcsak megértenék, hogy szent kötelességük, hogy barátaiknak segítsenek rálelni a Szabadítóhoz vezető ösvényre. Bárcsak tudnák, hogy Mennyei Atyánk meg fogja adni nekik a hatalmat ahhoz, hogy oly világosan és nyíltan tudják elmagyarázni a visszaállított evangélium igazságait, hogy mások érezzék Krisztus szavainak tagadhatatlan igazságát.

Drága fiatal férfiak az egyházban, hadd tegyék fel nektek egy kérdést, melyet remélem, mindig a szívetekben fogtok hordozni, egész életetekén át. Tehettek-e Isten papságánál nagyobb hatalomra szert itt a földön? Milyen hatalom lehet hatalmasabb annál a képességnél, hogy segíthetünk Mennyei Atyánknak megváltoztatni embertársaink életét, és hogy segíthetjük őket az örök boldogság ösvényén, megtisztulva a bűntől és rossz cselekedetektől?

Mint minden más hatalom esetében, a papságot is gyakorolni kell ahhoz, hogy jóra vezessen. Arra lettetek elhívva, hogy

„keljete fel és ragyogjatok” (T&Sz 115:5), és hogy világosságokat ne rejtsetek el a sötétségben. Csakis a bátrak számlálatnak majd a kiválasztottak közé. Magabiztosságokat és bátorságokat növekedni fog, miközben gyakoroljátok szent papságokat hatalmát. Fialat férfiak, tudjátok, hogy akkor vagytok a legjobbabak, amikor Isten szolgálatában álltok. Tudjátok, hogy akkor vagytok a legboldogabbak, amikor buzgón jó cselekedetek megtételén munkálkodtok. Magasztaljátok fel papságokat hatalmát azáltal, hogy tiszták és érdemesek vagytok.

Megerősítem Jeffrey R. Holland elder következő szavait, melyeket hat hónappal ezelőtt intézett hozzászólások erről az emelvényről. Ezt mondta: „[O]lyan férfiakat keresek, fiatalokat és időseket egyaránt, akiket eléggé érdekel ez a jó és rossz közti harc ahhoz, hogy beálljanak a seregbe és kinyissák a szájukat. Hadban állunk – folytatta. – [A]zt kérem, hogy... legyen még erősebb és elkötelezettebb [mindannyiunk hangja]..., amelyet nem csupán a gonoszság... ellen hallat[unk], hanem a jóért, az evangéliumért és Istenért is” (Fel hát a harcra! *Liahóna*, 2011. nov. 44–45, 47.).

Ároni papság viselőik, igen, hadban állunk. Ebben a háborúban pedig a leginkább úgy tudjuk megvédeni magunkat a gonosztól, ha tevékenyen népszerűsítjük az igazlelkűséget. Nem hallgathattok trágár beszédet, és tehettek úgy, mintha nem is hallanátok. Nem nézhettek – sem egyedül, sem pedig másokkal – olyan képeket, melyekről tudjátok, hogy erkölcstelének, és tehettek úgy, mintha nem is láttátok volna. Nem érinthettek meg valami tisztátalan dolgot, és tehettek úgy, mintha misem történt volna. Nem lehettek passzívak akkor, amikor Sátán az építő és tiszta dolgok elpusztítására törekszik. Inkább álljatok ki határozottan amellett, amiről tudjátok, hogy igaz! Amikor valami olyat hallotok vagy láttok, ami sérti az Úr normáit, emlékezzetek arra, hogy kik is vagytok: maga Isten hadseregének katonái, akiket az Ő szent papsága övez. Nincs jobb fegyver az ellenség, a hazugságok atyja ellen, mint az igazság, mely akkor fog belőletek előtörni, amikor gyakoroljátok a papság hatalmát. A legtöbb kortársatok tisztelni fog benneteket a bátorságotokért és feddhetetlenségetekért. De olyanok is lesznek, akik nem. Ez azonban nem számít. Mennyei Atyátok tiszteletét és bizalmát el

fogjátok nyerni, mivel hatalmát az Ő céljainak véghezviteléhez használjátok.

Felszólítok minden ároni papsági kvórumelnökséget, hogy újra emelje fel a szabadság zászlaját, és szervezze meg és vezesse a seregét. Használjátok a papsági hatalmatokat azáltal, hogy a körülöttetek lévőket Krisztushoz hívjátok a bűnbánat és a keresztség által. Erre Mennyei Atyánk adott nektek megbízást és hatalmat.

Két évvel ezelőtt, amikor a chilei Santiagóban voltam látogatóban, nagyon lenyűgözött egy fiatal férfi, Daniel Olate példája, aki gyakran kísérté el a misszionáriusokat. Megkértem, hogy írjon nekem levelet, melynek egy részét az ő beleegyezésével most felolvasom nektek: „Most lettem 16 éves, így vasárnap elrendeltek a papi hivatalba. Ugyanazon a napon megkereszteltem egy barátomat is, akit Carolínának hívnak. Én tanítottam neki az evangéliumot, ő pedig rendszeresen járt az egyházi gyűlésekre, és még a Személyes fejlődés elismerését is elnyerte, a szülei azonban mindaddig nem engedték, hogy megkeresztelkedjen, amíg engem meg nem ismertek és nem bíztak bennem. Carolina azt szerette volna, ha én kereszteltem meg, így egy teljes hónapot kellett várnunk vasárnapig, amikor 16 éves lettem. Nagyon jó érzéssel tölt el, hogy segíthettem egy ilyen jó embernek megkeresztelkedni, és boldog vagyok, hogy én keresztelhettem meg őt.”

Daniel csupán egy a világszerte élő számos fiatal férfi közül, akik az Isten által rájuk bízott hatalomhoz méltóan élnek. Egy másik példaként hadd említsem meg Luis Fernandót Hondurából, aki figyelte arra, hogy barátja veszélyes utakon kezd járni, ezért megosztotta bizonyosságát vele, mellyel szó szerint megmentette az életét (lásd „A Change of Heart”) [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Olavo Brazíliából egy másik kiváló példa. Otthona helyi lelkészeként (lásd T&S 84:111) ösztönözte arra édesanyját, hogy visszatérjen a tevékeny egyházi életbe (lásd „Reunited by Faith”, [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Ezeket, és számos hozzájuk hasonló történetet találhattok az egyház fiataloknak szóló weboldalán, a [youth.lds.org](https://www.youth.lds.org) oldalon. Apropos, az internet, a közösségi oldalak, valamint más technikai megoldások olyan eszközök, melyeket az Úr azért adott a kezetekbe, hogy segítsen

nektek papsági kötelességeitek gyakorlásában, és hogy másokkal is éreztetni tudjátok az igazság és az erény jótékony hatását.

Drága fiatal férfiak, amikor az imént említett módon gyakoroljátok az ároni papságot, a jövőbeni felelősségeitekre készítitek fel magatokat. Ám ti ennél sokkal többet is tesztek. Keresztelő Jánoshoz, ama kiváló ároni papság viselőhöz hasonlóan ti is az Úr útját készítitek elő, és az Ő ösvényét egyengetitek. Amikor Jánoshoz hasonlóan nyíltan jelentitek ki a bűnbánat és a keresztség evangéliumát, az embereket az Úr eljövetelére készítitek fel (lásd Máté 3:3; T&Sz 65:1–3; 84:26–28). Gyakran halljátok, hogy mily nagyszerű lehetőségeitek vannak. Nos, itt az idő, hogy ezeket a lehetőségeket cselekedetekre váltsátok, hogy az Istentől kapott képességeiteket mások megáldására használjátok, a sötétségből a világosságra hozzátok őket, és előkészítétek az Úr útját.

Kötelességeitek megtanulásához és teljesítéséhez az egyház az Isten iránti kötelesség című forráskalauzt biztosította számotokra. Tanulmányozzátok gyakran! Térdeljete le, és a műszaki berendezésektől elvonulva törekedjete az Úr útmutatására. Majd pedig keljete fel, és használjátok Isten hatalmát! Megígérem nektek, hogy választ fogtok kapni Mennyei Atyánktól arra, hogyan éljete az életeteket, és miként segítete másoknak.

Thomas S. Monson elnök szavait idézve: „Soha ne becsüljete alá bizonyáságotok messzemenő hatását! [...] [K]épesek vagytok arra, hogy észrevegyete a mellőzötteket. Amikor van szemetek a látásra, fületek a hallásra, szívetek az érzésre, kinyújthatjátok kezeletek és megmenthettek másokat” (Légy példa! *Liahóna*, 2005. máj. 115.).

Bizonyáságotam teszem nektek arról, hogy a papság hatalma valós. Az erről való saját tanúságotam a papság gyakorlása közben szereztem. Számos csodát láttam azok által megcselekedni, akik az ároni papság hatalmával rendelkeznek. Tanúsíthatom az angyalok szolgálatának hatalmát, amikor a hithű ároni papság viselők a remény Lélekkel átítatott szavaival szólnak, és ezáltal megnyitják valaki olyannak a szívét, akinek világosságra és a szeretetre van szüksége. Urunk, vezetőnk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen.

A papsági szolgálat *miértje*

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az evangélium miértjének és a papság miértjének megértése segíteni fog meglátnunk mindennek az isteni célját.

Nagyra becülöm ezt a csodálatos lehetőséget, hogy egybegyűlhetek papsági testvéreimmel, és együtt örvendezhetek veletek Jézus Krisztus evangéliumának csodájában és szépségében. Megdicsérlek benneteket hitetekért, jócselekedeteitekért és maradandó igazlelkűségetekért.

Közös kapocs köt össze minket: mindannyian részesültünk az Isten papságába való elrendelésben azok kezétől, akikre szent papsági felhatalmazást és hatalmat bízta. Ez nem csekély áldás! Szent felelősség.

A miért ereje

Nemrégiben elgondolkodtam két jelentős elhívásról, melyet papságviselőként kaptam az egyházban.

Az első akkor adatott, amikor diakónus voltam.

Családommal az egyház frankfurti gyülekezetébe jártunk, Németországban. Sok csodás emberrel voltunk megáldva kicsiny gyülekezetünkben; közéjük tartozott gyülekezeti elnökünk, Landschulz testvér is. Nagyon csodáltam őt, bár mindig kissé túl komolynak és igen hivatalosnak látszott, és általában sötét öltönyt viselt. Emlékszem, fiatalemberként azon viccelődtünk a barátaimmal, hogy milyen ódivatú a gyülekezeti elnökünk.

Nevetnem kell, ha visszaemlékszem erre, mert nagyon is valószínűnek tartom, hogy az egyház mai fiataljai igen hasonlóan tekintenek rám.

Egy vasárnap Landschulz elnök megkérdezte, beszélhetne-e velem. Első gondolatom az volt: „Mi rosszat tettem?” Elmém végigszáguldott mindazon dolgokon, amelyek erre a gyülekezeti elnök-diakónus beszélgetésre készíthették.

Landschulz elnök egy kis osztályterembe invitált – kápolnánkban nem volt gyülekezeti elnöki iroda –, ahol aztán elhívott, hogy szolgáljak a diakónusok kvórumának elnökeként.

„Ez egy fontos pozíció” – mondta, aztán pedig időt fordított rá, hogy elmagyarázza, miért. Elmondta, mit vár el tőlem ő és az Úr, és hogyan kaphatok segítséget.

Nem sok mindenre emlékszem abból, amit mondott, de arra jól emlékszem, mit éreztem. Szent, isteni Lélek töltötte el szívemet, miközben beszélt. Éreztem, hogy ez a Szabadító egyháza. És éreztem, hogy az elhívást, melyet átadott, a Szentlélek sugalmazta. Emlékszem, jóval magasabbnak éreztem magam, amikor kiléptem a kis osztályteremből.

Közel 60 esztendő telt el azóta, de még mindig nagy becsben tartom a bizalom és szeretet akkori érzéseit.

Amikor visszagondoltam erre az élményre, megpróbáltam visszaemlékezni, pontosan hány diakónusunk is volt a gyülekezetünkben akkor. Ha nem csal az emlékezetem, úgy hiszem, kettő. De lehet, hogy enyhén túlzok.

Valójában nem is számított, hogy egyetlen diakónus van-e vagy egy tucatnyi. Megtisztelve éreztem magam, és képességeim legjavát nyújtva akartam szolgálni, hogy ne okozzak csalódást se a gyülekezeti elnökömnek, se az Úrnak.

Most már tudom, hogy a gyülekezeti elnök megtehetette volna, hogy rutinszerűen adja át az elhívást. Egyszerűen szólhatott volna az előtérben vagy a papsági gyűlésünkön, hogy én vagyok a diakónusok kvórumának új elnöke.

Ehelyett azonban időt szakított rám, és segített megértenem nemcsak megbízásom és új felelősségem *mikéntjét*, hanem ami még ennél is fontosabb, a *miértjét* is

Olyasvalami ez, amit soha nem fogok elfelejteni.

Nem csupán azért meséltem el ezt a történetet, hogy elmondjam, hogyan kell átadni az elhívásokat az egyházban (habár csodálatos leckét ad arról is). Számomra ez a történet jól

példázza a papsági vezetés motiváló erejét, amely felébreszti a lelket, és cselekvésre ösztönöz.

Folytonosan emlékeztetni kell bennünket, milyen örök indokok állnak azon dolgok háttérében, melyek megtételére parancsolatot kapunk. Az alapvető evangéliumi tantételeknek részét kell képezniük életünk szöttevényének, még ha ez azzal is jár, hogy újra és újra meg kell tanulnunk őket. Persze ez nem azt jelenti, hogy e folyamatnak gépiesnek vagy unalmasnak kell lennie, hanem inkább amikor az alapvető tantételekről tanítunk otthonunkban vagy az egyházban, akkor az evangélium iránti lelkesedés lángja és a bizonyosság tüze hozzon fényt, meleget és örömet azok szívébe, akiket tanítunk.

A legújabb elrendelt diakónustól a legidősebb főpapig mindannyiunknak vannak listái arról, hogy *mit* tehetünk és tegyünk papsági feladatkörünkben. A *mi* kérdése fontos a munkánkban, és fontos figyelmet szentelnünk neki, de a papsági szolgálat *miértjében* fogjuk felfedezni a papság tüzét, szenvedélyét és hatalmát.

A papsági szolgálatban a *mi* kérdése megtanítja, mit kell tennünk, a *miért* pedig inspirálja a lelkünket.

A *mi* tanít, a *miért* átalakít.

A megtehető „jó” dolgok bősége

Egy másik papsági elhívás, amelyen eltűnődtem, sok évvel később érkezett, amikor már saját családom volt. Visszaköltöztünk Frankfurtba, és épp előléptettek a munkahelyemen, új munkaköröm pedig sok időt és figyelmet kívánt tőlem. Életem ezen elfoglalt időszakában adta át Joseph B. Wirthlin elder az elhívást, hogy cövekelnökként szolgáljak.

A vele való interjúm során sok gondolat futott át az agyamon, nem utolsósorban az a nyugtalanító aggály, hogy nem lesz időm mindarra, amit ez az elhívás megkíván. Bár alázatot és megtiszteltetést éreztem az elhívás miatt, egy pillanatra eltűnődtem, hogy el tudom-e fogadni. De ez csupán múlt gondolat volt, mert tudtam, hogy Wirthlin eldert Isten hívta el, és hogy ő az Úr munkáját végzi. Mi más tehetnék, mint hogy elfogadom az elhívást?

Vannak alkalmak, amikor hittel be kell lépni a sötétbe, bízva abban, hogy Isten majd szilárd talajt tesz lábunk alá,

mihelyt odalépünk. Így aztán örömmel elfogadtam, tudva, hogy Isten majd mindenről gondoskodik.

E megbízás kezdetén cövekünknek abban a kiváltságban volt része, hogy az egyház néhány legjobb tanítójától és vezetőjétől kaphattunk képzést – olyan emberek, mint Russell M. Nelson elder és Thomas S. Monson elnök látogattak el a területünkre. Tanításaik a mennyből alászálló friss harmatként nyújtottak sugalmazást nekünk. Még mindig megvannak a jegyzeteim, melyeket e képzések idején készítettem. Ezek a Fivérek élénk tárták annak *látomását*, mit is jelent Isten királyságának megalapítása a személyes bizonyságok kialakítása és a családok megerősítése révén. Segítettek meglátnunk, hogyan vonatkoztassuk az evangélium igazságait és tantételeit saját körülményeinkre és a mi időnkre. Más szavakkal e sugalmazott vezetők segítettek meglátnunk az evangélium *miértjét*, nekünk pedig fel kellett gyűrnünk ingujjunkat, és munkához kellett látnunk.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy felismerjük, milyen sok dolgot tud tenni a cövekelnökség – valójában olyan sokat, hogy ha nem állítunk fel sugalmazott fontossági sorrendet, akkor talán a legfontosabbakra nem is kerül sor. Egymással versengő prioritások támadtak, elterelve figyelmünket a Fivérek által megosztott látomásról. Sok „jó” tennivaló volt, de nem mindegyik volt a legfontosabb.

Fontos leckét tanultunk: annak pusztá ténye, hogy valami jó, nem pedig mindig jelent elegendő indokot, hogy időt és energiát fordítsunk rá. Tevékenységeinket, javaslatainkat és terveinket papsági szolgálatunk *miértjének* kell inspirálnia és annak kell alapot szolgáltatnia, nem pedig valamiféle divatos trendnek vagy pillanatnyi érdeknek. Máskülönben gyengíthetik erőfeszítéseinket, szétforgácsolhatják energiánkat, és egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy olyan kedvenc időtöltéseinkkel foglalatoskodunk, melyek – akár lelkiek, akár fizikaiak – nem a tanítványság középpontjában állnak.

Fivérek, mindannyian tudjuk, hogy önfegyelem kell ahhoz, hogy ne tévesszük szem elől azokat a kérdéseket, melyeknek a legnagyobb ereje van Isten és embertársaink iránti szeretetünk növelésére, házasságunk felpezsdítésére, családjaink

megerősítésére és Isten földi királyságának felépítésére. Az ágakban és levelekben bővelkedő gyümölcsfához hasonlóan a mi életünket is rendszeresen meg kell metszeni, hogy energiánkat és időnket valódi céljaink elérésére tudjuk fordítani: hogy jó gyümölcsöt teremjünk.¹

Nem vagytok egyedül

És honnan tudjuk, mit kell szelektálnunk? Mindannyiunk egyéni felelőssége, hogy ezt meghatározzuk magunk számára. Parancsolatot kaptunk azonban, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk a szentírásokat, fogadjuk meg a próféták szavát, és tegyük a kérdést hittel teli, komoly, elkötelezett ima tárgyává.

Testvérek, hű az Isten. Szent Lelke által életünk minden egyes szakaszában szólni fog elménkhez és szívünkhöz azt illetően, hogy milyen ösvényen járjunk.

Ha szívünk tiszta – ha nem saját dicsőségünket keressük, hanem a Mindenható Isten dicsőségét, ha az Ő akaratát igyekszünk megtenni, ha családunk és embertársaink életének megáldására vágyunk –, akkor nem fog magunkra hagyni minket. Monson elnök gyakorta emlékeztet minket erre: „Amikor az Úr megbízatásában munkálkodunk, jogosultak vagyunk az Úr segítségére.”²

Mennyei Atyátok „az arcotok előtt jár[r] majd. Ott le[sz] a jobb és a bal kezeten, és Lelk[e] a szívetekben lesz, angyala[i] pedig körülöttetek, hogy hordozzanak.”³

A cselekvés ereje

Drága fivéreim, a papsági szolgálatot kísérő isteni áldásokat szorgalmas erőfeszítéseink, áldozatkészségünk és a jó iránti vágyunk kelti életre. Legyünk azok, akik cselekszenek, és ne velünk cselekedjenek! A prédikálással nincs semmi baj, de az olyan beszédek, amelyek nem vezetnek tettekhez, olyanok, mint a tűz, amely nem ad meleget, vagy a víz, amely nem tudja csillapítani a szomjúságot.

A tan alkalmazása révén következik be az, hogy az evangélium tisztító lángja megerősödik, és lelkünket fellobbantja a papság ereje.

Thomas Edison, az ember, akinek az elektromos világítást köszönheti a világ, azt mondta, hogy „egy elgondolás értéke az

alkalmazásában rejlik”⁴. Ehhez hasonlóan az evangélium tana is becsesebbé válik, amikor átültetjük a gyakorlatba.

Nem szabad hagynunk, hogy a papság tanai szívünk mélyén szunnyadjanak, és ne kerüljenek alkalmazásra életünkben. Ha tudunk megmenteni való házasságról vagy családról – akár a sajátunkról is –, ne üljünk ölbe tett kézzel! Inkább adjunk hálát Isternek a boldogság tervéért, amelynek része a hit, a bűnbánat, a megbocsátás és az új kezdetek. A papság tanának alkalmazása olyan férjékké, apákká és fiakká tesz minket, akik értik a papság *miértjét* és arra való hatalmát, hogy újra és újra megragadja és bebiztosítsa az örökkévaló családok szépségét és szentségét.

Az általános konferencia mindig jó alkalom a hallásra és a cselekvésre egyaránt. Legyünk tehát „az ígének... megtartói... és ne csak hallgatói”⁵. Testvérek, felhívlak benneteket, hogy gondolkodjatok el Isten szolgálójának e hétvégén elhangzott szavain. Aztán ereszkedjétek térdre. Kérjétek Istent, a mi Mennyei Atyánkat, hogy világosítsa meg elméteket, és érintse meg szíveteket. Könyörögjétek Isternek, hogy adjon útmutatást mindennapos életetekben és egyházi feladataitokban, valamint a jelenlegi konkrét kihívásaitokban. Kövessétek a Lélek ösztönzéseit – ne késlekedjétek! Ha mindezt megteszitek, ígérem nektek, hogy az Úr nem fog magatokra hagyni benneteket.

Tartsunk ki türelmesen!

Tudjuk, hogy legjobb szándékaink ellenére a dolgok nem mindig úgy történnek, ahogy eltervezzük. Hibákat követünk el életünkben és papsági szolgálatunkban. Alkalmanként megbotlunk és kudarcot vallunk.

Amikor az Úr azt tanácsolja, hogy „tarts[unk] ki... türelmesen, míg tökéletesekké nem lesz[ünk]”⁶, elismeri, hogy ez időt és állhatatosságot kíván. Az evangélium *miértjének* és a papság *miértjének* megértése segíteni fog meglátnunk mindennek az isteni célját. Megfelelő indítást és erőt fog adni nekünk a helyes dolgok megtételéhez, még akkor is, ha azok nehezek. Ha az evangéliumi élet alapvető tantételeire összpontosítunk, az tisztánlátással, bölcsességgel és útmutatással áld meg minket.

„[N]e haladjunk tovább ily nagyszerű ügyben?”⁷ De igen, fivéreim, tovább fogunk haladni!

A Szent Lélek által vezetve tanulni fogunk hibáinkból. Ha megbotlunk, fel fogunk állni. Ha imbolyogva is, de tovább fogunk haladni. Soha nem fogunk meginogni; soha nem fogjuk feladni!

Isten örökkévaló papságának hatalmas testvéri közösségeként együtt fogunk állani, válllvetve, Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának tantételeire összpontosítva, és hálásan, odaadással és szeretettel szolgálva Istenünket és embertársainkat.

Isten él!

Drága fivéreim, tanúságomat teszem nektek e napon, hogy Isten, az Atya, és Fia, Jézus Krisztus, élnek. Valóságos lények! Tényleg ott vannak!

Nem vagytok egyedül. Atyátok a Mennyben törődik veletek, és szeretne megáldani és fenntartani titeket az igazlelkűségben.

Legyetek bizonyosak abban, hogy Isten szól az emberhez napjainkban. Szólni fog hozzátok!

Joseph Smith próféta látta, amiről kijelentette, hogy látta. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza visszaállított a földre a Mindenható Isten hatalma és felhatalmazása által.

Imádkozom azért, hogy Isten papságának viselőiként mindig maradjunk összhangban a papsági szolgálat *miértjével*, és használjuk a visszaállított evangélium tantételeit arra, hogy átváltoztassuk a saját életünket, és azok életét, akiket szolgálunk.

Miközben ezt tesszük, az engesztelés végtelen hatalma megtisztítja, csiszolja és finomítja lelkünket és jellemünket, míg olyan férfiakká válunk, akikké válnunk kell. Erről teszem tanúságomat Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Máté 7:18.
2. Lásd Thomas S. Monson: Tanulni, cselekedni és fejlődni. *Liahóna*, 2008. nov. 62.
3. Tan és a szövetségek 84:88.
4. Thomas Edison, in Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great*, Book 2 (1910), 155.
5. Jakab 1:22.
6. Tan és a szövetségek 67:13.
7. Tan és a szövetségek 128:22.

Szövetség alatt álló családok

Írta: Henry B. Eyring elnök

első tanácsos az Első Elnökségben

Nincs és nem is lesz semmi a családok életében, ami fontosabb lenne, mint a pecsételő áldások elnyerése.

Örülök, hogy itt lehetek veletek ezen a gyűlésen, amelyre az egész földön meghívták Isten papságának viselőit. Áldottak vagyunk, amiért Thomas S. Monson elnök elnököl felettünk. Az egyház elnökeként az élők között ő az, aki felel a családokat egymáshoz pecsételő és az örök élet, Isten legnagyobb ajándéka elnyerését elősegítő papsági szertartások kulcsaiért.

Van a hallgatóságban egy édesapa, aki azért jött vissza az inaktivitásból, mert teljes szívvel vágyik eme ajándék bizonyosságára. Feleségével nagyon szeretik két kisgyermeküket, egy kisfiút és egy kislányt. Más szülőkhöz hasonlóan az ő lelki szemei előtt is megjelenik a mennyei boldogság e szavak hallatán: „És ugyanazok a kapcsolatok, amelyek itt vannak közöttünk, ott is létezni fognak közöttünk, csak örök dicsőséggel párosulnak majd, amely dicsőséget jelenleg nem élvezünk.”¹

Ez az édesapa, aki most hallgat engem, tudja, milyen út vezet ehhez a dicső végcélhoz. Nem könnyű. Ezt már tudja. Jézus Krisztusba vetett hitet, mély bűnbánatot, és olyan szívbeli változást igényel, mellyel egy kedves püspök ismertette meg, aki segített neki, hogy érezze az Úr szerető megbocsátását.

A csodás változások folytatódtak, amikor elment a szent templomba a felruházásért, amelyet az Úr így jellemzett azoknak, akiknek adományozási korszakunk első templomában megadta ezt az Ohio állambeli Kirtlandben. Az Úr azt mondta:

„Ezért, ez okból adtam nektek azt a parancsolatot, hogy menjetek Ohióba; és ott meg fogom adni nektek a törvényemet; és ott felruháztattok hatalommal a magasságból;

És onnan, ...mert nagy munka van nálam félretéve, mert Izráel meg fog szabadulni, és én oda vezetem őket, ahová akarom, és semmilyen hatalom nem tartja majd vissza a kezemet.”²

Nemrég tevékenyvé vált barátom és a papság egésze előtt is hatalmas munka áll, mégpedig az, hogy élre álljon Izráel azon részének megszabadításában, amelyért felelős, a családjának a megszabadításában. Barátom és felesége tudta, hogy ehhez arra van szükség, hogy Isten szent templomában egymáshoz pecsételje őket a melkisédeki papság hatalma.

Engem kért meg a pecsételés elvégzésére. Feleségével mielőbb szerettek volna részesülni e szertartásban. Mivel közeledett az általános konferencia elfoglalt időszaka, a házaspárra és püspökükre bízom, hogy találják meg titkárommal a legjobb időpontot.

Képzeljétek el meglepetésemet és örömeimet, amikor az apa elmondta nekem istentiszteleten, hogy a pecsételés kitűzött időpontja április 3.! 1836-ban ezen a napon küldetett el Illés, az átváltozott próféta a Kirtland templomba, hogy átadja Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek a pecsételő hatalmat. Ezek a kulcsok ma is az egyházban vannak, és ez így lesz az idők végezetéig.³

Ugyanezen isteni felhatalmazást adta meg az Úr Péternek, miként azt megígérte: „És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.”⁴

Illés visszatérte mindazokat megáldotta, akik viselik a papságot. Joseph Fielding Smith elnököt idézve Harold B. Lee elder nyilvánvalóvá tette ezt egy általános konferencián. Jól figyeljétek: „Viselem a papságot. Férfitestvéreim, ti is viselitek a papságot. Megkaptuk a melkisédeki papságot, amellyel Illés és más próféták, valamint Péter, Jakab és János is rendelkezett. És bár felhatalmazásunk van a keresztelésre, felhatalmazásunk van a Szentlélek ajándékának kézzel átadott általi adományozására,

valamint mások elrendelésére, hogy megtegyék ezeket, a pecsételõ hatalom nélkül semmit nem tehetnénk, mert nem lenne érvényes mindaz, amit teszünk.”

Smith elnök így folytatta:

„A magasabb szertartásokban, a magasabb áldásokban, amelyek elengedhetetlenek a felmagasztosuláshoz Isten királyságában, csak bizonyos helyeken lehet részesülni. Senkinek nincs joga ezek elvégzésére, ha nem kap felhatalmazást attól, aki rendelkezik a kulcsokkal. [...]

Nincs olyan ember a föld színén, akinek jogában állna elmenni és elvégezni ezen evangélium bármely szertartását, hacsak nem hagyja azt jóvá az egyház elnöke, akinél ott vannak a kulcsok. Ő adott nekünk felhatalmazást, ő egészítette ki papságunkat a pecsételõ hatalommal, mert nála vannak a kulcsok.”⁵

Ugyanerrõl biztosított minket Boyd K. Packer elnök, amikor a pecsételõ hatalomról írt. Tudom, hogy ezek a szavak igazak, és ez sokat jelent nekem, miként annak a családnak is, akiket április 3-án fogok egymáshoz pecsételni: „Péter volt az, akinek birtokolnia kellett a kulcsokat. Péter volt az, akinek birtokolnia kellett a pecsételõ hatalmat, azt a felhatalmazást, mely azon hatalmat hordozza, hogy amit megköt vagy megpecsétel, illetve megold a földön, az úgy lesz a mennyekben is. Ezek a kulcsok az egyház elnökét illetik – a prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót. Ez a szent pecsételõ hatalom ma az egyházban van. Ezt mindennél szentebbnek tartják azok, akik ismerik e felhatalmazás jelentõségét. Semmit sem õriznek közelebb a szívükhöz. Viszonylag kevés olyan férfi van, aki ezt a pecsételõ hatalmat birtokolja a földön egy adott idõben – minden templomban vannak olyan férfitestvérek, akiknek megadatott ez a pecsételõ hatalom. Senki sem kaphatja meg ezt, csak a prófétától, látnoktól és kinyilatkoztatótól, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökétõl.”⁶

Illés eljövetelkor nem csupán hatalom adatott a papságnak, de a szívekben is megindult a változás: „Illés lelke, hatalma és elhívása abból áll, hogy hatalmatok van a melkisédeki papság és Isten földi királysága teljességéhez tartozó kinyilatkoztatás, szertartások, jövendölések, hatalmak és felruházások kulcsait

viselni; továbbá megkapni, elnyerni s elvégezni minden olyan szertartást, amely Isten királyságához tartozik, méghozzá az atyák szívét a gyermekek felé fordítani, és a gyermekek szívét az atyákhoz, mégpedig azokhoz, akik a mennyben vannak.”⁷

Már barátom és családja is érzi a szívek e fordulását. Talán titeket is elért ezen a gyűlésen. Talán hozzám hasonlóan lelki szemeitek előtt láttatok édesapátok vagy édesanyátok arcát. Esetleg egy testvéretekét. Talán egy fiatokét vagy leányotokét.

Lehet, hogy a lélekvilágban vannak, vagy talán földrészek választnak el tőlük, azonban örömet ad annak érzése, hogy biztos kötelékek fűznek egymáshoz, mert olyan papsági szertartások kötnek össze, amelyeket Isten elismer.

Azok a melkisédeki papság viselők, akik apák egy egymáshoz pecsételt családban, tudják, mit kell tenniük. Nem érheti családokat semmi, ami fontosabb lenne a pecsételéstől. Nincs fontosabb az általatok kötött házassági és családi szövetségek betartásánál, akár megkötöttétek már, akár most fogjátok megkötni őket Isten templomában.

Világos, milyen út vezet el oda. Az Ígéret Szent Lelkének engedelmességünk és áldozathozatalunk által meg kell pecsételnie a templomi szövetségeinket ahhoz, hogy valóra váljanak az eljövendő világban. Harold B. Lee elnök kifejtette, mit jelent, ha megpecsétel valamit az Ígéret Szent Lelke. Melvin J. Ballard eldöntésként idézte: „Az embereket megtéveszthetitek, de a Szentlelket nem téveszthetitek meg, és áldásaink nem lesznek örökkévalóak, ha nem pecsétel meg őket az ígéret Szent Lelke. A Szentlélek az, aki olvas az emberek gondolataiban és szívében, és pecsételő jóváhagyását adja a fejükre mondott áldásokhoz. Így lesznek azok érvényesek és bírnak teljes erővel.”⁸

Amikor Eyring nőtestvérrel egymáshoz pecsételtek minket a Utahi Logan templomban, nem értettem még ennek az ígéretnek a teljes jelentőségét. Még mindig csak próbálom megérteni, mi mindent jelent, de feleségemmel már a mostanra közel 50 éves házasságunk kezdetén eldöntöttük, hogy amennyire csak lehet, meghívjuk a Szentlelket az életünkbe és a családjunkba.

Fiatal édesapaként, aki részesült a templomi pecsételésben, és szíve felesége és kis családja felé fordult, találkoztam Joseph Fielding Smith elnökkel. Az Első Elnökség tanácstermében,

ahová behívtak, minden kétséget kizáró bizonyosságot kaptam, amikor Harold B. Lee elnök a mellette ülő Smith elnökre mutatva azt kérdezte tőlem: „Hiszed-e, hogy ez a férfi Isten prófétája?”

Smith elnök nem sokkal azelőtt lépett be a terembe, és még nem szólt semmit. Örökké hálás leszek azért, hogy határozottan így tudtam válaszolni: „Tudom, hogy az” – és amennyire biztosan tudtam, hogy süt a nap, annyira biztosan tudtam, hogy rendelkezik a papság pecsételő hatalmával az egész föld számára.

Ez az élmény nagy hatalommal töltötte meg szavait számomra és feleségem számára, amikor 1972. április 6-án egy konferenciái ülészakon Joseph Fielding Smith elnök a következő tanácsot adta: „Az Úr akarata a családi egység megerősítése és megőrzése. Könyörgünk az apáknak, hogy családfőként foglalják el az őket megillető helyet. Arra kérjük az anyákat, hogy támogassák férjüket, és legyenek világosság a gyermekeik előtt.”⁹

Hadd javasoljak négy olyan dolgot, amelyet papságviselőként megtehettek azért, hogy családokat felemelve hazavezessétek őket Mennyei Atyánkhoz és a Szabadítóhoz.

Először is nyerjétek és őrizzétek biztos tanúságtételt arról, hogy nálunk vannak a papság kulcsai, és az egyház elnöke viseli azok teljességét. Mindennap imádkozzatok ezért! A választ a családok vezetéséért érzett még erősebb elkötelezettség, reményteljes érzések és a szolgálat iránti nagyobb boldogság formájában kapjátok majd meg. Vidámabbak lesztek és derülátóbbak, ami nagy áldás lesz a feleségeteknek és a családoknak.

Másodszor, szeressétek a feleségeteket! Hitre és alázastra lesz szükségetek ahhoz, hogy az élet küzdelmei közepette sajátjaitok elé helyezzétek az ő érdekeit. Felelősek vagytok azért, hogy együtt gondozzátok és tápláljátok a családot, miközben másokat is szolgáltok. Ez időnként talán minden energiátokat és erőteteket felemésztheti. Az idős kor és a betegség megnövelheti feleségetek szükségleteit. Ha még ekkor is úgy döntötök, hogy boldogságát a sajátotok elé helyezitek, akkor megígérem nektek, hogy még jobban fogjátok szeretni őt.

Harmadszor, ösztönözzétek az egész családot egymás szeretetére! Ezra Taft Benson elnök ezt tanította:

„Örökkévaló értelemben a szabadulás családi vállalkozás.
[...]

Ami pedig a legfontosabb: a gyermekeknek tudniuk és érezniük kell, hogy szeretik, szívesen látják és értékelik őket. Gyakran meg kell erősíteni ezt bennük. Ez nyilvánvalóan a szülők szerepe, és leggyakrabban az édesanya képes ezt a legjobban betölteni.”¹⁰

A szeretet érzésének másik fontos forrása a többi gyermektől érkező szeretet a családban. Egyedül a szülők kitartó erőfeszítéseivel és Isten segítségével valósítható meg az, hogy a testvérek mindig törődjenek egymással. Saját családotokban szerzett tapasztalatból tudjátok, hogy ez így van. És ezt minden alkalommal megerősíti az, amikor az igazlelkű Lehi és felesége, Sária családi konfliktusairól olvastok a Mormon könyvében.

Sikerük nekünk is utat mutat. Olyan jól és olyan kitartóan tanították Jézus Krisztus evangéliumát, hogy gyermekeik és még utódaik egy része is nemzedékeken át meglágyította szívét Isten és egymás iránt. Például Nefi és mások is írtak és segítő kezét nyújtottak olyan családtagoknak, akik egykor ellenségeik voltak. A Lélek időnként ezrek szívét lágyította meg és töltötte el szeretettel a gyűlölet helyett.

Többek között azzal érhetitek el Lehi atya sikereit, ahogyan a családi imákat és a családi időtöltéseket, például a családi esteket vezetitek. Adjatok lehetőséget a gyermekeknek az imádkozásra, amikor azokért imádkozhatnak a körben, akiknek szükségük van áldásokra! Figyeljete fel gyorsan a széthúzás csírájára, és dicsérjétek meg az önzetlen szolgálatot, különösen amikor egymásnak nyújtják! Ha imádkoznak egymásért és szolgálják egymást, akkor megenyhül a szívük, és egymás, valamint a szüleik felé fordul.

A negyedik lehetőség, mellyel vezetni tudjátok családokat az Úr útján, akkor kínálkozik, amikor fegyelmezésre van szükség. Eleget tehetünk kötelességünknek, mely szerint az Úr módján igazítsuk helyre és az örök élet felé vezessük a gyermekeinket.

Ismerősen fognak csengeni e szavak, de talán még nem láttátok annak erejét, amikor egy melkisédeki papság viselő felkészíti családját arra, hogy ugyanolyan kapcsolatban

éljenek, amilyenekben majd a celesztialis királyságban fognak. Talán emlékeztek a következő szavakra. Nagyon ismerősek:

„Semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet vagy szabad máshogy fenntartani a papság jogán, csakis meggyőzéssel, hosszútávúrésszel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel;

Kedvességgel és színtiszta tudással, amely nagyon gyarapítja a lelket, képmutatás és álnokság nélkül –

A kellő időben élesen feddve, amikor a Szentlélek arra késztet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva az iránt, akit megfeddtél, nehogy ellenségének tartson téged;

Hogy tudhassa, hogy hűséged erősebb a halál kötelékeinél.”¹¹

Később pedig ezt az igen értékes ígéretet kapjuk apákként Sionban: „A Szentlélek állandó társad lesz, jogarod pedig az igazlelkűség és az igazság változatlan jogara; uralmad örökké tartó uralom lesz, és kényszerítő eszközök nélkül száll majd rád örökkön örökké.”¹²

Magasan van a norma, de ha hittel kordában tartjuk a vérmérsékletünket és legyőzzük a kevelységünket, akkor a Szentlélek jóváhagyását adja, és biztossá válnak számunkra a szent ígéreték és szövetségek.

Sikerrel fogtok járni, abba vetett hitetek által, hogy az Úr visszaküldte a papság kulcsait, amelyek ma is nálunk vannak – a szeretet biztos köteléke fűz majd feleségeitekhez, az Úr segít szeretetben egymás és szüleik felé fordítani a gyermekeitek szívét, és a szeretet által vezérelve fegyelmeztek és intetek majd oly módon, hogy az meghívja a Lelket.

Tudom, hogy Jézus a Krisztus, a Szabadítónk. Bizonyosságot teszek róla, hogy Thomas S. Monson elnök rendelkezik az összes papsági kulccsal a földön ma, és használja azokat. Szeretem és támogatom őt. Szeretlek titeket és imádkozom értetek. Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Tan és a szövetségek 130:2.	Year (Jan. 12, 1971),
2. Tan és a szövetségek 38:32–33.	speeches.byu.edu.
3. Lásd Joseph Fielding Smith, <i>Sealing Power and Salvation</i> , Brigham Young University Speeches of the	4. Máté 16:19.
	5. Joseph Fielding Smith, quoted by Harold B. Lee, in Conference Report, Oct. 1944, 75.

6. Boyd K. Packer: A szent templom. *Liahóna*, 2010. okt. 34.
7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 327.
8. Melvin J. Ballard, quoted by Harold B. Lee, in Conference Report, Oct. 1970, 111.
9. Joseph Fielding Smith, "Counsel to the Saints and to the World," *Ensign*, July 1972, 27.
10. Ezra Taft Benson, "Salvation—a Family Affair," *Tambuli*, Nov. 1992, 3, 4.
11. Tan és a szövetségek 121:41–44.
12. Tan és a szövetségek 121:46.

Hajlandónak és érdemesnek lenni a szolgálatra

Írta: Thomas S. Monson elnök

Csodák mindenhol vannak, ahol a papság mibenlétét megértik, a hatalmát tisztelik, megfelelően használják, és ahol hitet gyakorolnak.

Szeretett fivéreim, jó újra találkozni veletek. Amikor csak részt veszek az általános papsági gyűlésen, Isten azon nemes vezetőinek tanításai jutnak eszembe, akik az egyház általános papsági gyűlésein korábban szóltak hozzánk. Sokan közülük már elnyerték örök jutalmukat, de lelkük mélyéről és szívük melegéből érkező ragyogó meglátásaik továbbra is sugalmazott útmutatásokat adnak nekünk. Ma este a papsággal kapcsolatban fogom veletek megosztani néhány tanításukat.

Joseph Smith próféta ezt mondta: „A papság örökkévaló tantétel, az örökkévalóság óta Istennel létezett, és az örökkévalóságig létezni fog, napok kezdete vagy évek vége nélkül.”¹

Wilford Woodruff elnök szavaiból a következőket tanuljuk: „A szent papság az a csatorna, mely által Isten kommunikál és kapcsolatot tart az emberrel a földön; a mennyei hírnökök pedig, akik ellátogattak a földre, hogy kommunikáljanak az emberrel, olyan férfiak, akik birtokolták és tiszteletben tartották a papságot, míg a testben éltek. Minden, amit Isten az ember szabadításáért tett, az embernek a földre jövetelétől egészen a világ

megváltásáig, mind az örök papságnak volt és lesz is köszönhető.”²

Joseph F. Smith elnök további felvilágosítást adott: „A papság... Isten emberekre ráruházott hatalm[a], amely által az ember a földön cselekedhet az emberiség családjának szabadításáért, az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében, és jogosan cselekedhet, nem csupán feltételezve a felhatalmazást; nem meghalt és elmúlt nemzedékektől kölcsönözve azt. Olyan felhatalmazás ez, amelyet a mai időkben adtak, amelyben mi élünk, fentről jövő szolgáló angyalok és lelkek által, *egyenesen a Mindenható Isten jelenlétéből.*”³

Végül pedig John Taylor elnököt idézném: „Mi a papság? [...] Isten kormánya a földön és a mennyekben egyaránt, mert ez az erő, eszköz vagy tantétel, amely minden dolgot kormányoz a földön és a mennyekben, és ez az erő tart fenn és támogat mindent. Ez kormányoz minden dolgot, ez irányít minden dolgot, ez tart fenn minden dolgot, és minden olyan dologhoz köze van, amely Istennel és az igazsággal kapcsolatos.”⁴

Mily áldottak vagyunk, hogy itt lehetünk ezekben az utolsó napokban, amikor Isten papsága jelen van a földön! Mily kiváltságosak vagyunk, hogy viselhetjük ezt a papságot! A papság nem annyira ajándék, mint inkább megbízás a szolgálatra, kiváltság, hogy felemeljünk másokat, és lehetőség mások életének megáldására.

E lehetőségekkel azonban felelősségek és kötelességek is járnak. Szeretem és nagy becsben tartom a *kötelesség* szót és mindazt, amit megtestesít.

Különbéle helyszíneken és ilyen vagy olyan minőségben már 72 éve veszek részt papsági gyűléseken – egészen 12 éves korom óta, amikor elrendeltek diakónusnak. Az idő igencsak halad, a kötelesség pedig lépést tart vele. A kötelesség nem halványodik el és nem fogyatkozik meg. Végzetes konfliktusok jönnek és mennek, de az emberek lelkéért folytatott háború egyre csak folytatódik. Harsona hangján szól az Úr hozzátok, hozzám és minden papságviselőhöz mindenütt: „Minden ember tanulja meg a *kötelességét*, és tevékenykedjen abban a hivatalban, amelyre kijelöltetett, teljes szorgalommal.”⁵

A kötelesség hívó szava felhangzott Ádámnak, Noénak, Ábrahámnak, Mózesnek, Sámuelnek és Dávidnak is. Joseph Smith és az őt követő összes próféta is meghallotta. Az ifjú Nefit is szólította a kötelesség hívó szava, amikor édesapján, Lehin keresztül az Úr arra utasította, hogy fivéreivel térjen vissza Jeruzsálembe, hogy Lábántól megszerezzék a rézlemezeket. Nefi fivérei zúgolódtak, és azt mondták, hogy nehéz dolgot kér tőlük az Úr. Mit válaszolt Nefi? Ezt mondta: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt, mert tudom, hogy az Úr nem ad parancsolatokat az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsolt nekik.”⁶

Amikor ez a hívás hozzátok és hozzám is elér, vajon mit fogunk válaszolni? Lámánhoz és Lemuelhez hasonlóan mi is zúgolódunk majd, és azt mondjuk: „nehéz dolog kívántatik tőlünk”?⁷ Vagy Nefivel együtt mindannyian egyenként így válaszolunk: „megyek és megteszem”? Hajlandóak leszünk-e szolgálni és engedelmeskedni?

Isten bölcsessége gyakran bolondságnak, vagy csupán túl bonyolultnak tűnhet az emberek előtt, azonban a lehető legnagyobb lecke, amit a halandóságban megtanulhatunk, az, hogy mikor Isten szól, és mi engedelmeskedünk, azt mindig helyesen tesszük.

Amikor a *kötelesség* szóra és arra gondolok, hogy a kötelességünk elvégzése miként tudja gazdagítani a saját életünket és mások életét is, a híres költő és író szavai jutnak eszembe:

*Álmomban azt láttam,
hogy az élet öröm.
Felébredtem, és láttam,
hogy az élet munka.
Cselekedtem, és íme –
Öröm lett a munka.*⁸

Robert Louis Stevenson ezt másképp fogalmazta meg. Ezt mondta: „Tudom, mi az elégedettség, mivel jó munkát végeztem.”⁹

Valódi örömet lelünk, amikor elvégezzük a kötelességeinket és gyakoroljuk a papságunkat. Megtapasztaljuk az elégedettséget, mely feladatunk teljesítésével jár.

Megtanították nekünk az általunk viselt papság konkrét kötelességeit – legyen az akár az ároni, akár a melkisédeki papság. Buzdítalak benneteket, hogy gondolkozzatok el ezeken a kötelességeken, majd pedig tegyetek meg minden tőletek telhetőt azok elvégzéséért. Ahhoz, hogy ezt megtehesük, érdemesnek kell lennünk. Kezeink legyenek készenlétben, legyenek tiszták, és legyenek készségesek, hogy segíthessük megadni másoknak mindazt, amit Mennyei Atyánk szeretne, hogy Tőle megkapjanak. Ha nem vagyunk érdemesek, el is veszíthetjük a papsági hatalmat. Ha pedig elveszítettük, akkor a felmagasztosulás lényegét veszítettük el. Legyünk hát érdemesek a szolgálatra!

Harold B. Lee elnök, az egyház egyik legnagyobb tanítója ezt mondta: „Amikor valaki a papság viselőjévé válik, az Úr megbízottja lesz. Úgy tekintsen az elhívására, hogy az Úr szolgálatában áll.”¹⁰

A második világháború alatt, 1944 elején történt egy papsággal kapcsolatos esemény, miközben az amerikai tengerészgyalogosok éppen a csendes-óceáni Marshall-szigeteken lévő Kwajalein Atollt készültek bevenni, mely nagyjából félúton helyezkedik el Ausztrália és Hawaii között. Az esetről egy hawaii újságnak dolgozó tudósító számolt be, aki mellesleg nem volt egyháztag. Abban a bizonyos 1944-es újságcikkben, melyet az eset után írt, elmondta, hogy a tengerészgyalogosok mögött más tudósítókkal együtt ő maga is jelen volt a partraszállás második hullámánál. Amint a part felé haladtak, egy láthatóan súlyosan sérült fiatal katonát pillantottak meg a víz felszínén lebegni, arccal lefelé. Vére vörösre festette a körülötte lévő sekély vizet. Ezután feltűnt nekik, ahogy egy másik tengerészgyalogos a sebesült bajtársa felé veszi az irányt. Ez a második katona szintén sérült volt – bal karja tehetetlenül lógott a teste mellett. Hogy megmentse a fulladástól, felemelte a vízfelszínen lebegő társa fejét. Pánikba esett hangon segítségért kiáltott. A tudósítók a vízben lebegő fiúra pillantva odakiáltottak neki: „Barátunk, mi már semmit sem tehetünk érte.”

„Aztán – írta a tudósító –, olyat láttam, amit azelőtt még soha.” Ez a maga is súlyosan megsérült fiú a bajtársa látszólag élettelen testét cipelve kievickélt a partra, majd pedig „társa fejét az ölébe tette. [...] Még ebben a lesújtó helyzetben is micsoda látványt nyújtott ez két halálosan megsebesült fiú – ez a két tiszta, csodálatra méltó fiatalember. A sérült fiú aztán fejet hajtott a másik felett, és ezt mondta: »Jézus Krisztus nevében, és a papság hatalma által megparancsolom neked, hogy maradj életben, míg orvosi segítséget szerzek.«” A tudósító így zárta sorait: „Mindhárman [a két katona és én] itt vagyunk a kórházban. Az orvosok nem tudják, [hogyan maradtak életben,] én viszont tudom.”¹¹

Csodák mindenhol vannak, ahol a papság mibenlétét megértik, a hatalmát tisztelik, megfelelően használják, és ahol hitet gyakorolnak. Amikor hit lép a kételkedés helyébe, amikor az önzetlen szolgálat felszámolja az önző törekvést, Isten hatalma megvalósítja az Úr céljait.

A kötelesség hívó szava érkezhethet halkán is, amikor mi, akik a papságot viseljük, eleget teszünk a kapott feladatoknak. George Albert Smith elnök, a szerény, de hatásos vezető azt mondta: „Elsősorban az a kötelességetek, hogy megtudjátok, mit akar az Úr. Aztán pedig az, hogy szent papságotok ereje által oly módon magasztaljátok fel elhívásotokat embertársaitok színe előtt, hogy az emberek boldogan kövessenek titeket.”¹²

Egy ilyen szolgálatra szólító hívásban volt nekem is részem, amikor 1950-ben elhívtak püspöknek – és bár sokkal kevésbé volt drámai, mégis segített egy lélek megmentésében. Ebben az elhívásban számos felelősségem volt, én pedig a képességeimhez mérten a lehető legjobban szerettem volna eleget tenni nekik. Az Egyesült Államok akkoriban egy másik háborúban vett részt. Mivel akkor számos egyháztagnak szolgált a hadseregben, a püspökök azt a feladatot kapták az egyház központjától, hogy minden egyes szolgálatot teljesítő katona számára fizessenek elő az egyház *Church News* és *Improvement Era* című folyóirataira. Továbbá minden püspököt megkértek, hogy az egyházközségéből szolgáló katonáknak havonta írjanak egy személyes hangvételű levelet. A mi egyházközségünkben 23-an öltötték magukra a mundaért. A papsági kvórumok a megfelelő

erőfeszítések árán előteremtették e kiadványok előfizetési díjait, én pedig nekiláttam a feladatnak, igen, a kötelességnek, hogy minden hónapban 23 személyre szóló levelet írjak. A sok, azóta eltelt év után is őrzök még néhányat ezekből a levelekből és a kapott válaszokból. E leveleket újra elolvasva igen könnyen elérzékenyül az ember. Öröm újra hallani egy katona esküjét, hogy az evangélium szerint fog élni, és egy tengerész döntését, hogy családjával együtt kitart a hite mellett.

Egyik este éppen az egyházközségünkben lévő egyik nőtestvérnek adtam át az aktuális hónapban írt 23 levelet. Az ő feladata volt a levelek feladása és az állandóan változó címlista frissítése. Az egyik borítékra pillantva mosolyogva ezt kérdezte: „Monson püspök, te soha nem csüggedsz el? Itt egy újabb levél Bryson testvérnek. Ez már a 17. leveled, de eddig még egyre sem kaptál választ.”

Így feleltem: „Nos, lehet, hogy majd ebben a hónapban válaszol.” Mint később kiderült, *tényleg* ez volt az a bizonyos hónap. Először fordult elő, hogy válaszolt a levelemre. Válaszát a mai napig nagy becsben tartom. Egy távoli partszakaszon szolgált mindentől elszigetelve, honvágytól és magánytól gyötörve. Ezt írta: „Kedves Püspök Úr! Nem vagyok jó levélíró.” (Ezt én is elmondhattam volna neki jó néhány hónappal azelőtt.) Majd így folytatta: „Köszönöm az újságokat, de leginkább a személyes levelekért vagyok hálás. Új életet kezdtem. Elrendeltek az ároni papság papi hivatalába. A szívem csordultig van. Boldog ember vagyok.”

Bryson testvérnél már csak a püspöke volt boldogabb! Megtanultam a gyakorlatban alkalmazni a következő szállóigét: „Tedd a dolgod, míg erőd bírja, a többit pedig hagyd az Úrra!”¹³

Évekkel később ellátogattam a Salt Lake Cottonwood Cövekbe, melynek akkor éppen James E. Faust volt az elnöke, és felemlítettem ezt a történetet, hogy ezzel is felhívjam a figyelmet a seregben szolgáló testvéreink támogatására. A gyűlés után egy derék fiatalember lépett oda hozzám. Megfogta a kezem, majd ezt kérdezte: „Monson püspök, emlékszel rám?”

Hirtelen felismertem, hogy ki is volt. „Bryson testvér! – kiáltottam fel. – Hogy vagy? Milyen elhívásban szolgálsz itt az egyházban?”

Szívet melengető és nyilvánvaló büszkeséggel így felelt: „Jól vagyok. Az egyházközségem elderek kvóruma elnökségében szolgálok. Újfent köszönöm az irántam tanúsított törődésedet, és a nekem küldött leveleidet, melyeket azóta is kincsként őrzök.”

Fivérek, a világnak szüksége van a segítségünkre. Mindent megteszünk, amit kellene? Emlékszünk-e John Taylor elnök szavaira: „Ha nem magasztaljátok fel elhívásaitokat, Isten felelősségre fog vonni titeket azokért, akiket megmenthettetek volna, ha elvégeztétek volna a dolgokat.”¹⁴ Lábakat kell erősíteni, kezeket kell megragadni, elméket kell bátorítani, szíveket kell sugalmazni, és lelkeket kell menteni! Az örökkévalóság áldásai várnak rátok. Tiétek a lehetőség, hogy ne csupán nézők, hanem résztvevők legyetek a papsági szolgálat színpadán. Szívleljük meg a Jakab apostol levelében található erőteljes figyelmeztetést: „Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.”¹⁵

Tanuljunk meg és elmélkedjünk el a kötelességünkön! Legyünk készek és érdemesek a szolgálatra! Járjunk a Mester nyomdokaiban kötelességünk teljesítése közben! Amint pedig ti és én is Jézus nyomán haladunk, fel fogjuk fedezni, hogy Ő nem csupán a betlehemi kisdéd, nem pusztán az ács fia, és nem csupán a valaha élt legnagyobb tanító. Isten Fiaként, Szabadítónkként és Megváltónkként fogjuk megismerni Őt. Amikor az Urat szólította a kötelesség szava, Ő így felelt: „Atyám, a te akaratom legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké.”¹⁶ Mindannyian tegyünk hasonlóképp! Ezért imádkozom az Ő szent nevében, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 107.
2. *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2004). 39.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 139–40; kiemelés hozzáadva.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: John Taylor* (2001). 119.
5. Tan és a szövetségek 107:99; kiemelés hozzáadva.
6. 1 Nefi 3:7; lásd még az 1–5. verseket.
7. Lásd 1 Nefi 3:5.
8. Rabindranath Tagore, in William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor* (1991), 42.
9. Robert Louis Stevenson, in Elbert Hubbard II, comp., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), 55.

10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), 255.
11. In Ernest Eberhard Jr., "Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective," typescript, July 19, 1971, 4–5, Church History Library.
12. George Albert Smith, in Conference Report, Apr. 1942, 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, "The Legend Beautiful," in *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), 258.
14. *Az egyház elnökeinek tanításai: John Taylor*. 164.
15. Jakab 1:22.
16. Mózes 4:2.

Az irgalmasok irgalmasságot nyernek

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

---

*Amikor szívünk megtelik Isten szeretetével, akkor
„egymáshoz jóságosak, irgalmasok [leszünk],
megengedvén [megbocsátván] egymásnak”.*

Drága fivéreim és nővéreim, nemrégiben levelet kaptam egy aggódó édesanyától, aki olyan témájú általános konferenciai beszédre kért, amely különösképp szolgálná két gyermeke javát. Szakadék alakult ki közöttük, és már nem is állnak szóba egymással. Az édesanya szíve majd megszakad. Levelében biztosított afelől, hogy egy témába vágó általános konferenciai üzenet megbékítené gyermekeit, és minden helyre jönne.

E jólelkű nőtestvér őszinte és szívből fakadó kérésén kívül még számos sugallatot kaptam az elmúlt hónapok során azzal kapcsolatban, hogy olyan témáról szóljak ma, amely egyre nagyobb aggályt jelent – nem csupán egy aggódó édesanyának, hanem sokaknak az egyházban, sőt, a világban is.

Nagy hatással van rám e szerető anya abba vetett hite, hogy egy általános konferenciai beszéd gyógyír lehet a gyermekeivel megromlott kapcsolatára. Bizonyos vagyok abban, hogy bizalma nem annyira a beszélők képességeiben rejlik, hanem abban, hogy „az ige prédikálása... erősebb hatás[sal van] az emberek elméjére, mint... bármi más”¹. Drága nőtestvér, imádkozom azért, hogy a Lélek megérintse gyermekeid szívét!

Amikor a kapcsolatok megromlanak

A feszült és megromlott kapcsolatok egyidősek az emberiséggel. Az ősi Káin volt az első, aki engedte, hogy a keserűség és rosszindulat rákfenéje megmételje a szívét. Lelke talajába irigységet és gyűlöletet vetett, és hagyta, hogy ezek az érzések egészen addig érlelődjenek, mígnem elkövette az elképzelhetetlent: megölte saját fivérét, és ennek során Sátán hazugságainak atyjává lett.²

Azon kezdeti napok óta az irigység és gyűlölet lelke a letragikusabb történetekhez vezetett. Saul Dávid ellen fordította; Jákób fiait fivérük, József ellen; Lámánt és Lemuelt Nefi ellen; Amalikiást pedig Moróni ellen.

Azt hiszem, valamilyen mértékben minden földi emberre hatással volt már élete során a viszálykodás, neheztelés és bosszúvágy romboló lelke. Talán még az is előfordul, hogy felismerjük magunkban ezt a lelket. Amikor megbántottak, dühösek vagy irigyek vagyunk, nagyon könnyű megítélni másokat, gyakorta sötét indítékokat tulajdonítva tetteiknek, hogy igazoljuk saját haragos érzéseinket.

A tan

Természetesen tudjuk, hogy ez helytelen. A tan világos. Mindannyian a Szabadítótól függünk; egyikünk sem szabadulhat meg Nélküle. Krisztus engesztelése végtelen és örökkévaló. A bűneinkre kapott bocsánat bizonyos feltételekkel jár. Bűnbánatot kell tartanunk, és hajlandónak kell lennünk megbocsátani másoknak. Jézus ezt tanította: „Meg kell bocsátanotok egymásnak; mert aki nem bocsá[t] meg..., az kárhoztatva van az Úr előtt; mert őberne marad ott a nagyobb bűn”³ és „boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek”⁴.

Természetesen e szavak tökéletesen ésszerűen hangzanak – másokra vonatkoztatva. Oly világosan és könnyen észre vesszük, milyen káros hatásai vannak, amikor *mások* ítélik meg és haragot tartanak. És természetesen nem tetszik, amikor mások ítélik meg felettünk.

Amikor azonban saját előítéleteinkről vagy sérelmeinkről van szó, túlságosan gyakran tartjuk azokat indokoltnak, véleményünket pedig megbízhatónak és az egyedüli

helyénvalónak. Noha nem tudunk belelátni senki más szívébe, azt feltételezzük, hogy felismerjük a rossz szándékot, sőt, akár a rossz embert, amikor szembesülünk vele. Kivételt teszünk saját keserűségünk esetében, mert úgy érezzük, hogy a mi esetünkben rendelkezésünkre áll minden információ, mely alapján jogos megvetéssel tekinthetünk a másokra.

Pál apostol a rómaiakhoz írott levelében azt mondta, hogy aki ítélkezik mások felett, az „menthetetlen”. Elmagyarázta, hogy mihelyt megítélünk valakit, önmagunkat kárhozzátjuk, hiszen senki sem bűn nélkül való.⁵ Ha valaki nem hajlandó megbocsátani, súlyos bűnt követ el – olyan bűnt, amely ellen a Szabadító intett. Még Jézus tanítványai is „alkalmat kerestek egymás ellen, és szívükben nem bocsátottak meg egymásnak; és ezen gonoszság miatt sanyargattattak és súlyos fenyítést kaptak”⁶.

Szabadítónk oly világosan szólt e témát illetően, hogy nem hagyott teret az egyéni értelmezésnek. „Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok – mondta –, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok.”⁷

Hadd szűrjak be egy kis lábjegyzetet! Amikor az Úr azt kívánja, hogy minden embernek megbocsássunk, annak részét képezi az önmagunknak való megbocsátás is. Néha a világon élő összes ember közül annak a legnehezebb megbocsátani – pedig talán neki lenne a legnagyobb szüksége a bocsánatunkra –, aki visszatekint ránk a tükörből.

A lényeg

A mások feletti ítélkezés e témáját valójában lehetséges lenne egy kétszavas prédikációban tanítani. Ha gyűlölködéssre, pletykálkodásra, mások semmibe vételére, kigúnyolására, haragtartásra vagy szándékos sértésre kerülne sor, kérlek benneteket, kövessétek e tanácsot:

hagyjátok abba!

Ilyen egyszerű. Egyszerűen abba kell hagynunk a mások feletti ítélkezést, és az ítélkező gondolatokat és érzéseket Isten és az Ő gyermekei iránti szívből jövő szeretettel kell felváltanunk. Isten a mi Atyánk, mi pedig az Ő gyermekei vagyunk. Mindannyian fivérek és nővérek vagyunk. Nem igazán tudom, hogyan tehetném maradandóvá számotokra üzenetemet, és

miként fogalmazhatnám meg kellő ékesszólással, szenvedéllyel és meggyőzéssel azt, hogy *ne ítélkezzünk mások felett*. Idézhetek szentírást, kifejthetem a tant, sőt, még egy lökhárítóra ragasztott matricát is idézek, amit nemrég láttam. Egy olyan autóra volt ragasztva, melynek sofőrje kissé – hogy úgy mondjam – csiszolatlanak látszott, de a matrica szavai tanulságos leckét tanítottak. Ez állt rajta: „Ne ítélj el amiatt, hogy én másképp vétkezek, mint te!”

Fel kell ismernünk, hogy mindannyian tökéletlenek vagyunk – hogy mindannyian koldusok vagyunk Isten előtt. Nem járultunk-e már mindannyian legalább egyszer a könyörület trónusa elé, hogy irgalomért esedezzünk? Nem vágytunk-e lelkünk minden erejével a kegyelemre – hogy bocsánatot nyerjünk a hibákra, melyeket vétettünk, és a bűnökre, melyeket elkövettünk?

Mivel mindannyian Isten irgalmára vagyunk utalva, hogyan tagadhatjuk meg másoktól annak a kegyelemnek bármilyen mértékét, melyet oly kétségbeesetten áhítunk önmagunk számára? Szeretett testvéreim, nem kellene-e megbocsátanunk, miképpen szeretnénk, hogy nekünk is megbocsássonak?

Isten szeretete

Nehéz ezt megtenni?

Igen, természetesen.

Nem könnyű megbocsátani önmagunknak és másoknak. Olyannyira nem, hogy legtöbbünknek átfogó változásra van szüksége hozzáállásunkban és gondolkodásmódunkban – szívbeli változásra. De jó hírem van. Jézus Krisztus evangéliuma pontosan azzal a céllal lett megalkotva, hogy előidézze életünkben ezt a „szívbeli változás[t]”⁸.

Hogyan történik ez? Isten szeretete révén.

Amikor szívünk megtelik Isten szeretetével, valami jó és tiszta történik velünk. „[M]egtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem neheznek. Mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi a világot”⁹.

Minél inkább engedjük, hogy Isten szeretete uralja elménket és érzéseinket – minél inkább engedjük, hogy Mennyei Atyánk iránti szeretetünk megduzzadjon a keblünkben –, annál könnyebb lesz másokat Krisztus tiszta szeretetével szeretnünk.

Amint feltárjuk szívünket Isten szeretetének ragyogó hajnala előtt, úgy fog idővel elhalványodni az ellenségeskedés és irigykedés sötétsége és hidege.

Mint mindig, most is Krisztus a példánk, aki tanításaival és életével egyaránt utat mutatott nekünk. Megbocsátott a gonoszoknak, a közönségeseknek és mindazoknak, akik bántani akarták.

Jézus azt mondta, hogy könnyű szeretni azokat, akik szeretnek minket – *ezt* még a gonoszok is meg tudják tenni. Jézus Krisztus azonban magasabb törvényt tanított. Szavai visszhangoznak az évszázadokon át, és hozzánk szólnak ma. Mindazokhoz szólnak, akik az Ő tanítványai szeretnének lenni. Hozzátok és hozzám szólnak: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.”¹⁰

Amikor szívünk megtelik Isten szeretetével, akkor „egymáshoz jószágosak, irgalmasok [leszünk], megengedvén [azaz megbocsátván] egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett nek[ünk]”¹¹.

Krisztus tiszta szeretete képes eltávolítani szemünkből a neheztelés és a harag szálkáját, hogy úgy láthassunk másokat, ahogyan Mennyei Atyánk lát minket: hibázó és tökéletlen halandókként, akikben olyan lehetőség és érték rejlik, mely messze meghaladja elképzeléseinket. Mivel Isten oly nagyon szeret minket, nekünk is szeretnünk kell egymást, és meg kell bocsátanunk egymásnak.

A tanítvány útja

Drága fivéreim és nőtestvéreim, gondoljátok végig a következő kérdéseket mintegy önellenőrzésképpen:

Haragot tartasz-e valakivel?

Terjesztesz-e pletykákat, ideértve, amikor esetleg még igaz is, amit híresztelsz?

Előfordul-e, hogy kirekesztesz, eltaszítasz vagy büntetsz valakit olyasvalamiért, amit tett?

Titokban irigykedsz-e másokra?

Vágsz-e arra, hogy kárt okozz valakinek?

Ha e kérdések bármelyikére igennel feleltetek, jól tennétek, ha alkalmaznátok a korábbi kétszavas prédikációt: hagyjátok abba!

E vádaskodással és barátságtalansággal teli világban könnyű összeszedni néhány követ, hogy másokra vessük. De mielőtt megtesszük, emlékezzünk Annak szavaira, aki a mi Mesterünk és Példaképünk: „A ki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.”¹²

Testvérek, tegyük le a köveinket!

Legyünk kedvesek!

Bocsássunk meg!

Beszéljünk békésen egymással!

Engedjük, hogy Isten szeretete eltöltse a szívünket!

„Cselekedjünk jót minden[kivel]”¹³!

A Szabadító ezt ígérte: „Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet [kaptok]. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, a melylyel ti mérték.”¹⁴

Nem kellene-e elegendőnek lennie ennek az ígéretnek ahhoz, hogy erőfeszítéseinket mindig kedves, megbocsátó és jószívű tettekre fordítsuk mindenféle negatív viselkedés helyett?

Jézus Krisztus tanítványaiként viszonzozzuk jóval a rosszat!¹⁵ Ne keressük a bosszúállás módját, és ne engedjük, hogy haragunk úrrá legyen rajtunk!

„...mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.

Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjúhozik, adj innia...

Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.”¹⁶

Ne feledjétek: a végén az irgalmasok lesznek azok, akik irgalmasságot nyernek.¹⁷

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként bárhol legyünk is, olyan népként legyünk ismeretesek, akik „egymást szeret[ik]”¹⁸.

Szeressük egymást!

Fivéreim és nőtestvéreim, épp elég szívfájdalom és bánat van ebben az életben anélkül is, hogy tetéznénk azt saját makacsságunkkal, keserűségünkkel és haragtartásunkkal.

Nem vagyunk tökéletesek.

A körülöttünk lévő emberek sem tökéletesek.¹⁹ Az emberek tesznek olyan dolgokat, melyek bosszantanak, csalódást okoznak vagy haragra gerjesztenek. E halandó létben ez mindig is így lesz.

Mindazonáltal muszáj elengednünk sérelmeinket! A halandóság egyik célja pontosan az, hogy megtanuljunk elengedni az efféle dolgokat. *Ez az Úr útja.*

Ne feledjétek, a menny olyanokkal van tele, akik osztoznak e tulajdonságokban: megbocsátanak nekik, és ők is megbocsátanak másoknak.

Fektesseék terheiteket a Szabadító lábaihoz! Hagyjatok fel az ítélkezéssel! Engedjétek, hogy Krisztus engesztelése megváltoztassa és meggyógyítsa a szíveteket! Szeressétek egymást! Bocsássatok meg egymásnak!

Az irgalmasok irgalmasságot fognak nyerni.

Erről teszem tanúságomat Annak nevében, aki oly nagyon és oly teljes mértékben szeretett, hogy életét adta értünk, az Ő barátaiért – Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Alma 31:5.	10. Máté 5:44; lásd még a 45–47. verseket.
2. Lásd Mózes 5:16–32.	11. Efézusbeliek 4:32.
3. Tan és a szövetségek 64:9.	12. János 8:7.
4. Máté 5:7.	13. Galátziabeliek 6:10.
5. Lásd Rómabeliek 2:1.	14. Lukács 6:38.
6. Tan és a szövetségek 64:8.	15. Lásd Máté 5:39–41.
7. Tan és a szövetségek 64:10; kiemelés hozzáadva.	16. Rómabeliek 12:19–21.
8. Móziás 5:2.	17. Lásd Máté 5:7.
9. 1 János 5:3–4.	18. János 13:35.
	19. Lásd Rómabeliek 3:23.

Adjunk hálát Istennek!

Írta: Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Mennyivel jobb lenne, ha mindannyian jobban tudatában lennénk Isten gondviselésének és szeretetének, és ki is fejeznénk Neki a hálánkat mindezek iránt!

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, köszönjük támogatásotokat és elkötelezettségeket. Hálánkat és szeretetünket fejezzük ki mindnyájatok iránt.

Nemrégiben Nelson nőtestvér és én egy kis, magántulajdonban lévő akvárium trópusi halaiban gyönyörködtünk. Különböző alakú és méretű, élénk színű halak cikáztak a vízben ide-oda. A közelben álló kísérőtől megkérdeztem, ki eteti ezeket a gyönyörű halakat.

Azt felelte, hogy ő.

Aztán ezt kérdeztem tőle: „Előfordult már, hogy megköszönték?”

Mire a hölgy így felelt: „Még nem.”

Eszembe jutott néhány ismerősöm, akik épp ily feledékenyek Teremtőjük és „az életnek ama kenyere”¹ iránt. Napról napra élnek anélkül, hogy tudatában lennének Istennek és az Ő irántuk tanúsított jóságának.

Mennyivel jobb lenne, ha mindannyian jobban tudatában lennénk Isten gondviselésének és szeretetének, és ki is fejeznénk Neki a hálánkat mindezek iránt! Ammon ezt tanította: „[A]djunk hálát [Istennek], mert ő mindörökké igazlelkű dolgokon fáradozik.”² Hálánk mértéke az Iránta érzett szeretetünk mércéje.

Isten a lelkünk Atyja.³ Húsból és csontból való, megdicsőült, tökéletessé vált teste van.⁴ Vele élünk a mennyben, mielőtt megszülettünk.⁵ Amikor pedig fizikailag is megteremtett

bennünket, akkor Isten képmására lettünk megalkotva, mindegyikünk saját fizikai testben.⁶

Gondolatok csak bele fizikai fennmaradásunkba. Igazán a mennyből adatik. A levegő, az étel és a víz szükségleteit mind szerető Mennyei Atyánk ajándékaként kapjuk. A föld azért lett megteremtve, hogy támogassa rövid halandó utazásunkat.⁷ Azzal a képességgel születünk, hogy tudunk növekedni, szeretni, házasságot kötni és családot alapítani.

A házasságot és a családot Isten rendelte el. A család a legfontosabb társadalmi egység az időben és az örökkévalóságban. Isten nagyszerű boldogságterve szerint a családokat össze lehet pecsételni a templomokban, valamint felkészülhetnek arra, hogy visszatérjenek Hozzá, és mindörökké az Ő szent színe előtt éljenek. Ez az örök élet. Beteljesíti az emberi lélek leghőbb vágyait – az imádott családtagjainkkal való végtelen kapcsolat utáni természetes vágyódást.

Részét képezzük Isten magasztos céljának: „Ez munkám és dicsőségem – mondta –, hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét.”⁸ E célok eléréséhez „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”⁹. Ez a tett Isten szeretetének mindent felülmúló megnyilvánulása volt. „Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.”¹⁰

Isten örök tervének középpontjában Fia, Jézus Krisztus küldetése áll,¹¹ aki azért jött, hogy megváltsa Isten gyermekeit.¹² Az Úr engesztelő áldozata révén a feltámadás (vagyis a halhatatlanság) valósággá lett.¹³ Az engesztelő áldozat révén az örök élet lehetővé vált mindazok számára, akik arra érdemessé válnak. Jézus ezt így magyarázta:

„Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él;

És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal.”¹⁴

Az Úr engesztelő áldozatáért és a feltámadás Tőle kapott ajándékáért – a húsvét eme isteni üzenetéért – adjunk hálát Isternek!

Fizikai ajándékok

Mennyei Atyánk szereti a gyermekeit.¹⁵ Mindannyiunkat megáldott fizikai és lelki ajándékokkal. Hadd szóljak most mindkettőről. Amikor az „Isten gyermeke vagyok” kezdetű dalt éneklitek, gondoljatok a saját fizikai testetek e Tőle kapott ajándékára! Testetek sok bámulatos jellemvonása mind „isteni természet[etek]”¹⁶ bizonyítéka.

Minden egyes szervetek Isten egy-egy csodálatos ajándéka. Mindkét szemetekben autofókuszos lencse van. Idegek és izmok irányítják a két szemet, hogy egyetlen háromdimenziós képet hozzanak létre. A szemek összeköttetésben állnak az aggyal, amely rögzíti az észlelt látványt.

A szív egy bámulatos szivattyú.¹⁷ Négy finom billentyűje van, amelyek a vér áramlási irányát szabályozzák. Ezek a szívbillentyűk naponta több mint százezerszer nyílnak és záródnak – vagyis egy évben 36 milliószor. Mégis, hacsak meg nem betegednek, szinte korlátlan ideig képesek ellenállni ennek a terhelésnek.

Gondoljatok egy percre a szervezet védelmi rendszerére! Ahhoz, hogy meg tudja védeni a testet a nagyobb bajtól, érzékeli a fájdalmat. A fertőzésre válaszként antitesteket termel. A bőr védelmet nyújt. Figyelmeztet mindazon sérülésekre, melyeket a túlzott hőség vagy hideg okozhat.

A test megújítja saját előregedett sejtjeit, és szabályozza létfontosságú alkotóelemeinek szintjét. A szervezet begyógyítja a rajta ejtett vágásokat, horzsolásokat és a törött csontokat. A megújulásra való képessége szintén Isten szent ajándéka.

Emlékezzünk arra, hogy nem szükségeltetik tökéletes test ahhoz, hogy betöltsük isteni küldetésünket. Sőt, a legédesebb lelkek némelyike épp gyenge vagy tökéletlen testben lakozik. A fizikai kihívásokkal küszködők gyakran nagy lelki erőre tesznek szert, pontosan azért, mert ilyen kihívásokkal kell szembenéznük.

Bárki, aki az emberi test működését tanulmányozza, bizonyosan „[látta már] Istent... mozogni az ő fenségében és hatalmában”¹⁸. Mivel a testet isteni törvények uralják, minden gyógyulás „az ama törvény iránti engedelmesség által történik, amelyen az áldás alapszik”¹⁹.

Mégis, néhányan tévesen úgy vélik, hogy e bámulatos fizikai jellemzők véletlenül jöttek létre, illetve egy távoli ősrobbanás következményei. Tegyétek fel magatoknak a kérdést: „Vajon egy nyomdában bekövetkező robbanás egy szótár létrejöttét eredményezné-e?” Ennek valószínűsége *igencsak* csekély. De még ha így is történe, akkor sem tudná helyrehozni megtépázott oldalait és létrehozni saját újabb kiadásait.

Ha a test korlátlan mértékben lenne képes a szabályszerű működésre, védekezésre, helyrehozatalra, szabályozásra és megújulásra, akkor itteni életünk örökké tartana. Igen, itt ragadnánk a földön! Teremtőnk irgalmasan gondoskodott öregedésről és más olyan folyamatokról, melyek végül a testi halálunkat eredményezik. A halál, csakúgy, mint a születés, az élet része. A szentírás azt tanítja, hogy „nem volt helyénvaló, hogy megszabaduljon az ember ettől az időleges haláltól, mert ez megsemmisítette volna a boldogság nagyszerű tervét”²⁰. Istenhez visszatérni az általunk halálnak nevezett kapun keresztül örömet jelent azoknak, akik szeretik az Urat és készen állnak színe elé járulni.²¹ Idővel elérkezik a nap, amikor minden „lélek és... test újra egyesül [a maga] tökéletes formájában; a végtagok és az ízületek is visszaállítatnak a saját testükhöz”²², hogy soha többé ne váljanak el. E fizikai áldásokért adjunk hálát Istennek!

Lelki ajándékok

Akármilyen fontos is a test, az csupán örökkévaló lelkünk hajlékaként szolgál. Lelkünk létezett már halandó létünk előtt is,²³ és tovább fog élni, miután a testünk meghal.²⁴ A lélek elevenséget és személyiséget ad testünknek.²⁵ Ebben az életben és a következőben is a lélek és a test együtt felségesen értékes, élő lényt alkot.

Mivel az emberi lélek olyan fontos, fejlődésének örökkévaló következményei vannak. Megerősödik, amikor alázatos imában szerető Mennyei Atyánkkal kommunikálunk.²⁶

A jellemvonások, melyek által egy napon megítéltetünk, mind lelkiek.²⁷ Ezek között van a szeretet, az erény, a feddhetetlenség, a könyörület és a másoknak nyújtott szolgálat.²⁸ Lelketek, testetekkel karöltve és benne lakozva, képes kialakítani és kimutatni ezeket a jellemvonásokat, méghozzá oly módon, amely elengedhetetlen örök fejlődéseitekhez.²⁹ A lelki fejlődés

lépései a hit, a bűnbánat, a keresztelés, a Szentlélek ajándéka és a mindvégig kitartás, ideértve a szent templomban elnyerhető felruházás és pecsételés szertartásait is.³⁰

Csakúgy, ahogyan a testnek mindennapos táplálás kell a fennmaradáshoz, a léleknek is szüksége van táplálásra. A lelket az örökkévaló igazság élteti. Tavaly ünnepeltük a Szent Biblia Jakab király-féle fordításának 400. évfordulóját, a Mormon könyve pedig közel 200 éve adatott. Mostanra már 107 nyelvre fordították le teljes egészében vagy szemelvényekben. Ennek és további becses szentírásoknak köszönhetően tudjuk, hogy Isten a mi Örökkévaló Atyánk, és hogy Fia, Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk és Megváltónk. E lelki áldásokért adjunk hálát Istennek!

Evangéliumi ajándékok

Tudjuk, hogy sok adományozási korszak prófétái – úgymint Ádám, Noé, Mózes és Ábrahám – mind tanítottak Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus isteni mivoltáról. Jelen adományozási korszakunkat Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus nyitotta meg, amikor 1820-ban megjelentek Joseph Smith prófétának. Az egyház 1830-ban került megszervezésre. Most, 182 esztendővel később, továbbra is szövetség alatt állunk, hogy elvigyük az evangéliumot „minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek”³¹. Ha így teszünk, mind az adományozók, mind az adományozottak áldottak lesznek.

Miénk a felelősség, hogy tanítsuk Isten gyermekeit, és ráébredszük őket Isten létezésének tudatára. Hosszú idővel ezelőtt Benjámín király ezt mondta:

„Higgyetek Istenben, higgyétek el, hogy ő van, és hogy ő teremtett minden dolgot, a mennyben is és a földön is; higgyétek el, hogy minden bölcsesség és minden hatalom birtokában van, a mennyben és a földön is...

[H]iggyétek el, hogy meg kell bánnotok a bűneiteket, és el kell hagynotok azokat, és meg kell alázkodnotok Isten előtt; és őszinte szívvel kérni, hogy bocsásson meg nektek; és most, ha mindezen dolgokat elhiszitek, akkor figyeljetek rá, hogy megtegyétek őket.”³²

Isten ugyanaz tegnap, ma és mindörökre – mi azonban nem. Mindennap elénk tárul a kihívás, hogy az engesztelés hatalmára

támaszkodjunk, hogy valóban változhassunk, krisztusibbá válhassunk, érdemessé válva a felmagasztosulás áldására és arra, hogy mindörökké Istennel, Jézus Krisztussal és a családdunkkal élhessünk.³³ E hatalmakért, kiváltságokért és evangéliumi áldásokért adjunk hálát Istennek!

Tanúságomat teszem, hogy Jézus a Krisztus, és hogy ez az Ő egyháza, mely azért lett visszaállítva ezekben az utolsó napokban, hogy véghezvigye isteni küldetését. Thomas S. Monson elnök vezet minket ma, akit tiszta szívünkől szeretünk és támogatunk, ahogyan támogatjuk tanácsosait és a tizenkét apostolt is prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként. Erről teszem tanúságomat Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

Jegyzetek

1. János 6:35, 48; lásd még az 51. verset.
2. Alma 26:8; lásd még Alma 7:23.
3. Lásd Cselekedetek 17:27–29.
4. Lásd Tan és a szövetségek 130:22.
5. Lásd Mózes 6:51; Rómabeliek 8:16; Zsidók 12:9; Jeremiás 1:4–5.
6. Lásd 1 Mózes 2:7; 1 Korinthusbeliek 15:44; Mózes 3:7.
7. Lásd 1 Nefi 17:36.
8. Mózes 1:39.
9. János 3:16.
10. János 3:17.
11. Céljait tömören összefoglalja a 3 Nefi 27:13–22-ben.
12. Lásd Alma 11:40.
13. Lásd 2 Nefi 9:6–7, 20–22.
14. János 11:25–26.
15. Lásd 1 Nefi 17:40; 1 János 4:10.
16. 2 Péter 1:1.
17. A szív körülbelül 7600 liter vért áramoltat naponta.
18. Tan és a szövetségek 88:47.
19. Lásd Tan és a szövetségek 130:21. Ez az isteni törvény valóban cáfolhatatlan.
20. Alma 42:8.
21. A Zsoltáriról e szavakkal fejezte ki az Istenég nézőpontját: „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála” (Zsoltárok 116:15); lásd még Prédikátor 12:7.
22. Alma 11:43; lásd még Prédikátor 12:7; Alma 40:23; Tan és a szövetségek 138:17.
23. Lásd Tan és a szövetségek 93:38.
24. Lásd Alma 40:11; Ábrahám 3:18.
25. A lélek az ember hasonlatossága szerint való (lásd Tan és a szövetségek 77:2).
26. Lásd 3 Nefi 14:9–11.
27. Az emberi lény cselekvő, felelős alkotórésze a lélek, nem pedig a test. A test halott a lélek nélkül (lásd Jakab 2:26). Ennélfogva a lélek az, amely a jó és a rossz között választ, és amely felelősségre lesz vonva a végső ítéletkor mind a pozitív, mind pedig a negatív jellemvonásaiért (lásd Alma 41:3–7).
28. Lelki jellemvonások, úgymint „hit, erény, tudás, mértékletesség, türelem, testvéri kedvesség, isteniség, jószívűség, alázatosság, [és] szorgalom” (Tan és a szövetségek 4:6).
29. Lásd 2 Nefi 2:11–16, 21–26; Moróni 10:33–34.
30. Ez Krisztus tana (lásd 2 Nefi 31:11–21).
31. Móziás 15:28; lásd még 1 Nefi 19:17; 2 Nefi 26:13; Móziás 3:20;

15:28; 16:1; Alma 37:4; Tan és a szövetségek 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Móziás 4:9–10.

33. Az örök élet „Isten minden ajándéka közül a legnagyobb” (Tan és a szövetségek 14:7).

Különleges tanulságok

Írta: Ronald A. Rasband elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

Azt remélem, és azért imádkozom, hogy továbbra is nemesen viseljük a terheinket, és kinyújtsuk kezünket azon társaink felé, akik szenvednek.

A családuink az utóbbi 20 hónapban azzal a kiváltsággal áldatott meg, hogy van egy nagyon különleges kisbabánk.

A kis Paxton unokánk egy nagyon ritka kromoszóma-delécióval, olyan genetikai rendellenességgel született, amely akár százmillió ember között is szó szerint egyedivé teszi. Leányunk és férje számára feltérképezetlen, egész életüket megváltoztató utazás kezdődött Paxton születésével, amelyből különleges, örök érvényű igazságokhoz kötött tanulságok származnak.

A kedves Russel M. Nelson elder, aki az imént szölt hozzánk, azt tanította:

„Rendszerint ismeretlen okokból néhány ember testi fogyatékkal születik. A test egyes részei rendellenességet mutathatnak. A test működését szabályozó rendszerek kibillenhetnek egyensúlyukból. És a mi egész testünk is ki van téve a betegség és a halál veszélyének. Mindamellet a fizikai test ajándéka felbecsülhetetlen. [...]

Nem szükséges tökéletes test az isteni rendeltetés teljesítéséhez. Sőt, ami azt illeti, a legdrágább lelkek némelyike gyenge testben lakik. [...]

Végül eljön majd az idő, amikor minden »lélek és... test újra egyesül annak tökéletes formájában; a végtagok és az ízületek is visszaállítatnak a saját testükhöz« (Alma 11:43). Aztán, hála Jézus Krisztus engesztelésének, tökéletesek lehetünk benne.”¹

Ti, akik kihívásokkal, aggodalmakkal, csalódottsággal vagy szívfájdalommal küszködtök egy kedves személy vonatkozásában, legyetek tudatában annak, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk végtelen szeretettel és örökké tartó könnyörülettel szereti nehézséggel sújtott szeretteteket, és titeket is!

Vannak, akik ilyen szenvedés láttán felteszik a kérdést: hogyan engedhet meg ilyesmit a Mindenható Isten? Aztán felmerül a látszólag elkerülhetetlen kérdés: miért velem történt meg ez? Miért kell betegséget és olyan eseményeket megtapasztalnunk, amelyek megnyomorítják vagy korán hazahívják családunk szeretett tagjait, vagy meghosszabbítják fájdalomban leélt éveiket? Miért ez a szívfájdalom?

Ilyenkor a boldogság nagyszerű tervéhez fordulhatunk, amelynek Mennyei Atyánk a szerzője. Amikor ezt a tervet a földi élet előtt elének tárták, örömkialtásokat váltott ki belőlünk.² Egyszerűen fogalmazva: ez az élet az örök felmagasztosulásra készít fel, e folyamat azonban próbatételekkel jár. Ez mindig is így volt, és senki nem kivétel.

Halandóságunk központi részét képezi az, hogy bízunk Isten akaratában. Őbelé vetett hittel Krisztus engesztelésének hatalmából merítünk akkor, amikor körülvesznek a kérdések és kevés a válasz.

Amikor Szabadítónk, Jézus Krisztus ellátogatott az amerikai földrészre a feltámadása után, a következő hívó szavakkal tárta ki kezeit mindenki felé:

„Van-e köztetek beteg? Hozzátok ide! Van-e béna, vagy vak, vagy sánta, vagy csonka, vagy bélpoklos, vagy sorvadásos, vagy aki süket, vagy bármely más módon nyomorult? Hozzátok ide, és én meggyógyítom őket, mert könnyörülettel vagyok irántatok; irgalom tölti el a bensőmet. [...]

És lőn, hogy miután így szólt, az egész tömeg együtt odament a betegekkel, és a nyomorultakkal, és a sántákkal, és a vakokkal, és a némákkal, és mindazokkal, akik valamely módon nyomorultak voltak; és ő mindenkit meggyógyított, amint odavitték őket hozzá.”³

Hatalmas erőt adhatnak ezek a szavak: „az egész tömeg... odament” – az *egész*, vagyis mindenki, kedves testvéreim!

Mindannyiunknak vannak kihívásai. Aztán itt van ez a kifejezés: „akik valamilyen módon nyomorultak voltak”. Mindannyian magunkra tudjuk vonatkoztatni, nemde?

Nem sokkal a drága Paxton születése után már tudtuk, hogy Mennyei Atyánk különleges tanulságokkal áld majd meg minket. Amikor édesapjával az első papsági áldás során – melyet sok további követett – apró fejecskéjére tettük az ujjainkat, ezek a szavak jutottak eszembe János kilencedik fejezetéből: „hogyan nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai”⁴.

Isten dolgai egészen biztosan megnyilvánulnak Paxtonon keresztül.

Türelmet, hitet és hálát tanulunk a szolgálat balzsama, a fokozott érzelmek végtelen órái, az együttérzés könnyei által, valamint a szükséglet látókért, különösen Paxtonért és szüleiért mondott szeretetteljes imák és egyéb megnyilvánulások révén.

James E. Faust elnök, aki gyermekkoromban a cövekelnököm volt, ezt mondta: „Nagyra értékelem azokat a szerető szülőket, akik higgadtan viselik és legyőzik egy olyan gyermek miatti gyötrelmüket és szívfájdalmukat, aki súlyos szellemi vagy fizikai fogyatékossgal született, illetve azzal él. A gyötrelmem sokszor napról napra folytatódik, enyhülés nélkül, a szülő vagy a gyermek egész életén keresztül. Nem ritka az, hogy a szülőknél olyan emberfeletti gondoskodó ápolásban kell részesíteniük őt, amelyben egy percnyi szünet sincs. Sok édesanya karja és szíve sajog éveken át, miközben biztosítja különleges gyermeke kényelmét és enyhíti fájdalmát.”⁵

Paxton családja is megtapasztalta a Szabadító tiszta szeretetét, amelyről Móziás könyve ír, és amely mindenki számára elérhető: „És most lőn, hogy a terhek, melyeket Almára és testvéreire helyeztek, könnyűvé tétettek; igen, az Úr megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának.”⁶

Paxton élete első éjszakáinak egyikén egy nagyszerű gyermekkorház, a Primary Children’s Medical Center újszülött intenzív osztályán voltunk Salt Lake Cityben, és ámulatba ejtett minket az orvosok, ápolók és gondozók odaadó, osztatlan figyelme. Megkérdeztem a leányomat, hogyan fogjuk majd

mindezt kifizetni, és találomra mondtam egy összeget, hogy mire számíthatunk. Egy közelben álló orvos azt mondta, hogy „nagyon elszámoltam” magam – a kis Paxton gondozása sokkal többbe kerül majd, mint azt megbecsültem. Megtudtuk, hogy az ebben a kórházban végzett gondoskodás költségét nagyrészt mások nagylelkű idő- és pénzbeli ajándékai fedezik. Szavai alázatot ébresztettek bennem, miközben belegondoltam, milyen értékes ez a csöpp kis lélek azoknak, akik oly gondosan őrködnek felette.

Egy ismerős misszionáriusi szentírás jutott eszembe, amely most új jelentést kapott: „Emlékezzetek, a lelkek értéke nagy Isten szemében”⁷.

Könnyekre fakadtam, miközben belegondoltam, mily határtalanul szeret mindannyiunkat Mennyei Atyánk és az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus, és erősen belém vésődött annak tudata, mily nagy Isten számára fizikailag és lelkileg is a lélek értéke.

Paxton családja megtapasztalta, hogy számtalan mennyei és földi szolgálattelvő angyal veszi körül őket. Voltak, akik csendben belopóztak, amikor szükség volt rájuk, majd hangtalanul kilopóztak. Mások ételt hoztak, elvégezték a mosást, fuvarozták a testvéreket, biztatva telefonáltak, különösen pedig imádkoztak Paxtonért. Ez még egy különleges tanulságot rejtett: Ha látsz valakit, aki épp fuldoklik, vajon megkérdezed tőle, hogy szüksége van-e segítségre, vagy jobb, ha szó nélkül utána ugrasz és kimented a mély vízből? A gyakran elhangzó jó szándékú felajánlás: „szólj, ha segíthetek”, valójában egyáltalán nem segítség.

Folyamatosan tanuljuk, milyen fontos tudatában lenni a körülöttünk lévők szükségleteinek és érdeklődni irántuk, megtapasztalva nem csak a segítségnyújtás fontosságát, hanem a mások segítségéből eredő lenyűgöző örömet is.

A drága Thomas S. Monson elnök, aki rendkívüli példája a lesújtottak felemelésének, azt mondta: „Isten áldja meg mindazokat, akik fivérük őrzői igyekeznek lenni, akik adnak, hogy enyhítsék a szenvedést, akik minden bennük lévő jóval arra törekednek, hogy jobba tegyék a világot! Észrevettétek már, hogy az ilyen embereknek ragyogóbb a mosolya? Magabiztosabbak a

lépéseik. A megelégedettség légköre veszi körül őket, ...mert nem segíthetünk másokon anélkül, hogy magunk is bőséges áldásokat ne tapasztalnánk meg.”⁸

Bár próbatételekkel, nyomorúsággal, fogyatékoságokkal, szívfájdalommal és mindenféle megpróbáltatással nézünk szembe, a mi szerető, törődő Szabadítónk mindig ott áll mellettünk. Ezt ígérte:

„Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok. [...]

Békességet hagyok néktek; nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen.”⁹

Milyen hálásak vagyunk Mennyei Atyánknak Paxtonért, a mi kis bajnokunkért! Általa az Úr nyilvánvalóvá tette az Ő dolgait, és folyamatosan értékes, szent és különleges tanulságokkal lát el minket.

Egy kedvenc himnuszunk szavaival szeretném befejezni:

Míg a harcnak vége nem lesz, küzdjünk tovább!

Örvendjünk hát! Örvendjünk hát!

Díjunk fényes korona lesz, hős katonák,

*Elnyerjük és büszkén viseljük.*¹⁰

Testvéreim, azt remélem, és azért imádkozom, hogy továbbra is nemesen viseljük a terheinket, és kinyújtuk a kezünket azon társaink felé, akik szenvednek, akiket fel kell emelni, akiknek biztatásra van szükségük. Adjunk hálát Istennek az áldásaiért, és újítsuk meg elkötelezettségünket Mennyei Atyánk iránt azzal, hogy alázatosan szolgáljuk a gyermekeit. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lásd Russell M. Nelson: Isten gyermekei vagyunk. <i>Liahóna</i> , 1999. jan. 103.	6. Móziás 24:15.
2. Lásd Jób 38:7.	7. Tan és a szövetségek 18:10.
3. 3 Nefi 17:7, 9.	8. Thomas S. Monson, "Our Brothers' Keepers," <i>Ensign</i> , June 1998, 39.
4. János 9:3.	9. János 14:18, 27.
5. James E. Faust, "The Works of God," <i>Ensign</i> , Nov. 1984, 54.	10. Küzdjünk tovább! <i>Himnuszok</i> , 162. sz.

Próféták látomása a Segítőegyletről: hit, család, segítségnyújtás

Írta: Julie B. Beck

a Segítőegylet nemrég felmentett általános elnöke

Hit, család és segítségnyújtás – ez a három egyszerű szó fejezi ki legjobban a próféták látomását az egyházban lévő nőtestvérekről.

Az elmúlt években azt a sugalmazást kaptam, hogy beszéljek gyakran a Segítőegyletről – annak céljairól és ismertetőjegyeiről,¹ történelmének értékéről,² munkájáról és arról, ahogyan együtt dolgozik a püspökökkel és a melkisédeki papság kvórumaival.³ Úgy tűnik, most azt kell kiemelnem, mit láttak és látnak a próféták a Segítőegyletben.⁴

Az Úr prófétái nemcsak az eldereket és a főpapokat tanították céljaikról és kötelességeikről, hanem azt is elmondták, mit látnak a Segítőegylet nőtestvéreiben. Tanácsaiból nyilvánvalóak a Segítőegylet céljai: a hit és a személyes igazlelkőség növelése, a családok és otthonok megerősítése, valamint a szükséglet látók felkutatása és megsegítése. *Hit, család és segítségnyújtás* – ez a három egyszerű szó fejezi ki legjobban a próféták látomását az egyházban lévő nőtestvérekről.

A visszaállítás kezdete óta a próféták mindig is azt mondták, hogy olyan erős, hű, céltudatos nőket látnak maguk előtt, akik tudatában vannak örök értéküknek és céljaiknak. Amikor Joseph Smith próféta megalapította a Segítőegyletet, azt mondta első elnökének, hogy elnököljön „eme egylet felett a szegényekről való gondoskodásban – szükségleteik kielégítésében, valamint eme intézmény különböző ügyeinek intézésében”⁵. A szervezetet

így látta maga előtt: „válogatottnak kell lennie, mely elhatárolódik a világ minden gonoszságától”⁶.

Brigham Young, az egyház második elnöke, azt az utasítást adta tanácsosainak és a Tizenkét Apostol Kvórumának, hogy mondják meg a püspököknek: „Alapítsanak [a nőtestvérek] Női Segítőegyleteket a különböző egyházközségekben”. Majd hozzátette: „Néhányan talán úgy gondolják, hogy ez egy jelentéktelen dolog, de nem az.”⁷

Később Joseph F. Smith elnök azt mondta, hogy a világi szervezetekkel ellentétben, amelyeket „férfiak vagy nők hozt[a]k létre”, a Segítőegylet „Isten által fenségesen megalkotott, fenségesen felhatalmazott, ...fenségesen elrendelt szervezet”⁸. Joseph Fielding Smith elnök később azt mondta a nőtestvéreknek, hogy „hatalmat és felhatalmazást kaptak sok nagyszerű dolog megtételére”⁹. Azt mondta: „Ti a világ legnagyobb női szervezetének tagjai vagytok. Egy olyan szervezeté, amely elengedhetetlen részét képezi Isten földi királyságának, és amelyet azért hoztak létre és azért működtetnek, hogy segítsen hithű tagjainak örök életet nyerni Atyánk királyságában.”¹⁰

Kiterjedt hatáskör

Évente több százezer új nő és fiatal nő lép be a nőtestvérek eme egyre bővülő körébe.¹¹ Ezt követően, függetlenül attól, hogy a nőtestvér hol lakik vagy hol szolgál, tagsága és társasága megmarad a Segítőegyletben.¹² A Segítőegylet fontos céljai miatt az Első Elnökség kifejezésre juttatta abbéli kívánságát, hogy a fiatal nők már jóval 18 éves koruk előtt kezdjenek el felkészülni erre a lépésre.¹³

A Segítőegylet nem program. Hivatalos részét képezi az Úr egyházának, amelyet „Isten rendelt el”, hogy tanítsa, erősítse és ihlessen a nőtestvéreket a hitet, a családot és a segítségnyújtást illető céljaikban. A Segítőegylet egy életmód az utolsó napi szent nők számára, melynek hatásköre messze túlmutat egy vasárnapi osztály vagy társasági összejövetel hatáskörén. Követi azon női tanítványok mintáját, akik az Úr Jézus Krisztussal és apostolaival szolgáltak az ősi egyházban.¹⁴ Tudjuk, hogy „legalább olyan kötelező egy nőnek a Segítőegylet által táplált erényeket az élete részévé tenni, mint amilyen kötelező a férfiaknak a papság által tanított jellemvonásokat beépíteni az életükbe”¹⁵.

Amikor Joseph Smith próféta megszervezte a Segítőegyletet, arra tanította a nőtestvéreket, hogy „segítsen[ek] a szegényeken”, és szabadítsák meg a lelkeket.¹⁶ A lelkek megszabadításával kapcsolatos megbízás révén a nőtestvérek felhatalmazást kaptak arra, hogy kiterjedt hatáskörben szervezkedjenek és vegyenek részt e munkában. Az első segítőegyleti elnököt arra választották el, hogy kifejtse a szentírásokat, és a Segítőegyletnek azóta is fontos szerepe van a tanításban az Úr egyházában. Amikor Joseph Smith elmondta a nőtestvéreknek, hogy a Segítőegylet szervezete fel fogja készíteni őket „a papság kiváltságaira, áldásaira és ajándékaira”¹⁷, megnyílt előttük az Úr szabadító munkája. A lelkek megmentéséhez hozzá tartozik az evangélium megosztása és a misszionáriusi munkában való részvétel. Hozzá tartozik a templomi és a családtörténeti munka. Hozzá tartozik minden lehetséges dolog megtétele azért, hogy lelkileg és fizikailag is önellátókká váljunk.

John A. Widtsoe elder kijelentette, hogy a Segítőegylet „segítségnyújtás a szegénység, a betegség, a kételkedés és a tudatlanság esetén – és minden olyan körülmény közepette, mely akadályt jelenthet egy nő örömeinek és fejlődésének kiteljesedésében. Micsoda nemes megbízatás!”¹⁸

Boyd K. Packer elnök „védőfal[hoz]”¹⁹ hasonlította a Segítőegyletet. A nőtestvérek és családjaik megvédésének felelőssége felerősíti a látogatótanítók szolgálatának jelentőségét, és kimutatja, hogy hajlandóak vagyunk megemlékezni az Úrral kötött szövetségeinkről. „A szükségét látók és bajba jutottak szolgálói[ként]” a püspökökkel összhangban munkálkodva gondoskodunk a szentek fizikai és lelki szükségleteiről.²⁰

Spencer W. Kimball elnök azt mondta: „Számos nőtestvér rongyokban jár – lelki rongyokban. Nekik... csodás palástok, lelki palástok járnak. [...] A ti kiváltságotok, hogy elmenjete az otthonukba, és a rongyokat palástokra cseréljétek.”²¹ Harold B. Lee elnök osztotta ennek látomását. Ezt mondta: „Nem látjátok, miért bízta rá az Úr... a segítőegyleti nőtestvérekre ezen otthonok meglátogatását? Mert maga a Mester mellett nincs senki az egyházban, akinek kedvesebb lenne az érintése, aki teljesebb mértékben értené ezen egyének szívét és életét.”²²

Joseph F. Smith elnök arra figyelmeztette a segítőegyleti nőtestvéreket és vezetőiket, hogy nem akarja, „hogymegjön az idő, amikor a Segítőegyleteink követni fogják e mostanában kialakuló, nők által létrehozott szervezeteket, vagy keveredjenek velük, és ezáltal elveszítsék saját azonosságtudatukat”. Elvárta a nőtestvérektől, „hogymegvezessék a világot, különösen pedig... a világban élő nőket mindenben, amimegdicséretre méltó, mindenben, amimegIstenhez méltó, mindenben, amimegfelelő és megtisztító erejű az emberek gyermekei számára”²³. Tanácsa kihangsúlyozza annak szükségességét, hogymegzárjuk ki a hagyományokat, a hóbortot, a társadalmi irányzatokat, és tegyük részévé azon gyakorlatokat, melyek összhangban állnak a Segítőegylet céljaival.

Azok a vezetők, akik kinyilatkoztatásra törekszenek, meggyőződhetnek arról, hogymeg a Segítőegylet minden gyűlése, tanítása, órája, tevékenysége és erőfeszítése eleget tesz a céloknak, amelyekért meg lett szervezve. Az áhított társaság, barátság és egység annak becses eredményei, hogymeg együtt szolgálunk az Úrral az Ő munkájában.

A próféták látomásának beteljesítése

Thomas S. Monson elnök és tanácsosai nemrég bizonyosságot tettek róla, „hogymeg az Úr visszaállította az evangélium teljességét Joseph Smith prófétán keresztül, és hogymeg a Segítőegylet is fontos része ennek a visszaállításnak”. Azon vágyunk bizonyítékaként, hogymeg a Segítőegylet „ragyogó örökség[e]” megőriztessen, az Első Elnökség nemrég kiadta és világszerte szétküldte a *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* című könyvet. E könyv oldalain mintát és példákat láthatunk arra, amikor a férfi- és nőtestvérek együtt dolgoznak a családban és az egyházban, és tantételeket tanulhatunk arról, hogymeg kik vagyunk, miben hiszünk, és mit kell védenünk. Az Első Elnökség arra biztat minket, hogymeg tanulmányozzuk ezt a fontos könyvet, és engedjük, „hogymeg annak időtlen igazságai és lelkesítő példái hatással legyenek az élet[ünk]re”²⁴.

Amikor a nőtestvérek egyre inkább összhangba kerülnek a Segítőegylet céljaival, beteljesedik a próféták látomása. Kimball elnök azt mondta: „Olyan erő van ebben a [segítőegyleti] szervezetben, melyet még nem gyakoroltak a maga teljességében

annak érdekében, hogy megerősítsék Sion otthonait, és felépítsék Isten királyságát – és nem is fogják egészen addig, míg mind a nőtestvérek, mind pedig a papság meg nem látja a Segítőegyletben rejlő lehetőségeket.”²⁵ Megjövendölte, hogy „az egyház utolsó napokban bekövetkező erőteljes növekedésének java részét az idézi majd elő, hogy a világon élő sok derék nő – akik gyakran oly nagy belső lelki érzékenységgel rendelkeznek – tömegesen jön majd az egyházba. Ez pedig annak függvényében történik, hogy az egyház nőtestvérei... mennyire látszanak majd különbözőnek és másnak – jó értelemben – a világban élő nőktől.”²⁶

Hálás vagyok a próféták látomásáért a Segítőegylet vonatkozásában. Gordon B. Hinckley elnökhöz hasonlóan én is meg vagyok győződve róla, „hogy nincs sehol még egy olyan szervezet, amely megközelíti ennek az egyháznak a Segítőegyletét”²⁷. Most a mi feladatunk az, hogy összhangba hozzuk magunkat a próféták Segítőegyletre vonatkozó látomásával, miközben növeljük a hitet, megerősítjük a családokat, és segítséget nyújtunk.

Lorenzo Snow elnök szavaival zárók: „A [Segítőegylet] jövője tele van ígéretekkel. Az egyház növekedésével a haszna is egyenes arányban nő, és még több jó befolyással bír majd, mint a múltban.”²⁸ Azoknak a nőtestvéreknek pedig, akik segítenek előre vinni Isten királyságát, ezt mondta: „[A]hogy osztoztatok e munkálatokban, bizonyosan úgy fogtok osztozni a munka diadalában, valamint abban a felmagasztosulásban és dicsőségben, melyet az Úr az Ő hithű gyermekei számára tartogat.”²⁹ Én is bizonyoságot teszek e látomásról, Jézus Krisztus nevében, amen.

Jegyzetek

1. Lásd Julie B. Beck: A Segítőegylet céljának betöltése. *Liahóna*, 2008. nov. 108–111.
2. Lásd Julie B. Beck, BYU Women’s Conference address (Apr. 29, 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; “What I Hope My Granddaughters (and Grandsons) Will Understand about Relief Society,” *Liahona*, Nov. 2011, 109–13; “Relief Society: A Sacred Work,” *Liahona*, Nov. 2009, 110–14.
3. Lásd Julie B. Beck, “Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies” (Brigham Young University devotional address, Jan. 17, 2012), speeches.byu.edu.
4. Ez az üzenet nem tekint át minden prófétai kijelentést a Segítőegylet

- vonatkozásában. Csak példákat hoz látomásaikra és útmutatásaikra. *A Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* című kiadvány, a konferenciái jelentések, és egyéb egyházi kiadványok további tanításokat tartalmaznak e témában.
5. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 13.
  6. Lásd Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 15.
  7. Brigham Young idézet, *Leányaim a királyságomban*. 45.
  8. Joseph F. Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 72.
  9. Joseph Fielding Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 155.
  10. Joseph Fielding Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 105.
  11. Boyd K. Packer idézet, *Leányaim a királyságomban*. 85.
  12. Lásd Boyd K. Packer, "The Circle of Sisters," *Ensign*, Nov. 1980, 110.
  13. Lásd Első Elnökségi levelek, 2003. március 19. és 2007. február 23.
  14. Lásd *Leányaim a királyságomban*. 3–7.
  15. Boyd K. Packer idézet, *Leányaim a királyságomban*. 16.
  16. Lásd Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 17.
  17. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:602.
  18. John A. Widtsoe idézet, *Leányaim a királyságomban*. 26.
  19. Boyd K. Packer, *Ensign*, Nov. 1980, 110.
  20. Joseph Fielding Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 155.
  21. Spencer W. Kimball idézet, *Leányaim a királyságomban*. 129.
  22. Harold B. Lee, "The Place of Relief Society in the Welfare Plan," *Relief Society Magazine*, Dec. 1946, 842.
  23. Joseph F. Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 72.
  24. Az Első Elnökség idézete, *Leányaim a királyságomban*. IX.
  25. Spencer W. Kimball idézet, *Leányaim a királyságomban*. 155.
  26. Lásd Spencer W. Kimball idézet, *Leányaim a királyságomban*. 103.
  27. Gordon B. Hinckley idézet, *Leányaim a királyságomban*. 176.
  28. Lorenzo Snow idézet, *Leányaim a királyságomban*. 19.
  29. Lorenzo Snow idézet, *Leányaim a királyságomban*. 7.

Krisztus tana

Írta: D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Ma az egyházban, amint az ősi időkben is, Krisztus tanának megalapozása vagy a tanbéli eltérések helyreigazítása isteni kinyilatkoztatás által történik.

Szívből jövő hálánkat és szeretetünket fejezzük ki Beck nőtestvér, Allred nőtestvér, Thompson nőtestvér, valamint a Segítőegylet testületének tagjai iránt.

Mostanában egyre nagyobb közfigyelmet kapnak Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza hitelvei. Ennek örülünk, mert végül is fő megbízásunk Jézus Krisztus evangéliumának, az Ő tanának tanítása szerte a világon (lásd Máté 28:19–20; T&Sz 112:28). Azonban be kell vallanunk, hogy még mindig van némi zűrzavar azzal kapcsolatban, hogy miből áll és mire alapoz a tanunk. Ma erről szeretnék beszélni.

A Szabadító az idők delén tanította az Ő tanát, apostolai pedig hatalmas erőfeszítéseket tettek annak megőrzésére, miközben zárótűz alá vették azt a hamis hagyományok és filozófiák. Az újszövetségi levelek számos esetet idézve jelzik, hogy már az apostolok idejében is súlyos és elterjedt hitehagyás kezdődött el.¹

A következő századokat időként megvilágították az evangéliumi fény sugarai, mígnem a 19. században felvirradt a visszaállítás fényes hajnala, és a világ újra megismerte Krisztus evangéliumát a maga teljességében. Ez a dicső nap akkor vette kezdetét, amikor „a napnál is ragyogóbb” fényoszlopban (Joseph Smith története 1:16) az Atyaisten és Szeretett Fia, Jézus Krisztus meglátogatták az ifjú Joseph Smitht, és bevezették az isteni hatalomhoz és felhatalmazáshoz kötődő kinyilatkoztatások áradatát.

Ezekben a kinyilatkoztatásokban megtaláljuk azt, amit Jézus Krisztus a földön újra felállított egyháza alapvető tanának nevezhetünk. Maga Jézus ezekkel a szavakkal határozta meg ezt a tant a Mormon könyvében, amely egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról:

„[E]z az én tanom, és ez az a tan, melyet az Atyától kaptam; és bizonyoságot teszek az Atyáról, és az Atya bizonyoságot tesz rólam, és a Szentlélek bizonyoságot tesz az Atyáról és rólam; és én bizonyoságot teszek arról, hogy az Atya minden embernek, mindenhol megparancsolta, hogy tartsanak bűnbánatot és higgyenek énbennem.

És aki hisz bennem és megkeresztelkedik, az megszabadul; és ők azok, akik örökölni fogják Isten királyságát.

És aki nem hisz bennem és nem keresztelkedik meg, az elkárhozik.

...és aki bennem hisz, az Atyában is hisz; és annak bizonyoságot fog tenni rólam az Atya, mert tűzzel és a Szentlélekkel fogja meglátogatni őt. [...]

Bizony, bizony mondom nektek, hogy ez az én tanom, és aki erre épít, az én sziklámra épít, és a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felette” (3 Nefi 11:32–35, 39).

Ez a mi üzenetünk, a szikla, melyre építünk, mindennek alapja az egyházban. Mint minden más, ami Istentől érkezik, ez a tan is tiszta, világos, könnyen érthető – még egy gyermek számára is. Örömteli szívvel hívunk mindenkit, hogy fogadja be.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában „hiszünk mindabban, amit Isten kinyilatkoztatott, mindabban, amit most nyilatkoztat ki, és hisszük, hogy ezután is ki fog nyilatkoztatni sok nagyszerű és fontos dolgot Isten királyságát illetően” (Hittételek 1:9). Ezzel azt állítjuk, hogy bár még sok mindent nem tudunk, az igazságok és a tan, melyeket kaptunk, isteni kinyilatkoztatás által érkeztek, és ez a jövőben is így lesz. Vannak olyan hitbéli hagyományok, amelyekben a teológusok a papsági hierarchiával egyenrangú tanítási felhatalmazást vallanak magukénak, és a tanbéli kérdések véleménykülönbségek vitáját szülhetik közöttük. Vannak, akik a középkor ökomenikus tanácsaira és azok krédóira hagyatkoznak. Mások az apostolok utáni teológusok érvelésére vagy bibliai írás- és

szövegmagyarázatokra helyezik a legfőbb hangsúlyt. Mi is értékesnek tartjuk az értelmünket kitágító tudományokat, azonban ma az egyházban, amint az ősi időkben is, Krisztus tanának megalapozása vagy a tanbéli eltérések helyreigazítása azoknak adott isteni kinyilatkoztatás által történik, akiket az Úr apostoli felhatalmazással ruház fel.²

1954-ben ifj. J. Reuben Clark elnök, aki akkor tanácsosként szolgált az Első Elnökségben, kifejtette, hogyan terjed el az egyházban a tan, és milyen fontos szerepet játszik ebben az egyház elnöke. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjait illetően azt mondta: „Ne felejt[sük] el, hogy az általános felhatalmazottak némelyike különleges elhívást kapott; különleges ajándékkal bírnak; prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatjuk őket, ami különleges lelki adottsággal ruházza fel őket az emberek tanítását illetően. Joguk, hatalmuk és felhatalmazásuk van Isten szándékának és akaratának kijelentésére e nép előtt, alávetve magukat az egyház elnöke mindenek feletti hatalmának és felhatalmazásának. Más általános felhatalmazottak nem kapják meg tanításuk vonatkozásában ezt a különleges lelki adományt és felhatalmazást; tehát korlátozva vannak, és a tanítást illető hatalmuk és felhatalmazásuk korlátozása az egyház minden más tisztségviselőjére és tagjára is vonatkozik, mert ők nem kapnak prófétai, látnoki és kinyilatkoztatói lelki adományt. Továbbá, amint azt jeleztem, az egyház elnökének további különleges lelki adománya van e tekintetben, mert ő az egyház egészére vonatkozóan próféta, látnok és kinyilatkoztató.”³

Hogyan nyilatkoztatja ki a Szabadító az Ő akaratát és tanát a prófétáknak, látnokoknak és kinyilatkoztatóknak? Teheti ezt küldött által vagy saját személyében. Szólhat saját hangja vagy a Szentlélek hangja által – ami olyan Lélektől lélekig érő kommunikáció, amely szavakban vagy érzésekben nyilvánul meg, és leírhatatlan módon közvetít értést (lásd 1 Nefi 17:45; T&Sz 9:8). Szólhat egyénileg is a szolgálóihoz, vagy miközben azok tanácskoznak (lásd 3 Nefi 27:1–8).

Két példát hozok fel erre az Újszövetségből. Az első egy kinyilatkoztatás, amelyet az egyház feje kapott. A Cselekedetek könyvének elején azt látjuk, hogy Krisztus apostolai Jézus

papsági szolgálatának mintáját követve csak a zsidóknak hirdetik az evangéliumi üzenetet (lásd Máté 15:24), de aztán az Úr időbeosztásában eljön a változás ideje. Mindenféle állatot lát leszállni az égből a földre, „egy nagy lepedő[ben], négy sarkánál fogva felkötve” (Cselekedetek 10:11), és parancsolatot kap: „öljed és egyél” (Cselekedetek 10:13). Péter tétovázik, mivel az állatok némelyike Mózes törvénye értelmében „tisztátalan”, és Péter soha nem szegte meg a parancsolatot, mely szerint ne egyen ilyet. Mindazonáltal a hang azt mondja Péternek az álmában: „A miket az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak” (Cselekedetek 10:15).

Nyilvánvalóvá vált ennek az álomnak a jelentése, amikor nem sokkal ezután férfiak érkeztek Kornélius római századostól Péter szállására, azzal a kéréssel, hogy jöjjön és tanítsa mesterüket. Kornélius rengeteg rokont és barátot gyűjtött össze, és amikor Péter látta, hogy nagyon várják üzenetét, azt mondta:

„Isten megmutatá, hogy senkit ne mondjak közönséges, vagy tisztátalan embernek...

Bizonytal látom, hogy nem személyválogató az Isten;

Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, a ki őt féli és igazságot cselekszik” (Cselekedetek 10:28, 34–35; lásd még a 17–24. verseket).

„Mikor még szólá Péter ez ígéket, leszálla a Szent Lélek mindazokra, a kik hallgatják vala e beszédet.

És elálmélkodának [akik Péterrel valának]..., hogy a pogányokra is kitöltetett a Szent Lélek ajándéka.

[...] Akkor felele Péter:

Vajjon eltilthatja-e valaki a vizet, hogy ezek meg ne keresztelkedjenek, kik vették a Szent Lelket miképen mi is?” (Cselekedetek 10:44–47).

Péter ezen élménye és a neki adott kinyilatkoztatás által az Úr módosította az egyház gyakorlatát, és kinyilatkoztatás által még teljesebb mértékben megértette tanítványjaival a tant. Így az evangélium prédikálása az egész emberiségre kiterjedt.

Később a Cselekedetek könyvében látunk még ehhez hasonlót. Itt a tanbéli kérdések kinyilatkoztatására tanácskozás keretében kerül sor. Vita támadt az illetően, hogy a Mózes törvénye szerint kötelező körülmetélés megmarad-e

parancsolatként az evangéliumban és Krisztus egyházában (lásd Cselekedetek 15:1, 5). „Egybegyűlének azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek” (Cselekedetek 15:6). A feljegyzéseink erről a tanácsgyűlésről elég hiányosak, de tudjuk, hogy „nagy vetekedés” (Cselekedetek 15:7) után Péter, a rangidős apostol felállt, és kijelentette, mit erősített meg neki a Szent Lélek. Emlékeztette a tanács tagjait, hogy amikor az evangéliumot Kornélius házában prédikálni kezdték a körülmetéletlen nemzsidóknak, ők éppen úgy befogadták a Szentlelket, mint a körülmetélt zsidó megtértek. Elmondása szerint Isten „semmi különbséget sem tett mi köztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét.

Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk?

Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hiszszük, hogy megtartatunk, miképen azok is” (Cselekedetek 15:9–11; lásd még a 8. verset).

Ezt követően Pál, Barnabás, és talán mások is felszólaltak Péter megállapításai mellett, majd Jakab javasolta, hogy a döntést fogantossák egy, az egyháznak küldött levél által, mire a tanács „egyértelme” jutott (Cselekedetek 15:25; lásd még a 12–23. verset). A levélben, mely bejelenti döntésüket, az apostol így fogalmaz: „Mert tetszék a Szent Léleknek és nekünk” (Cselekedetek 15:28), vagyis más szóval, a döntés isteni kinyilatkoztatás révén adatott a Szent Lelken keresztül.

Ma Jézus Krisztus visszaállított egyházában is ugyanezt a mintát követjük. Az egyház elnöke jelenthet be vagy értelmezhet tanokat, a neki adott kinyilatkoztatások alapján (lásd például T&Sz 138). Tanbéli kifejtésre sor kerülhet az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma közös tanácskozása által is (lásd például 2. Hivatalos nyilatkozat). A tanács gyakran mérlegeli a hiteles szentírásokat, az egyházi vezetők tanításait és a korábbi gyakorlatokat. A végső cél azonban, akárcsak az újszövetségi egyházban, nem csupán a tanács tagjai közötti egyetértés, hanem az Istentől érkező kinyilatkoztatás. Ebben a folyamatban az érvek és a hit is szerepet játszanak az Úr szándékának és akaratának megismerésében.⁴

Ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy egy múltbéli vagy jelenlegi egyházi vezető nem minden szava alkot tant. Az egyházban köztudott, hogy egy vezető egyszeri alkalommal tett kijelentése gyakran személyes, bár jól átgondolt véleményt tükröz, ám nem számít hivatalosnak vagy az egyház egészére nézve kötelező érvényűnek. Joseph Smith próféta azt tanította, hogy „a próféta csak akkor próféta, ha akként cselekszik”⁵. Clark elnök, akit korábban már idéztem, azt mondta:

„A mai napig közszájon forog egy történet, amelyet gyermekként hallottam édesapámtól, és nem tudom, honnan származik, de szemlélteti, amiről beszélünk. A történet szerint a [Johnston] Hadtest közeledtének hírére felbuzdulva Brigham testvér egy délelőtti gyűlésen olyan beszédet mondott az embereknek, amelyből sugárzott az ellenállás és a harc felvételének szándéka. A délutáni gyűlésen azonban felállt, és kijelentette, hogy délelőtt Brigham Young beszélt, most azonban az Úr szól hozzájuk. Ezt követően elmondta beszédét, amelynek színezete pontosan a délelőtti beszéd ellentéte volt. [...]

Az egyház tagjai a Szentlélek nekik megnyilvánuló bizonyossága által tudni fogják, hogy a nézeteiket hangoztató Fivérek a Szentlélek készleti-e, és idővel ennek ismerete nyilvánvalóvá is válik.”⁶

Joseph Smith próféta a következő határozott mondattal erősítette meg, hogy a Szabadító központi szerepet játszik a tanunkban: „Vallásunk alapvető tanítételei az apostolok és a próféták bizonyossága Jézus Krisztusról; az, hogy Ő meghalt, eltemették, és harmadnap feltámadt, és felemelkedett a mennybe; és a vallásunkra vonatkozó minden más dolog ennek csupán függeléke.”⁷ Joseph Smith bizonyossága Jézusról az, hogy Ő él, mert látta Őt, „még hozzá Isten jobb kezénél; és hallott[a] a hangot, amely bizonyosságot tett arról, hogy ő az Atya Egyszülöttje” (T&Sz 76:23; lásd még a 22. verset). Arra kérem mindazokat, akik hallják vagy olvassák ezt az üzenetet, hogy ima és a szentírások tanulmányozása által törekedjenek ugyanilyen tanúbizonyosságra Jézus Krisztus isteni jelleméről, engeszteléséről és feltámadásáról. Fogadjátok el tanát azzal, hogy bűnbánatot tartotok, megkeresztelkedtek, befogadjátok a Szentlélek

ajándékát, majd egész életetekben követitek Jézus Krisztus evangéliumának törvényeit és szövetségét.

A húsvéti ünnepek közeledtével kifejezésre juttatom saját tanúbizonyságomat is arról, hogy a názáreti Jézus Isten Fia, az ősi prófécia valódi Messiása. Ő a Krisztus, aki Gecsemánéban szenvedett, aki meghalt a kereszten, akit eltemettek, és aki harmadnap bizony feltámadt. Ő a feltámadt Úr, aki által mindannyian feltámadunk, és aki által mindenki, aki hajlandó erre, megváltatik és felmagasztosul az Ő mennyei királyságában. Ez a mi tanunk, amely megerősíti Jézus Krisztus minden korábbi bizonyosságát, és újra kijelenti azt napjainkban. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lásd Neal A. Maxwell, "From the Beginning," *Ensign*, Nov. 1993, 18–19:

„Jakab azt mondta, hogy »háborúk és harcok« vannak az egyházban (Jakab 4:1). Pál azon kesergett, hogy »szakadások« vannak az egyházban, és a »gonosz farkasok« nem kímélik a nyáját (1 Korinthusbeliek 11:18; Cselekedetek 20:29–31). Tudta, hogy közeledik a hitehagyás, és azt írta a Thessalonikabelieknek, hogy Jézus második eljövételére addig nem kerül sor, »mígnem bekövetkezik előbb a szakadás«, és figyelmeztetett rá, hogy »működik... már a törvényszegés« (2 Thessalonikabeliek 2:3, 7).

A vége felé Pál elismerte, mily elterjedt volt az elpártolás: »elfordultak tőlem az Ázsiabeliek mind« (2 Timótheus 1:15). [...]

Az elterjedt paráznalkodás és bálványimádás riadalmat keltett az apostolok körében (lásd 1 Korinthusbeliek 5:9; Efézusbeliek 5:3; Júda 1:7). János és Pál is fájlalta, hogy hamis apostolok támadtak (lásd 2 Korinthusbeliek 11:13; Jelenések 2:2). Az egyház nyilvánvalóan ostrom alatt volt.

Voltak, akik nemcsak elpártoltak, de nyíltan szembe is szegültek. Pál egy alkalommal egyedül maradt és így siránkozott: »mindnyájan elhagytak« (2 Timótheus 4:16). Becsmérelte azokat, akik »egész házakat feldúl[ta]k« (Titus 1:11).

Voltak olyan helyi vezetők, akik fellázadtak, amikor egyikük, aki ragaszkodott előkelőségéhez, nem volt hajlandó fogadni a testvéreket (lásd 3 János 1:9–10).

Nem csoda, hogy Brigham Young elnök ezt a megfigyelést tette: »Azt mondják, hogy a papság elvételét az egyháztól, de nem így van, az egyház távolodott el a papságtól« (in *Journal of Discourses*, 12:69)."

Idővel, amint azt Maxwell elder kifejtette, »[a]z érvelés, a görög filozófiai hagyomány, háttérbe szorított, majd teljesen leváltotta a kinyilatkoztatásra támaszkodást, és ezt a folyamatot valószínűleg gyorsították azok a jó szándékú keresztények, akik a kor kultúrájának fő sodrába kívánták vonni a hitelveiket...

Vigyázzunk [mi is], hogyan idomítjuk a kinyilatkoztatott

- teológiát a népi bölcsességhez” (*Ensign*, Nov. 1993, 19–20).
2. Az apostolok és próféták, mint például Joseph Smith, kijelentik Isten szavát, de ezenkívül hisszük, hogy a férfiak, a nők, sőt akár még a gyermekek is tanulhatnak az imára és a szentírások tanulmányozására válaszként érkező isteni sugalmazásból, amely aztán vezetheti őket. Az ősi apostolok napjaihoz hasonlóan Jézus Krisztus egyházának tagjai ma is rendelkeznek a Szentlélek ajándékával, amely folyamatos kommunikációra ösztönöz Mennyei Atyánkkal, vagyis más szavakkal személyes kinyilatkoztatásra buzdít (lásd *Cselekedetek* 2:37–38). Ily módon az egyház elkötelezett, lelkiileg érett egyének gyülekezetévé válik, akiknek hite nem vak, hanem jól lát, mert a Szent Lélektől kap ismereteket és megerősítést. Nem azt mondom ezzel, hogy minden tag az egyházat képviseli, amikor szól, vagy alkalmas arra, hogy annak tanait megmagyarázza, hanem azt, hogy mindenki kaphat isteni útmutatást, mellyel szembe tud nézni életének kihívásaival és lehetőségeivel.
  3. J. Reuben Clark Jr., “When Are Church Leaders’ Words Entitled to Claim of Scripture?” *Church News*, July 31, 1954, 9–10; lásd még Tan és a szövetségek 28:1–2, 6–7, 11–13.
  4. A tanács résztvevőinek a következő felkészültséggel és minősítésekkel kell rendelkezniük: igazlelkűség, szentség, szívbéli alázatosság, szelídség és hosszútűrés, hit, erény, tudás, mértékletesség, türelem, isteniség, testvéri kedvesség és jószívűség.
- „Mert az ígéret az, hogy ha ezek a dolgok bőven megvannak bennük, akkor nem lesznek gyümölcstelenekek az Úr ismeretében” (Tan és a szövetségek 107:30–31).
5. Joseph Smith, in *History of the Church*, 5:265.
  6. J. Reuben Clark Jr., “Church Leaders’ Words,” 10. A történet alapján, melyet edesapja mesélt neki Brigham Youngról, Clark elnök ezt írta:

„Nem tudom, megtörtént-e ez valaha is, de azt mondom, hogy szemléltet egy alapelvet – hogy még az egyház elnöke sem mindig a Szentlélek készítésére szól az emberekhez. Ez előfordult olyan tanbéli (általában nagyon is bizonytalan) kérdésekben, ahol az egyház egymást követő elnökei és maguk az emberek is úgy érezték, hogy a tan kijelentésekor az illetőt nem a Szentlélek készítette.

Honnan tudhatja az egyház népe, ha a fivérek ilyen jellegű tantételek és tanok mezejére merészkednek, hogy kijelentéseik megfelelnek-e a törvény követelményeinek, és a beszélőt a Szentlélek készíti-e? Az egyház tagjai a Szentlélek nekik megnyilvánuló bizonyossága által tudni fogják, hogy a nézeteiket hangoztató Fivéreket a Szentlélek készíti-e, és idővel ennek ismerete nyilvánvalóvá is válik” (“Church Leaders’ Words,” 10).
  7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 52.

Az élet versenye

Írta: Thomas S. Monson elnök

Honnan jöttünk? Miért vagyunk itt? Hová megyünk ezen élet után? Ezeknek az egyetemes kérdéseknek többé nem kell megválaszolatlanul maradniuk.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, ma délelőtt örök igazságokról szeretnék szólni hozzátok – olyan igazságokról, melyek gazdagabbá teszik életünket és biztonságban hazavezetnek.

Az emberek mindenhol sietnek valahová. Sugárhajtású repülőgépek sietnek értékes emberi rakományukkal kontinenseken és hatalmas óceánokon át, hogy mindenki odaérjen üzleti megbeszéléseire, teljesíthesse kötelességeit, élvezhesse nyaralását, és meglátogathassa családtagjait. A különböző utakon és autópályákon több millió autó száguld, mely még több millió embert szállít egy látszólag végtelen folyamban és mindenféle okokból, miközben igyekszünk mindennapi dolgainkat elvégezni.

Az élet ilyen robogó iramában vajon meg-megállunk-e egy pillanatra, hogy elmélkedjünk egy kicsit az időtlen igazságokon is?

Az örökkévaló igazságokhoz képest mindennapi életünk kérdései és aggályai tulajdonképpen elég jelentéktelennek tűnnek. Mit együnk vacsorára? Milyen színűre fessük a nappalit? Beírassuk-e Johnnyt fociedzésre? Az ilyen és ezekhez hasonló kérdések azonban eltörpülnek, amikor valamilyen súlyos problémával kell szembenéznünk, amikor valakinek baja esik vagy megsérül, amikor betegség köszönt az egészséges hajlékba, vagy amikor az élet fényének gyertyái már csak alig pislákolnak,

és a sötétség fenyeget. Ilyenkor a gondolataink kiéleződnek, és könnyebb eldöntenünk, hogy mi az igazán fontos, és mi jelentéktelen.

Nemrégiben meglátogattam egy asszonyt, aki már két éve küzd egy életét veszélyeztető betegséggel. Elmondta, hogy betegsége előtt a mindennapjai gyakorta azzal teltek, hogy az otthonát a tökéletességig csinosította, gyönyörű dísz tárgyakkal ékesítve azt. Hetente két alkalommal is felkereste a fodrászát, és rengeteg időt és pénzt költött minden hónapban a ruhatára bővítésére. Unokáit ritkán hívta látogatóba, mivel állandóan attól félt, hogy az óvatlan kezek esetleg eltörhetik vagy tönkretelhetik valamelyik becses kincsét.

Aztán közölték vele a megdöbbentő hírt: halandó élete veszélyben van, és lehet, hogy már csak kevés ideje van hátra. Elmondta, hogy abban a pillanatban, amikor meghallotta az orvos diagnózisát, azonnal tudta, hogy a hátralévő idejét a családjával és a barátaival kell töltenie, az evangéliumot pedig élete középpontjába kell állítania, mivel ezek a legbecsesebbek a számára.

Ilyesfajta megvilágosodást előbb vagy utóbb mindannyian megtapasztalunk, habár talán nem mindig ilyen drámai körülmények között. Ilyenkor tisztán látjuk, mi az, ami igazán számít az életben, és hogyan kellene élnünk.

A Szabadító ezt mondta:

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják;

Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket [a] mennyben, a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.

Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”¹

Azokban az időszakokban, amikor a legnagyobb szükségleteink közepette elgondolkodunk, az ember lelke a menny felé fordul, és isteni választ vár az élet legnagyobb kérdéseire: *Honnan jöttünk? Miért vagyunk itt? Hová megyünk, miután elhagyjuk ezt az életet?*

Az ezekre a kérdésekre adott választ nem tudományos könyvek lapjain vagy az interneten fogjuk megtalálni. Ezek a

kérdések túlmutatnak a halandóságon. Az örökkévalóságot ölelik fel.

Honnan jöttünk? Ez a kérdés kimondatlanul is felmerül minden emberben.

Pál apostol azt mondta az athéniaknak az Areopágoszon, hogy „az Istennek nemzetsége vagyunk”². Mivel tudjuk, hogy fizikai testünk földi szüleink nemzetsége, utána kell néznünk, mit is jelent Pál kijelentése. Az Úr kijelentette, hogy „a lélek és a test az ember lénye”³. Ebből adódóan a lélek az, amely Isten nemzetsége. A zsidókhöz írt levél írója „a lelkek Atyjának”⁴ nevezi Őt. Az összes ember lelke szó szerint az Ő fia és leánya.⁵

Megfigyelhetjük, hogy sugalmazott költők is írásba foglaltak megindító üzeneteket és páratlan gondolatokat e témában, hogy azokon majd mi is eltöprengessünk. William Wordsworth a következő igazságot vetette papírra:

*Születésünk csak álom s feledés:
Létünk csillaga, lelkiünk, mely velünk kél,
Messziről ered, és
Véget nem mivelünk ér:
Nem egészen emléktelen,
És nem teljesen mezítelen,
Dicsőség felhőitől követve jövünk
Istentől, aki a mi Otthonunk:
Mennyország öleli át a gyermekkort!*⁶

A szülők elgondolkoznak azon felelősségükön, hogy tanítsák és sugalmazzák gyermekeiket, valamint irányítást, útmutatást és példát nyújtsanak számukra. És míg a szülők ezen elmélkednek, a gyermekek – különösképpen a fiatalok – felteszik a legáthatóbb kérdést: „Miért vagyunk itt?” Ez a kérdés általában csendben, a lélekből hangzik el: „Miért vagyok én itt?”

Mily hálásnak kell lennünk, hogy egy bölcs Teremtő egy olyan földet alkotott, és úgy helyezett bennünket ide, hogy át kelljen haladnunk előző létezésünk felejtésének fátylán, hogy egy időre megpróbáltassunk, lehetőségünk legyen megmérettetni, hogy aztán majd érdemesek legyünk elnyerni mindazt, amit Isten számunkra előkészített.

Nyilvánvalóan földi életünk egyik elsődleges célja az, hogy húsból és csontból való testet kapjunk. Emellé az önrendelkezés ajándékát is megkaptuk. Abban a kiváltságban van részünk, hogy ezer meg ezer módon hozhatunk önálló döntéseket. Itt a tapasztalat szigorú munkafelügyelőjétől tanulunk. Különbséget teszünk a jó és a gonosz között. Megkülönböztetjük a keserűt az édestől. Felfedezzük, hogy cselekedeteink következményekkel járnak.

Amennyiben engedelmeskedünk Isten parancsolatainak, érdemessé válhatunk arra a „lakhelyre”, melyről Jézus is beszélt, amikor kijelentette: „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ...elmegyek, hogy helyet készítek néktek, ...hogyan ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”⁷

Noha „a dicsőség felhőit keresve jöttünk” a halandóságba, az élet feltartóztathatatlanul halad tovább. A gyermekkor után az ifjúkor jön, a felnőttkor pedig oly észrevétlenül itt terem. Tapasztalatok során át megtanuljuk a mennyek felé nyújtani kezünket segítségért, miközben előre lépdelünk az élet ösvényén.

Isten, a mi Atyánk, és Urunk, Jézus Krisztus kijelölték a tökéletessé válás útját. Arra szólítanak, hogy örökkévaló igazságokat kövessünk, és váljunk olyan tökéletessé, mint Ők maguk.⁸

Pál apostol egy versenyhez hasonlította az életet. A zsidókat így biztatta: „[F]életéve... a megkörnyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért.”⁹

Sietségünkben azonban ne hagyjuk figyelmen kívül a Prédikátor könyvében található bölcs tanácsot sem: „Nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal.”¹⁰ A díjat voltaképpen az nyeri, aki mindvégig kitart.

Amikor az élet versenyére gondolok, egy másfajta verseny is eszembe jut, még gyerekkoromból. Barátaimmal kis játékhajókat faragtunk fűzfából a bicskánkkal. A kis hajókra felhelyeztünk egy háromszög alakú szövetvitorlát, majd mindegyikünk versenyre bocsátotta művét a Provo-folyó viszonylag sebes vizén. Mi a folyó mellett szaladva figyeltük az apró hajókat, melyeket a nagy sodrás ide-oda taszigált, a mélyebb vizű szakaszokon pedig nyugodtan, lassan vitorláztak.

Az egyik verseny során észrevettük, hogy egy hajó vezette az összes többi a kijelölt célvonal felé. Aztán egy áramlat hirtelen túl közel vitte a hajót egy nagyobb örvényhez, mely előbb az oldalára, majd végül a feje tetejére fordította. Összevissza hanykolódott, nem találva a fő sodrásba visszavezető utat. Végül nagy nehezen egy kis öbölben állította meg az őt körülvevő vízfelszínen összegyűlt törmelék, melyet a kinyúló zöld moha nyúlványai tartottak egy helyben.

Gyermekkorunk játékhajóin nem volt stabilitást biztosító tőkesúly, irányt adó kormánylapát, és nem hajtotta őket semmilyen motor sem. Így az úti céljukat szükségszerűen a sodrás, a könnyebb ellenállás iránya határozta meg.

A játékhajókkal ellentétben mi rendelkezünk olyan isteni tulajdonságokkal, melyekkel irányíthatjuk az utazásunkat. Nem azért léptünk be a haladóság kapuján, hogy sodródjunk az élet váltakozó áramlataival, hanem azért, hogy a gondolkodás erejével, az érvelés és a cselekvés hatalmával vegyük kézbe sorsunk irányítását.

Mennyei Atyánk nem indított volna el minket végtelen utunkra anélkül, hogy ne adott volna eszközöket, melyek segítségével irányítást kaphatunk tőle a biztonságos visszatéréshez. Az imáról beszélek. Beszélek továbbá annak a halk és szelíd hangnak a suttogásáról; és nem feledkezem meg a szentírásokról sem, amelyek az Úr és a próféták szavait tartalmazzák, és azért adattak, hogy segítsenek nekünk sikeresen átlépni a célvonalat.

Halandó küldetésünk során valamikor megjelenik a botladozó lépés, az erőtlen mosoly, a betegség fájdalma – a nyár elhomályosulása, az ősz közeledte, a tél hidege, majd a halálnak nevezett élmény.

Minden gondolkodó ember feltette magának a kérdést, amelyet legjobban az ősi Jób fogalmazott meg: „Ha meghal az ember, vajjon feltámad-e?”¹¹ Hiába próbáljuk e kérdést kiüzni gondolataink közül, mindig visszatér. A halál mindenkiért eljön. Eljön a bizonytalan léptű idősekhez. Hallják hívását, akik alig érték el az élet utazásának felét, és gyakran némítja el a kisgyermek nevetését is.

De van-e létezés a halálon túl? A halállal vajon mindennek vége? Robert Blatchford a *God and My Neighbor* [Isten és a szomszédom] című könyvében erőteljesen támadja a széles körben elfogadott keresztény hitelveket, úgymint Isten, Krisztus, ima, és különösen a halhatatlanság kérdését. Határozottan kijelentette, hogy a halál létezésünk végét jelenti, és senki sem tudja bebizonyítani az ellenkezőjét. Ekkor valami meglepő dolog történt. Kétkedésének fala váratlanul leomlott. Ott állt kitárulkozva és ortalom nélkül. Lassan elkezdett tapogatózni az ahhoz a hithez visszavezető úton, amelyet kigúnyolt és elhagyott. Mi idézte elő ezt a nagy változást? Elhunyt a felesége. Összetört szívvel lépett be a szobába, ahol ott feküdt felesége teste – halandó létének maradványai. A férfi még utoljára rátekintett az arcra, melyet olyannyira szeretett. Amikor kijött a szobából, ezt mondta egy barátjának: „Ő az, de mégsem ő az. Minden megváltozott. Valami, ami eddig ott volt, elvétellett. Már nem ugyanaz. Mi lehet, ami elszállt belőle, ha nem a lelke?”

Később ezt írta: „A halál nem az, aminek sokan képzelik. Olyan csupán, mintha átlépnénk egy másik szobába. És abban a másik szobában ott fogjuk találni... a drága asszonyokat és férfiakat, és az édes gyermekeket, akiket szerettünk és elveszítettünk.”¹²

Fivéreim és nőtestvéreim, tudjuk, hogy a halál nem jelenti a véget. Ezt az igazságot tanították az élő próféták az időkön át. Megtalálható a szentírásokban is. A Mormon könyvében olvashatjuk ezeket a konkrét és vigaszt nyújtó szavakat:

„Most, a lélek állapotát illetően a halál és a feltámadás között – Íme, egy angyal tudatta velem, hogy az emberek lelke, amint elhagyja ezt a halandó testet, igen, minden ember lelke, legyen az jó vagy gonosz, hazavitetik ahhoz az Istenhez, aki életet adott neki.

És akkor majd léssen, hogy azok lelkét, akik igazlelkűek, a boldogság állapotába fogadják be, melyet paradicsomnak hívnak, a nyugalom állapotának, a béke állapotának, ahol megpihennek majd minden bajuktól, és minden gondtól és bánattól.”¹³

Miután Jézust keresztre feszítették és teste három napig a sírboltban feküdt, a lélek ismét felvette a testet. A kő elgördült, és

a feltámadott Megváltó húsból és csontból való halhatatlan testtel lépett elő a sírból.

Jób azon kérdésére, hogy „ha meghal az ember, vajjon feltámad-é?“, akkor érkezett a válasz, amikor Mária és mások a sírhoz közeledve láttak két embert fényes öltözetben ülni, akik így szóltak hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadott!”¹⁴

Krisztus sír feletti győzelmének köszönhetően mindannyian fel fogunk támadni. Ez a lélek megváltása. Pál így írt erről: „...vannak mennyei testek és földi testek: de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké.”¹⁵

Amire mi törekszünk, az a celesziális dicsőség. Isten jelenlétében kívánunk lakozni. Mi egy örökkévaló családnak szeretnénk a tagjai lenni. Ezeket az áldásokat azért nyerjük el, ha egész életünkön keresztül igyekszünk, keresünk, bűnbánatot tartunk, és végül sikerrel járunk.

Honnan jöttünk? Miért vagyunk itt? Hová megyünk ezen élet után? Ezeknek az egyetemes kérdéseknek többé nem kell megválaszolatlanul maradniuk. Szívem mélyéről, teljes alázattal tanúságomat teszem, hogy mindaz, amiről ma beszéltem, igaz.

Mennyei Atyánk örvend azokban, akik betartják az Ő parancsolatait. Törődik eltévedt gyermekével, a későn hazaérő tizenévesével, a tévelygő fiatallal, és a kötelességét elmulasztó szülővel is. A Mester gyengéden szól hozzájuk és mindannyiunkhoz: „Jöjjetek vissza! Jöjjetek elő! Jöjjetek be! Jöjjetek haza! Jöjjetek én hozzám!”

Egy hét múlva ünnepeljük a húsvétot. Gondolataink a Szabadító életére, halálára és feltámadására irányulnak. Különleges tanújaként bizonyosságomat teszem nektek, hogy Ő él, és várja dicsőséges hazatérésünket. Azért imádkozom alázattal az Ő szent nevében, hogy részünk lehessen ebben a visszatérésben, Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk és Megváltónk nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Máté 6:19–21.	6. William Wordsworth: <i>Óda: A halhatatlanság sejtelve a kora gyermekkor emlékeiből</i> . Ferencz Győző fordítása.
2. Cselekedetek 17:29.	
3. Tan és a szövetségek 88:15.	
4. Zsidók 12:9.	
5. Lásd Tan és a szövetségek 76:24.	7. János 14:2–3.
	8. Lásd Máté 5:48; 3 Nefi 12:48.

9. Zsidók 12:1.	<i>Adventures in Quest of a Soul</i> (1925),
10. Prédikátor 9:11.	11.
11. Jób 14:14.	13. Alma 40:11–12.
12. Lásd Robert Blatchford, <i>More Things in Heaven and Earth:</i>	14. Lukács 24:5–6.
	15. 1 Korinthusbeliek 15:40.

Hatalom a szabadulásra

Írta: L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Azáltal, hogy a szentírások tanításai felé fordulunk, mi is megszabadulhatunk a gonoszságtól és a hamislelkűségtől.

Van egy kedves barátom, aki minden egyes alkalommal küld nekem egy új nyakkendőt, amikor általános konferencián beszélek. Remek ízlése van, ugye?

Ez a fiatal barátom néhány igen nehéz kihívással néz szembe, melyek bizonyos területeken korlátozzák őt, más területeken viszont kiemelik. Például bátor misszionáriusi erőfeszítései még Móziás fiaival is felveszik a versenyt. Egyszerű hitelvei a meggyőződését rendkívül szilárddá és tartóssá teszik. Szerintem Scott számára szinte elképzelhetetlen, hogy nem mindenki tagja Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának, hogy nem mindenki olvasta a Mormon könyvét, és hogy nem mindenkinek van bizonyossága annak igaz voltáról.

Hadd meséljek el nektek egy történetet Scott életéből, amikor először repült egyedül, hogy meglátogassa a bátyját. Egy, a közelében helyet foglaló szomszédja a következő beszélgetésre lett figyelmes, melyet Scott a mellette ülővel folytatott:

„Helló! Scott vagyok. Önt hogy hívják?”

Utastársa megmondta a nevét.

„Mivel foglalkozik?”

„Mérnök vagyok.”

„Az remek. És hol lakik?”

„Las Vegasban.”

„Van ott egy templomunk. Tudja, merre van a mormon templom?”

„Igen. Csodálatos egy épület.”

„Ön mormon?”

„Nem.”

„Nos, annak kéne lennie. Nagyszerű vallás. Olvasta már a Mormon könyvét?”

„Nem.”

„Nos, akkor el kéne olvasnia. Nagyszerű könyv.”

Teljes szívemből egyetérték Scottal – a Mormon könyve tényleg nagyszerű könyv. Joseph Smith prófétának a Mormon könyve bevezetésében idézett szavai mindig visszhangzanak az elmémben: „Megmondtam a testvéreknek, hogy a Mormon könyve a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve, és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által.”

A vasárnapi iskolai osztályokban az idén a Mormon könyvét tanulmányozzuk. Miközben felkészülünk az órákra és részt veszünk azokon, késztetést érezhetünk arra, hogy Scott példáját követve megosszuk e különleges szentírás iránt érzett szeretetünket másokkal, akik nem a mi hitünket vallják.

A Mormon könyve egyik meghatározó témája 1 Nefi első fejezetének utolsó versében olvasható. Így hangzik: „De íme, én, Nefi meg fogom mutatni nektek, hogy az Úr gyengéd irgalmassága mindazokra kiterjed, akiket hitük miatt kiválasztott, hogy hatalmassá tegye őket; végül hatalmat adván nekik a szabadulásra” (1 Nefi 1:20).

Arról szeretnék beszélni, hogy a Mormon könyve, mely az Úr gyengéd irgalmának ezekre az utolsó napokra tartogatott egyik megnyilvánulása, miként szabadít meg minket azáltal, hogy Krisztus tanát tisztán és a „leginkább hibátlan” módon tanítja.

A Mormon könyvében számos történet szól valamilyen megszabadulásról. Lehinek a családjával a vadonba menekvése a Jeruzsálem pusztulásától való megmenekülésről szól. A járeiditák és a mulekiták története szintén a megszabadulásról szól. Az ifjabb Alma is megszabadult a bűntől. Hélamán ifjú harcosai megszabadultak a csatában. Nefi és Lehi kiszabadultak a börtönből. A megszabadulás témája tehát az egész Mormon könyvében nyilvánvalóan jelen van.

A könyvben két történet is olvasható, amely nagyon hasonlít egymásra, és mindegyik fontos leckét tanít nekünk. Az első Móziás könyvében található, és a 19. fejezetnél kezdődik. Itt a Nefi földjén élő Limhi királyról tanulhatunk. A lámániták hadat üzentek Limhi népének. A háború végkifejletéeként a lámániták megengedték Limhi királynak, hogy uralkodjon saját népe felett, azzal a feltétellel, hogy mind a szolgálói lesznek. Igen törekény béke volt ez. (Lásd Móziás 19–20.)

Amikor Limhi népe megelégette a lámániták bántalmazásait, meggyőzték a királyt, hogy vegyék fel a harcot a lámániták ellen. Limhi népe háromszor is vereséget szenvedett. Nehéz terhek nyomták a vállaikat. Végül elég alázatossá váltak ahhoz, hogy fohásaikban az Urat hívják segítségül, hogy szabadítsa meg őket. (Lásd Móziás 21:1–14.) A 21. fejezet 15. verse így írja le az Úr nekik adott választát: „És most gonoszságaik miatt az Úr nem sietett meghallgatni a fohászukat; mindazonáltal az Úr meghallotta fohásaikat, és kezdte meglágyítani a lámániták szívét, hogy azok kezdtek könnyíteni a terheiken; az Úr mégsem látta jónak, hogy kiszabadítsa őket a rabságból.”

Röviddel ezután megérkezett Ammon egy kis csoporttal Zarahemlából, és Gedeonnal – Limhi népének egyik vezetőjével – kidolgoztak egy sikeres tervet, majd pedig megszabadultak a lámániták bántalmazásaitól. Az Úr nem sietett meghallgatni fohászukat. Miért? A gonoszságaik miatt.

A második történet sok tekintetben hasonló, mégis más egy kicsit. Erről Móziás könyvének 24. fejezetében olvashatunk.

Alma a népével épp hogy letelepedett Hélám földjén, amikor egy lámánita sereg szállta meg a területük határait. Találkoztak, majd békés megoldásban egyeztek ki velük. (Lásd Móziás 23:25–29.) A lámániták azonban hamarosan elkezdtek ráerőltetni saját akarataikat Alma népére, és súlyos terheket helyeztek rájuk (lásd Móziás 24:8). A 13. versben ezt olvashatjuk: „És lőn, hogy megpróbáltatásaikban szólt hozzájuk az Úr szava, mondván: Emeljétek fel a fejeteket és vigasztalódjatok meg, mert tudok a szövetségről, melyet velem kötöttetek; és én szövetséget fogok kötni a népemmel, és kiszabadítom őket a rabságból.”

Alma népe megszabadult a lámániták kezei közül, majd biztonságban hazatértek, hogy egyesüljenek Zarahemla népével.

Mi volt a különbség Alma és Limhi király népe között? Nyilvánvalóan számos különbség is volt: Alma népe békés és sokkal igazlelkűbb volt. Már megkeresztelkedtek és szövetséget kötöttek az Úrral. Még azelőtt megalázkodtak az Úr előtt, hogy megpróbáltatásaik elkezdődtek volna. Mindezen különbségek miatt volt helyénvaló és igazságos az Úrtól, hogy hamar és csodálatos módon szabadította meg őket a fogvatartóiktól. E szentírások az Úr szabadító hatalmáról tanítanak.

A Jézus Krisztus életét és küldetését megjövendölő prófécia az Óáltala biztosított szabadítás ígértét adják számunkra. Engesztelése és feltámadása mindannyiunk számára szabadulást biztosít a fizikai haláltól, és amennyiben megbánjuk bűneinket, a lelki haláltól is, ez pedig az örök élet áldását hordozza magában. Az engesztelés és a feltámadás, vagyis a fizikai és lelki haláltól való megszabadulás ígértét Isten Mózesnek jelentette ki, amikor ezt mondta: „Mert íme, ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

A szentírásokban számunkra oly tökéletesen megtervezett hitelvekkel szemben azonban megtaláljuk a hit nélküli világiasság erőit is, melyek a szentírásokban található, régóta fennálló hitelvek megdöntését veszik célba. Azokra az írásokra irányulnak, melyek e hosszú évszázadokon át utat mutattak nekünk az örökkévaló értékeink és az életünkre vonatkozó viselkedési normáink meghatározásában. Ezek az erők kijelentik, hogy a Biblia tanításai hamisak, a Mester tanításai pedig idejétmúltak. Azt hangoztatják, hogy minden ember szabadon határozhatja meg saját normáit; megpróbálják megváltoztatni a hívők jogait, ami pedig éles ellentétben áll mindazzal, amit a szentírások és a próféták szavai tanítanak.

Micsoda áldás, hogy a Mormon könyve tartalmazza Urunk és Szabadítónk küldetésének feljegyzését, hogy másik tanúbizonyosággként álljon a Bibliában kijelentett tan mellett! Miért fontos, hogy a világ mind a Bibliával, mind pedig a Mormon könyvével is rendelkezzen? Úgy vélem, erre az 1 Nefi 13. fejezetében találjuk meg a választ. Nefi ezt írta: „És az angyal szólt hozzám, mondván: Ezek az utolsó feljegyzések, amelyeket a nemzsidók között láttál [a Mormon könyve], erősítik meg az

elsőnek [a Bibliának] az igazságát, mely a Bárány tizenkét apostolától származik, és ismertetik a világos és értékes dolgokat, melyeket azokból elvettek; és tudatják minden nemzetséggel, nyelvvel és néppel, hogy Isten Báránya az Örökkévaló Atya Fia és a világ Szabadítója; és hogy minden embernek hozzá kell jönnie, különben nem szabadítható meg” (40. vers).

Önmagában sem a Biblia, sem pedig a Mormon könyve nem elegendő. Mindkettőre szükség van, hogy Krisztus tanáról annak teljességében tanulhassunk és taníthassunk. A másik iránti szükség egyik fontosságát sem csökkenti. A Biblia és a Mormon könyve egyaránt szükséges a szabadulásunkhoz és felmagasztosulásunkhoz. Ahogyan azt Ezra Taft Benson elnök is oly erőteljesen tanította: „Amikor együtt használjuk őket, a Biblia és a Mormon könyve ledöntik a hamis tanokat” (“A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 8).

Zárásként két történetet szeretnék megemlíteni – egyet az Ószövetségből, egyet pedig a Mormon könyvből –, hogy szemléltessem, ezek a könyvek miként tudnak összhangban együttműködni.

Ábrahám története a bálványimádó káldeusok közül való megszabadulásával kezdődik (lásd 1 Mózes 11:27–31; Ábrahám 2:1–4). Feleségével, Sárával később megszabadítottak szomorúságukból, és azt az ígéretet kapták, hogy utódaik által a világ összes nemzete áldott lesz majd (lásd 1 Mózes 18:18).

Az Ószövetség beszámol arról is, amikor Ábrahám kiviszi magával Egyiptomból unokaöccsét, Lótot. Mivel megkapta a választás jogát, Lót a Jordán melletti vidéket választotta, sátrát pedig Sodoma, a hatalmas erkölcstelenség városa felé állította fel. (Lásd 1 Mózes 13:1–12.) Mindazok a problémák, mellyel Lót később az élete során szembekerült – márpedig ebből volt jó néhány –, visszavezethető azon első döntéséhez, hogy sátrát Sodoma irányába állította fel.

Ábrahám, a hithűek atyja, másképp alakította életét. Kétségtelen, hogy ő is sok kihívással nézett szembe, élete azonban áldott volt. Azt nem tudjuk, hogy Ábrahám sátra pontosan milyen irányba nézett, erre azonban erős utalást találunk Mózes első könyve 13. fejezetének utolsó versében. Ezt olvashatjuk: „Elébb mozdítá azért sátorát Ábrám [vagyis

Ábrahám], és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építe ott az Úrnak” (1 Mózes 13:18).

Habár pontosan nem tudom, személyesen mégis úgy hiszem, hogy Ábrahám sátra az általa az Úrnak épített oltár felé nézett. Miből vonom le ezt a következtetést? Abból, hogy ismerem a Mormon könyvében található történetet Benjámin király népének adott utasításairól, amikor azok összegyűltek, hogy meghallgassák utolsó szónoklatát. Benjámin király azt az utasítást adta nekik, hogy sátraik ajtaja a templom irányába nézzen (lásd Móziás 2:1–6).

Azáltal, hogy a szentírások tanításai felé fordulunk, mi is megszabadulhatunk a gonoszságtól és a hamislelkűségtől. A Szabadító a Nagy Megmentő, aki megszabadít bennünket a haláltól és a büntől (lásd Rómabeliek 11:26; 2 Nefi 9:12).

Kijelentem, hogy Jézus a Krisztus, és hogy a Mormon könyve olvasása által közelebb kerülhetünk Hozzá. A Mormon könyve egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról. A Szabadítóról szóló első tanúbizonyosság az Ó- és az Újszövetség – vagyis a Biblia.

Hadd idézzem fel újra Scott barátom jellemzését a Mormon könyvről: „Ez egy nagyszerű könyv.” Bizonyágomat teszem nektek arról, hogy a Mormon könyve nagyságának zöme abból fakad, hogy összhangban áll a Bibliával. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Hogy megkerülhessen az elveszett

Írta: M. Russell Ballard elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Amikor törekedtek Krisztus evangéliuma és tana szerint élni, a Szentlélek vezetni fog benneteket és családotokat.

Fivéreim és nőtestvéreim, a szentírások szerint a Liahóna „egy míves kivitelű göm[b]” volt, két mutatóval ellátva; „az egyik az utat mutatta, hogy [Lehi atya családja] merre menj[en] a vadonban” (1 Nefi 16:10).

Azt hiszem, tudom, miért ámult Lehi oly nagyon, amikor először meglátta, hiszen jól emlékszem a saját reakciónra, amikor először láttam egy GPS-t. Úgy véltem, hogy az egy modernkori „különös mívű” szerkezet. Valamiképp, oly módon, amit el sem tudok képzelni, ez a kicsi eszköz ott bent a telefonomban pontosan meg tudja mutatni, hol vagyok, és meg tudja mondani, hogyan jussak el oda, ahova menni szeretnék.

A GPS áldás mind feleségemnek, Barbarának, mind pedig nekem. Barbarának azt jelenti, hogy nem kell szólnia, hogy álljak meg és kérjek útbaigazítást, nekem pedig azt jelenti, hogy igazam lesz, amikor azt mondom, hogy „nem kell útbaigazítást kérnem, mert pontosan tudom, hova megyek”.

Nos, testvéreim, rendelkezésünkre áll egy olyan eszköz, amely sokkal figyelemreméltóbb a legtökéletesebb GPS-nél. Mindenki eltéved valahol, valamikor, valamilyen mértékben. A Szentlélek sugalmazásai által adatik meg, hogy biztonságban visszavitethetünk a helyes ösvényre, és a Szabadító engesztelő áldozata az, ami visszavezethet minket otthonunkba.

Az eltévedés vonatkozhat teljes társadalmakra is, nem csupán egyénekre. Olyan időben élünk, amikor a világ java eltévedt, különösen ami az értékeket és a fontossági sorrendet illeti az otthonainkban.

Száz évvel ezelőtt Joseph F. Smith elnök a boldogságot közvetlenül a családdal kapcsolta össze, és arra intett bennünket, hogy erőfeszítéseinket az otthonra összpontosítsuk. Ezt mondta: „Az otthontól elkülönülten, attól távol nincs valódi boldogság... Nincs boldogság szolgálat nélkül, és nincs nagyobb szolgálat annál, ami isteni intézménnyé alakítja az otthont [és ami] elősegíti és megőrzi a családi életet. [...] Meg kell újítani az otthonokat” (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* [1998]. 34, 382, 384.).

Meg kell újítani otthonainkat és családjainkat ebben az egyre anyagiasabb és Istentől egyre távolodó világban. Megdöbbentő példa erre a házasság egyre fokozottabb semmibe vétele itt az Egyesült Államokban. Az idén a *New York Times* arról számolt be, hogy „a házasságon kívül született gyermekek aránya átbillentette a mérleg nyelvét: a 30 évnél fiatalabb amerikai nőknek több mint a fele házasságon kívül hozta világra gyermekét” (Jason DeParle and Sabrina Tavernise, “Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30,” *New York Times*, Feb. 18, 2012, A1).

Azt is tudjuk, hogy az Egyesült Államokban kötött házasságoknak közel fele válással végződik. Még akik nem is bontják fel házasságukat, gyakran eltévednek azáltal, hogy hagyják, hogy más dolgok megbolygassák családi kapcsolataikat.

Ugyanilyen aggályos az egyre mélyülő szakadék a gazdagok és a szegények között, valamint azok között, akik törekednek a családi értékek és kötelezettségek megőrzésére, és akik már feladták. A statisztikák szerint az alacsonyabb iskolai végzettségűek, és ennél fogva alacsonyabb jövedelemmel rendelkezők kevésbé valószínű, hogy házasságra lépnek és egyházi életet élnek, viszont nagyobb valószínűséggel keverednek bűnügyekbe és születnek házasságon kívüli gyermekeik. Ez a tendencia hasonlóan aggasztó a világ többi részén. (Lásd W. Bradford Wilcox et al, “No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among

the White Working Class,” available at www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

Sokak nézeteivel ellentétben úgy tűnik, hogy a boldogulással és az iskolázottsággal arányosan az emberek nagyobb valószínűséggel élnek hagyományos családban és családi értékek szerint.

Az igazi kérdés természetesen az *ok* és az *okozat* összefüggése. Vajon azért vannak bizonyos társadalmi rétegekben erősebb értékek és családok, *mert* iskolázottabbak és vagyonosabbak, vagy azért iskolázottabbak és vagyonosabbak, *mert* ragaszkodnak értékeikhez és erős családjaikhoz? Ebben a világméretű egyházban tudjuk, hogy az utóbbiról van szó. Amikor az emberek családi és vallási elkötelezettséget vállalnak az evangélium tantételei iránt, akkor kezdenek jobban boldogulni lelkileg, és gyakorta fizikailag is.

És természetesen a társadalom egésze is megerősödik, amikor a családok megerősödnek. A család és az értékek iránti elkötelezettség jelenti az alapvető *okot*, szinte minden más csupán *okozat*. Amikor a párok házasságot kötnek és kötelezettségeket vállalnak egymás iránt, azzal nagy mértékben növelik gazdasági jólétük esélyeit is. Amikor a gyermekek a házasság kötelékein belül jönnek világra, és van édesanyjuk és édesapjuk egyaránt, akkor a foglalkozásbeli sikerre való lehetőségeik és annak valószínűsége az egekbe szöknek. És amikor a családok együtt dolgoznak és játszanak, a szomszédságok és közösségek virágoznak, a gazdaság javul, és kevesebb költséges kormányzati védőhálóra van szükség.

Tehát a rossz hír az, hogy a családok összeomlása egy seregnyi társadalmi és gazdasági probléma gyökere. A jó hír viszont az, hogy – mint bármely ok-okozati összefüggés esetében – a probléma visszafordítható, ha változtatunk a kiváltó okon. Az egyenlőtlenség megszűnik, ha az emberek helyes tantételek és értékek mentén élnek. Fivéreim és nőtestvéreim, egész életünk leglényegesebb *oka* a családjaink! Ha ennek az ügynek szenteljük magunkat, akkor életünk minden területén javulást fogunk tapasztalni, és népként és egyházként is példaként és jelzőfényként fogunk szolgálni a föld minden népe számára.

De ez nem könnyű egy olyan világban, ahol a szívek több irányba fordulnak, és ahol olybá tűnik, mintha az egész planéta folytonos mozgásban és változásban állna minden korábban elképzelt iramot felülmúlva. Semmi sem marad ugyanaz sokáig. A divatirányzatok, a trendek, az aktuális hóbortok, a politikai korrektség, sőt, még a jó és a rossz megítélése is folytonosan változik és változik. Amint azt Ésaías próféta megjövendölte, a rossz jónak láttatik, a jó pedig rossznak (lásd Ésaías 5:20).

A lelki választóvonal egyre szélesebbé válik, amint a gonoszság egyre megtévesztőbb és ravaszabb lesz, sőtét mágnesként vonzva magához az embereket – csakúgy, ahogyan az igazság és világosság evangéliuma magához vonzza a föld becsületes szívű, tiszteletreméltó embereit, akik arra törekszenek, ami erkölcsös és jó.

Talán viszonylag kisszámúak vagyunk, de ennek az egyháznak a tagjaiként képesek vagyunk átnyúlni eme egyre szélesedő szakadékok felett. Ismerjük a Krisztus-központú szolgálat erejét, amely összehozza Isten gyermekeit, lelki vagy gazdasági helyzetüktől függetlenül. Egy évvel ezelőtt az Első Elnökség arra kért minket, hogy vegyünk részt egy szolgálati napon az emberek önellátását elősegítő jóléti program fennállásának 75. évfordulója alkalmából. Egyháztagjaink sokmillió órányi hozzájárulást tettek szerte a világon.

Az egyház biztonságos kikötő ezen a viharos tengeren, horgony a változás és megosztottság tajtékzó vizein, és jelzőfény azok számára, akik értékelik és keresik az igazlelkűséget. Az Úr eszközként használja ezt az egyházat arra, hogy gyermekeit kihúzza a világból evangéliuma védelmébe.

Illés lelke, amely nem ismer határokat, szintén nagy erőt jelent az Úrnak a gyermekei örök rendeltetésére vonatkozó céljaiban. Malakiás szavaival szólva a Szentlélek Lelke „az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz” (Malakiás 4:6).

Az egyház a szív ilyesforma fordulásának példajaként és a jó előmozdítójaként áll a világban. Azon egyháztagok között, akik a templomban kötnek házasságot és rendszeresen részt vesznek a vasárnapi gyűléseken, a válások száma jelentősen alacsonyabb, mint a világban, a családok pedig szorosabb kötelékben

maradnak, és gyakrabban kommunikálnak. Családjaink egészsége jobb, és több évvel magasabb a várható élettartamunk, mint az össznépeség átlaga. Egy főre lebontva több anyagi erőforrást biztosítunk, több szolgálatot nyújtunk a szükségét látóknak, és nagyobb valószínűséggel szerzünk magasabb iskolai végzettséget. Nem azért mutatok rá ezekre a dolgokra, hogy dicsekedjek, hanem hogy tanúságot tegyek amellett, hogy az élet jobb (és sokkal boldogabb), amikor a szívek a család felé fordulnak, és amikor a családok Krisztus evangéliumának világosságában élnek.

Mit tehetünk hát, hogy ne tévedjünk el? Elsőként hadd javasoljam, hogy *állítsunk fel fontossági sorrendet!* Mindent, amit az otthonon kívül tesztek, tegyétek mindannak alárendeltjévé és támaszává, ami az otthonban történik. Ne feledjétek Harold B. Lee elnök tanácsát, miszerint „[a legfontosabb munka], amelyet valaha is végeztek majd, saját otthonotok falain belül lesz” (Az *egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* [2000]. 134.), valamint David O. McKay elnök időtálló mondását: „Semmilyen más siker nem ellensúlyozhatja az otthon elszenvedett kudarcot” (idézve: J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], 42; in Conference Report, Apr. 1935, 116).

Úgy szervezzétek meg magánéleteteket, hogy jusson idő az imára, a szentírásokra és a családi tevékenységekre! Bízatosok a gyermekeitekre olyan feladatokat otthon, amelyek munkára tanítják őket! Tanítsátok meg nekik, hogy az evangélium szerinti élet távol fogja tartani őket az interneten, a médiában és a videojátékokban megmutakozó szennytől, erkölcstelenségtől és erőszaktól! Nem fognak eltévedni, és készen állnak majd eleget tenni a felelősségeiknek, amikor megadatnak nekik.

Másodszor, a *helyes sorrendben* kell megtennünk a dolgokat! Először a házasság, aztán a család. A világ túl nagy része feledkezett meg a dolgok e természetes rendjéről, és azt gondolják, meg tudják változtatni, vagy akár fel is tudják cserélni őket. Hittel űzzétek el félelmeiteket! Bízatosok Isten útmutató hatalmában!

Ti, akik még nem vagytok házasok, fordítsatok gondos figyelmet örökkévaló társatok megtalálására! Fiatalemberek, emlékezzetek még valamire, amit Joseph F. Smith elnök mondott:

„Az agglégénység... a felületes lélekkel elfogadtatj[a] azt a gondolatot, hogy [ez] kívánatos dol[og], ugyanis minimális felelősséggel já[r]. [...] Az igazi hiba a fiatalemberekben rejlik. Koruk szabadsága letéríti őket a kötelesség és felelősség ösvényéről. [...] Húgaik ennek áldozatai..., [akik] házasságot kötnének, ha tudnának, [és] örömmel magukra vennék a családi étellel járó kötelességeket” (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 281).

Nektek pedig, fiatal nők, hozzátenném, hogy ti se tévesszétek szem elől ezt a felelősséget. Nincs karrier, amely oly megelégedést tudna nyújtani, mint a gyermeknevelés. És amikor elértek az én életkoromat, még inkább felismeritek ennek igazságát.

Harmadszor, nektek, férjeknek és feleségeknek *egyenlő feleknek* kell lennetek házasságokban. Olvassátok el gyakran és értsétek meg a családról szóló kiáltványt, és kövessétek a benne szereplő útmutatást! Minden formáját kerüljétek a hamislelkű uralomnak! Senki sem birtokolja házastársát vagy gyermekeit – Isten mindannyiunk Atyja, és hogy segítsen hasonlóbbá válnunk Őhöz, megadta nekünk a kiváltságot, hogy saját családjunk lehessen, akik azelőtt csakis az Övéi voltak. Gyermekeiként meg kell tanulnunk szeretnünk Istent az otthonainkban, és tudnunk kell, hogy Hozzá fordulhatunk segítségért, amikor szükségünk van rá. Akár házas valaki, akár egyedülálló, mindenki boldog lehet és támaszt nyújthat, bármilyen családja legyen is.

És végezetül, használjátok ki az egyház *családi forrásait!* A gyermeknevelésben a családok támaszkodhatnak az egyházközség segítségére. Támogassátok a papsági és segédszervezeti vezetőket, és velük közösen munkálkodva teljes mértékben aknázzátok ki az egyház fiataloknak és családoknak szóló programjait! Tartsátok szem előtt Lee elnök másik kiváló meglátását: hogy az egyház az az állványzat, melynek segítségével örökkévaló családokat építünk (lásd *Tanítások: Harold B. Lee* [2000]. 148.).

Nos, ha bármilyen ok miatt akár egyénileg, akár családként eltévedtetek, akkor nem kell mást tennetek, mint alkalmazni a Szabadító Lukács 15. fejezetében álló tanításait, hogy korrigáljátok az útírányt. A Szabadító itt arról beszél, hogy miként kereste a pásztor az elveszett juhót és az asszony az

elveszett drakhmát, illetve milyen fogadtatásban volt része a tékozló fiúnak, amikor hazatért. Miért tanította Jézus ezeket a példázatokat? Azért, mert szeretne volna, ha tudjuk, hogy egyikünk sem fog annyira eltévedni és elveszni, hogy ne találjunk vissza az útra az Ő engesztelése és tanításai révén.

Amikor törekedtek Krisztus evangéliuma és tana szerint élni, a Szentlélek vezetni fog benneteket és családotokat. Lesz egy lelki GPS-etek, amely mindig megmondja, hol vagytok és merre mentek. Tanúságomat teszem arról, hogy az emberiség feltámadt Megváltója mindannyiunkat szeret, és megígérte nekünk, hogy ha követjük Őt, akkor biztonságban visszavezet minket Mennyei Atyánk színe elé. Erről teszem tanúságomat Jézus Krisztus nevében, ámen.

A cselekvéshez szükséges látomás

Írta: O. Vincent Haleck elder

a Hetvenektől

Ha boldogulni szeretnénk, nem pedig „elvadulni”, vagyis elveszni, akkor úgy kell látnunk magunkat, ahogyan a Szabadító lát minket.

Mint minden jó szülő, az én szüleim is fényes jövőt szántak a gyermekeiknek. Édesapám nem volt egyháztag, és az abban az időben fennálló szokatlan körülmények miatt szüleim úgy döntöttek, hogy testvéreimmal együtt ne otthon, a Csendes-óceán déli részén található Amerikai Szamoán, hanem az Egyesült Államokban járjunk iskolába.

Szüleimnek, különösen édesanyámnak nehéz volt meghoznia ezt a döntést, amely elválasztott tőlük. Tudták, hogy ismeretlen kihívások várnak ránk az új környezetben, azonban hittel és eltökéltséggel keresztülvitték a tervüket.

Utolsó napi szent neveltetése révén édesanyám ismerte a böjt és az ima tantételét, és mindkét szülőm úgy érezte, szükségük van a menny áldásaira ahhoz, hogy segítsenek a gyermekeiknek. Ebben a lelkületben elkezdtek minden héten elkülöníteni egy napot arra, hogy böjtöljenek és imádkozzanak értünk. Látomásuk az volt, hogy fényes jövőre készítik fel a gyermekeiket. E látomás szerint cselekedtek, és hitet gyakoroltak azáltal, hogy az Úr áldásaira törekedtek. Böjt és ima által megkapták annak bizonyosságát, vigaszát és békességét, hogy minden rendben lesz.

Vajon mi, életünk kihívásai közepette, hogyan teszünk szert az ahhoz szükséges látomásra, hogy megtegyük mindazt, ami közelebb visz a Szabadítóhoz? A Példabeszédek könyve ezt az

igazságot tanítja a látomásról: „Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul” (Példabeszédek 29:18). Ha boldogulni szeretnénk, nem pedig „elvadulni”, vagyis elveszni, akkor úgy kell látnunk magunkat, ahogyan a Szabadító lát minket.

Ő többet látott azokban az alázatos halászokban, akiket elhívott, hogy kövessék, mint amit ők eredetileg magukban láttak. Láta, kivé válhatnak. Ismerte a jószágukat és a lehetőségeiket, és elhívta őket. Először még nem voltak tapasztaltak, de miközben követték, látták a példáját, érezték a tanításait és a tanítványává váltak. Egyszer néhány tanítványa otthagya Őt, mert nehéznek találták mindazt, amit mondott. Tudván, hogy mások is elmehetnek, Jézus azt kérdezte a Tizenkettőtől: „Vajjon ti is el akartok-e menni?” (János 6:67). Péter válasza megmutatja, hogyan változott meg, és ragadta meg annak látomását, hogy ki a Szabadító. „Kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad” (János 6:68) – felelte.

Ezzel a látomással ezek a hű és odaadó tanítványok nehéz dolgok megtételére is képesek voltak, amikor a Szabadító eltávozása után elmentek, hogy hirdessék az evangéliumot, és megalapítsák az egyházat. Végül némelyikük a végső áldozatot is meghozta a bizonyosságáért.

Más példák is vannak a szentírásokban olyan emberekre, akik megragadták az evangélium látomását, majd elmentek, hogy e látomás szerint cselekedjenek. Alma próféta akkor nyerte el látomását, amikor hallotta Abinádit merészen tanítani és bizonyosságot tenni Noé király előtt. Alma Abinádi tanításai szerint cselekedett, tanítani kezdte mindazt, amit megtanult, és sokakat megkeresztelt, akik hittek a szavaiban (lásd Móziás 17:1–4; 18:1–16). Pál apostol a korai szentek üldözése közben tért meg a damaszkuszi úton, majd cselekedett azáltal, hogy tanított és bizonyosságot tett Krisztusról (lásd Cselekedetek 9:1–6, 20–22, 29).

Napjainkban sok fiatal férfi, nő és idős házaspár válaszol Isten prófétájának hívására, és szolgál missziót. Hittel, bátran maguk mögött hagyják az otthonukat és mindent, amit ismernek, mert hisznek abban a hatalmas jóban, amit misszionáriusként elvégezhetnek. Szolgálatuk látomása szerint cselekednek, sokak életét megáldják, és közben saját életük is megváltozik. A legutóbbi általános konferencián Thomas S. Monson elnök

megköszönte nekünk az egymásnak nyújtott szolgálatunkat, és emlékeztetett minket arra, hogy Isten kezének kell lennünk gyermekei megáldásában itt a földön (lásd Míg újra találkozunk. *Liahóna*, 2011. nov. 108.). E megbízás beteljesítése szívet melengető, amint az egyház tagjai a látomása szerint cselekednek.

Mielőtt a Szabadító eltávozott volna, tudván, hogy segítségre lesz szükségünk, azt mondta: „Nem hagylak titeket árvául” (János 14:18). Azt tanította a tanítványainak: „Ama vígasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek” (János 14:26). Ugyanez a Szentlélek erőt adhat nekünk és motiválhat minket azon dolgok megtételében, amelyeket a Szabadító, valamint mai prófétáink és apostolaink tanítanak.

Ha cselekvésre váltjuk vezetőink tanításait, jobban megértjük a Szabadító ránk vonatkozó látomását. Ezen a konferencián ihletett tanácsokat hallottunk prófétáktól és apostoloktól. Tanulmányozzátok a tanításait, és gondoljátok át azokat a szívetekben, miközben azt kéritek, hogy a Szentlélek segítsen nektek megragadni e tanítások látomását az életetekben! Ezzel a látomással aztán gyakoroljátok hitet és cselekedjétek tanácsaik szerint!

Kutassátok és tanulmányozzátok a szentírásokat azzal a céllal, hogy további világosságot és tudást nyerjétek a nektek szóló üzeneteikből! Gondolkozzatok el ezeken a szívetekben, és engedjétek, hogy sugalmazást adjanak nektek! Ezt követően cselekedjétek a kapott sugalmazás szerint!

Miként azt a családjunkban megtanultuk, a cselekvés egyik módja a böjtölés és az ima. Alma a bizonyosság elnyerésének módjaként említette a böjtölést és az imát, amikor azt mondta: „böjtöltem és imádkoztam, hogy magam tudhassam ezeket a dolgokat” (Alma 5:46). Böjtölés és ima által mi is megtudhatjuk, hogyan kezeljük életünk kihívásait.

Életünk során nehézségeket tapasztalunk meg, melyek elhomályosítják az ahhoz szükséges látásunkat és hitünket, hogy megtegyük, amit meg kell tennünk. Annyira elfoglaltakká válunk, hogy úgy érezzük, nem tudunk többet tenni. Bár

mindannyian különbözőek vagyunk, én aláztosán azt javaslom, hogy látomásunkban összpontosítsunk a Szabadítóra és az Ő tanításaira. Vajon mit látott Péterben, Jakabban és Jánosban, valamint a többi apostolban, ami arra készítette, hogy cselekedjen és hívja őket, hogy kövessék? A Szabadító róluk való nagyszerű látomása azt is magában foglalja, hogy mi magunk kivé válhatunk. Az első apostolokéhoz hasonló hitre és bátorságra lesz szükség ahhoz, hogy újra azokra a dolgokra összpontosítsunk, amelyek leginkább számítanak, amelyek tartós boldogságot és hatalmas örömet hoznak.

Ha tanulmányozzuk Szabadítónk életét és tanításait, látjuk, hogyan tanított, imádkozott, gyógyított az emberek között, és hogyan emelte fel őket. Ha példáját követve megteesszük azokat a dolgokat, amelyeket Tőle láttunk, mi is elkezdjük látni, hogy kivé válhatunk. A Szentlélek segítségével meglátásokkal áldatunk meg, és még több jót tehetünk. Elkezdenek változások történni, és más rendje lesz az életeteknek, ami aztán megáld benneteket és a családokat. A nefitáknál végzett szolgálata idején a Szabadító azt kérdezte: „Milyen embereknek kell hát lennetek?” Majd így felelt: „éppen olyanoknak, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27). Szükségünk van a segítségére, hogy olyanokká váljunk, mint Ő, és Ő megmutatta nekünk az utat: „Kérjétek tehát, és adatik nektek; kopogtassatok, és megnyitattik nektek; mert aki kér, az kap; és aki kopogtat, annak megnyitattik” (3 Nefi 27:29).

Tudom, hogy ha úgy látjuk magunkat, ahogyan a Szabadító lát minket, és e látomás szerint cselekszünk, olyan áldások érik az életünket, melyekre nem is számítunk. Szüleim látomása nemcsak a tanulmányaim során szerzett élményekkel áldotta meg életemet, de olyan körülmények közé is kerültem, ahol rátaláltam az evangéliumra, és befogadtam azt. Ami nagyon fontos, megtanultam a jó és hű szülők jelentőségét. Más szavakkal, örökre megváltozott az életem.

Miként szüleim látomása böjtölésre és imádkozásra készítette őket gyermekeik jólétéért, és miként a korai apostolok látomása a Szabadító követésére készítette őket, ugyanez a látomás nekünk is rendelkezésünkre áll, hogy sugalmazást adjon és segítsen cselekednünk. Testvéreim, népünk története tele van látásokkal, hittel és a cselekvéshez szükséges bátorsággal.

Nézzétek, hová jutottunk, és milyen áldásokat kaptunk!
Higgyetek benne, hogy Ő megáldhat titeket látomással az életetekben és a cselekvéshez szükséges bátorsággal!

Tanúbizonyosságot teszek a Szabadítóról és arról, hogy szeretné, ha visszatérnének Őhöz. Ehhez hittel kell rendelkezniük – hogy cselekedvén kövessük Őt és hasonlóvá váljunk Őhöz. Életünk különböző időszakában kinyújtja felénk a kezét és így hív minket:

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű”
(Máté 11:29–30).

A Szabadító hatalmas lehetőségeket látott első tanítványaiban, és bennünk is ugyanezt látja. Lássuk úgy magunkat, ahogyan a Szabadító lát minket! Azért imádkozom, hogy megadasson nekünk ez a látomás, valamint a cselekvéshez szükséges hit és bátorság, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Csak az igazlelkűség tantételei alapján

Írta: Larry Y. Wilson elder

a Hetvenektől

A bölcs szülők felkészítik a gyermekeiket, hogy nélkülük is boldoguljanak. Lehetőségeket adnak a fejlődésre, amikor a gyermekek megszerzik azt a lelki érettséget, amellyel helyesen tudják gyakorolni az önrendelkezésüket.

Egy hónapja lehettünk házasok, amikor a feleségemmel hosszú autóútra indultunk. Ő vezetett, miközben én megpróbáltam pihenni. Azért mondom, hogy *megpróbáltam*, mert az autópályán, melyen haladtunk, végig radaroztak, a feleségem pedig akkoriban még hajlamos volt ólomlábbakkal vezetni. Folyamatosan azt mondogattam neki: „Túl gyorsan mész. Lassíts!”

Újdonsült feleségem azt gondolta magában: „Nos, közel 10 éve vezetek, és az oktatómon kívül soha, senki nem szólt bele abba, hogyan vezetek.” Ezért aztán így felelt: „Honnan veszed a jogot ahhoz, hogy megmondd, hogyan vezessek?”

Őszintén mondom, a kérdése teljesen váratlanul ért. Igyekezvén a tőlem telhető legjobb módon megfelelni az újdonsült férjként rám háruló új feladatoknak, ezt feleltem: „Nem is tudom... talán mert a férjed vagyok és viselem a papságot!”

Fivérek, egy gyors tanács: ha valaha ilyen helyzetbe kerültök, *nem* ez a helyes válasz. Boldogan jelentem azonban, hogy ez volt az egyetlen alkalom, amikor elkövettem ezt a hibát.

A Tan és a szövetségek elmagyarázza, hogy a papság használatának joga, az otthonban vagy bárhol máshol,

közvetlenül össze van kapcsolva az igazlelkűségünkkel az életünkben: „[A] menny hatalmait csakis az igazlelkűség tantételei alapján lehet irányítani vagy kezelni.”¹ A folytatásban azt írja, hogy elveszítjük ezt a hatalmat, amikor megpróbálunk „irányítást, uralmat vagy erőszakot gyakorolni [mások] lelkén, a hamislelkűség bármilyen mértékében”².

A szentírások azt mondják, hogy „az igazlelkűség tantételei” alapján kell vezetnünk. Az efféle tantételek valamennyi vezetőre érvényesek az egyházban, illetve minden apára és anyára az otthonokban.³ Elveszítjük az Úr Lelkére és az Istentől kapott bármiféle felhatalmazásra való jogosultságunkat, ha hamislelkűen irányítunk egy másik embert.⁴ Lehet, hogy azt gondoljuk, hogy az ilyen módszerek az „irányított” egyén javát szolgálják. De minden esetben, amikor megpróbálunk bárki olyat igazlelkűségre kényszeríteni, aki saját erkölcsi önrendelkezését képes lenne használni és használnia is *kellene*, akkor hamislelkűen cselekszünk. Amikor olyan biztos korlátokat adunk valakinek, amelyre szükség van, ennek mindig szerető türelemmel és örökkévaló tantételek kíséretében kell történnie.

Egyszerűen nem kényszeríthetünk senkit arra, hogy helyesen cselekedjen. A szentírások világossá teszik, hogy ez nem Isten módszere. A kényszer mindig megbántódást szül. Bizalmatlanságot sugároz, és az alkalmatlanság érzését kelti a másokban. Tanulási lehetőségek vesznek el, amikor az irányító személy kevélyen azt feltételezi, hogy ő mindenki számára rendelkezik a helyes válasszal. A szentírások azt mondják, hogy „szinte minden ember természete és hajlama az, ...hogy hamislelkű uralmat kezd gyakorolni”⁵, ezért óvatosnak kell lennünk, mert könnyen csapdába eshetünk. A nők is gyakorolhatnak hamislelkű uralmat, jóllehet a szentírások kifejezetten a férfiakkal kapcsolatban említik ezt a problémát.

A hamislelkű uralom gyakran állandó kritizálással jár, valamint a helyeslés és a szeretet visszatartásával. Az uralom alatt állók úgy érzik, hogy soha nem tudnak az ilyen vezető vagy szülő kedvében járni, és amit tesznek, az soha nem elég jó. A bölcs szülőknek mérlegelniük kell, hogy gyermekük mikor áll készen elkezdeni gyakorolni az önrendelkezését élete egy bizonyos területén. De ha a szülők az *összes* döntés hatalmát a

kezükben tartják, és ezt saját „joguknak” tekintik, súlyosan korlátozzák gyermekeik gyarapodását és fejlődését.

A gyermekeink csak korlátozott ideig élnek az otthonunkban. Ha csak akkor adjuk át nekik az erkölcsi önrendelkezésük feletti uralmat, amikor kísértálnak az ajtón, akkor túl sokáig vártunk. Egyik pillanatról a másikra nem tudják kifejleszteni a bölcs döntéshozatal képességét, ha amíg otthon voltak, soha nem dönthettek szabadon egyetlen fontos kérdésben sem. Az ilyen gyermekek gyakran fellázadnak a kényszer ellen vagy megnyomorítja őket a döntéshozatal képességének hiánya.

A bölcs szülők felkészítik a gyermekeiket, hogy nélkülük is boldoguljanak. Lehetőségeket adnak a fejlődésre, amikor a gyermekek megszerzik azt a lelki érettséget, amellyel helyesen tudják gyakorolni az önrendelkezésüket. És igen, ez azt jelenti, hogy a gyermekek néha hibákat fognak elkövetni, melyekből majd tanulnak.

A családukkal történt egy eset, amely megtanította nekünk, mit jelent segíteni a gyermekeknek kifejleszteni a döntéshozatal képességét. Mary lányunk fiatal korában kiváló focista volt. Az egyik évben a focicsapatnak sikerült bejutnia a bajnokságra és – ahogy az várható volt – a mérkőzés vasárnapra esett. Fiatal tizenéves korára Mary éveken át tanult arról, hogy a szombat a nyugalom és a lelki megújulás napja, nem pedig a szórakozásé. Ennek ellenére nagy volt az edző és a csapattársak felől érkező nyomás, és a vágy, hogy ne hagyja cserben a csapatát.

Megkérdezett minket, mit tegyen. A feleségem és én könnyen dönthettünk volna helyette. Ennek ellenére imádságos megfontolás után úgy döntöttünk, hogy ebben az esetben a lányunk készen áll már arra, hogy lelki felelősséget vállaljon a saját döntéséért. Közösen elolvastunk néhány szentírást, majd arra buzdítottuk Maryt, hogy imádkozzon és fontolja meg a dolgot.

Néhány nap múlva bejelentette a döntését. Játszani fog a vasárnapi mérkőzésen. Na, ilyenkor mit tegyen az ember? Még egyszer átbeszéltük a dolgot, és a Lélektől érkező megerősítés hatására megtartottuk ígéretünket: megengedtük neki, hogy saját maga döntse el, játszik-e vagy sem. A mérkőzés után Mary lassan odasétált a rá váró édesanyjához. „Jaj, anyu – sóhajtott – ez

borzasztó érzés volt. Soha többet nem szeretném így érezni magam. Soha többet nem játszok egyetlen meccset sem a sabbat napján.” És így is tett.

Mary tehát elsajátította a sabbat megtartásának tantételét. Ha arra kényszerítettük volna, hogy ne játsszon azon a meccsen, megvontuk volna tőle a Lélek általi becses és erőteljes tanulási lehetőséget.

Mint látjátok, ahhoz, hogy a gyermekeknek segíthessünk gyakorolni az önrendelkezésüket, először meg kell tanítani nekik, hogyan kell imádkozni és választ kapni az imáikra. Meg kell tanítani nekik az engedelmesség értékét és célját is, valamint az evangélium valamennyi létfontosságú tantételét.⁶

A családuink felnevelése során elhatároztuk, hogy a legfontosabb célunk az lesz, hogy segítünk a gyermekeinknek megteremteni saját kapcsolatukat a mennyel. Tudtuk, hogy legvégül az Úrra kell majd számítaniuk, nem pedig ránk. Brigham Young azt mondta: „Ha meg kellene különböztet[nem] az emberek fiaitól megkövetelt kötelezettségeket..., az első és legfontosabb kötelezettség helyére az Úr, Istenünk keresését tenném, míg meg nem nyitjuk a kommunikáció csatornáját a menny és a föld – Isten és a saját lelkünk között.”⁷

Mary korábban már más helyzetekben is kapott választ az imáira, ezért bízunk benne, hogy lányunk és a menny között már kialakulóban volt ez a kommunikációs csatorna. Így valami pozitívat tanult meg az élményéből, és felkészült rá, hogy a jövőben jobb döntéseket hozzon. A Lélekkel való e kapcsolat nélkül a gyermekek és a szülők is ésszerűsíteni tudnának mindenféle rossz döntést az önrendelkezésük gyakorlása nevében. A szentírások azt ígérik, hogy „[azok], akik bölcsek..., és vezetőjükké fogadták a Szent Lelket..., nem tévesztet[nek] meg”⁸.

A hamislelkű uralomnak lehet olyan tragikus mellékhatása is, hogy az ember elveszti az Isten szeretetébe vetett bizalmát. Ismerek néhány embert, akinek sokat követelő és irányító vezetői vagy szülei voltak. Nagyon nehezen érezték azt a Mennyei Atyától eredő szeretetet, amely az igazlelkűség ösvényén tartotta és az azon való haladásra motiválta volna őket.

Ha segíteni akarunk a gondoskodásunkra bízott személyeknek megnyitni a mennyel összekapcsoló rendkívül fontos csatornát, olyan szülőknél és vezetőknél kell lennünk, amilyenről a Tan és a szövetségek 121. szakasza ír. „Csakis meggyőzéssel, hosszútúrással, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel”⁹ cselekedhetünk. Henry B. Eyring elnök azt mondta: „Minden segítség közül, amit... a fiataloknak adhatunk, a legnagyobb az lesz, hogy éreztetjük a beléjük vetett bizalmunkat, hogy az Istenhez hazavezető úton vannak, és képesek végigmenni rajta.”¹⁰

Miközben elgondolkozunk azokon a tantételeken, amelyeknek vezetniük kell bennünket az egyházban és otthon, hadd zárjam a gondolataimat egy példával, melyet a Thomas S. Monson elnökről szóló életrajzi könyvből vettem. Ann Dibb, Monsonék lánya, mesélte, hogy a mai napig, amikor belép annak a háznak az ajtaján, ahol nevelkedett, az édesapja azt mondja neki: „Nézzétek, ki van itt! De örülünk! És milyen szép ma!” Dibb nőtestvér így folytatta: „A szüleim mindig igyekeznek megdicsérni; nem számít, hogy nézek ki, vagy mit csinálok épp. [...] Amikor elmegyek meglátogatni őket, tudom, hogy szeretnek, megdicsérnek, melegen fogadnak. Otthon vagyok.”¹¹

Kedves testvérek! Ez az Úr módja. Még akkor is, ha a múltban rosszul bántak veletek, tudom, hogy az Úr azt szeretné, hogy térjetez Hozzá.¹² Ő mindenkit szeret. Ő *mindenkit* szívesen lát. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Tan és a szövetségek 121:36.	7. <i>Az egyház elnökeinek tanításai:</i> Brigham Young (1997). 44.
2. Tan és a szövetségek 121:37.	8. Tan és a szövetségek 45:57.
3. See Neal A. Maxwell, “Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror,” <i>Tambuli</i> , Jan. 1991, 13–14.	9. Tan és a szövetségek 121:41.
4. Lásd Tan és a szövetségek 121:37.	10. Henry B. Eyring: Segítsétek őket a hazaúton. <i>Liahóna</i> , 2010. május. 25.
5. Tan és a szövetségek 121:39.	11. Lásd Heidi S. Swinton, <i>To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson</i> (2010), 372.
6. Lásd Tan és a szövetségek 68:25–29.	12. Lásd Máté 11:28.

Megérte-e?

Írta: David F. Evans elder
a Hetvenektől

Az evangélium természetes módon történő megosztása azokkal, akikkel törődünk és akiket szeretünk, életünk munkája és öröme lesz.

Ezen a mostani konferencián és a közelmúltban tartott más gyűléseken¹ is sokan eltűnődtek azon, hogy mi mindent tehetnénk a saját lakhelyünkön, amivel segíthetnénk felépíteni az Úr egyházát, és ami által valódi növekedést érhetnénk el.

A legfontosabb munkát – ebben és minden más fontos törekvésben – mindig is a saját otthonunkban a családukon belül fogjuk végezni.² Az egyház megalapítása és a valódi gyarapodás elsősorban a családokon belül fog végbemenni.³ Meg kell tanítanunk gyermekeinknek az evangélium alapelveit és tantételeit. Segítenünk kell nekik kialakítani a Jézus Krisztusba vetett hitet, és fel kell készítenünk őket arra, hogy nyolc évesen megkeresztelkedhessenek.⁴ Nekünk is hithűnek kell lennünk, hogy példaként lássák az Úr és az Ő egyháza iránti szeretetünket. Mindez segít, hogy a gyermekeink örömet leljenek a parancsolatok betartásában, boldogok legyenek a családban, és hálával szolgáljanak másokat. Otthonunkban azt a mintát kell követnünk, amelyet Nefi is mutatott számunkra, mikor a következőket mondta:

„[S]zorgalmasan dolgozunk, hogy... meggyőzzük gyermekeinket..., hogy higgyenek Krisztusban, és békéljenek meg Istennel...

Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk, és próféciaink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért.”⁵

Szorgalmasan azon munkálkodunk, hogy ezeket az áldásokat gyermekeink számára is biztosítsuk azáltal, hogy velük együtt részt veszünk az egyházi gyűléseken, családi esteket tartunk, és együtt olvassuk a szentírásokat. Naponta imádkozunk a családdal, elhívásokat fogadunk el, meglátogatjuk a betegeket és a magányosokat, továbbá számos más olyan dolgot teszünk, mely által gyermekeink tudhatják, hogy szeretjük őket, szeretjük Mennyei Atyánkat és az Ő Fiát, és szeretjük az Ő egyházukat is.

Krisztusról beszélünk és jövendölünk, amikor egy családi est leckét tanítunk, vagy leülünk egy gyermek mellé, és megosztjuk vele az iránta érzett szeretetünket, illetve a visszaállított evangéliumról való bizonyosságunkat.

Krisztusról írhatunk, amikor levelet írunk azoknak, akik távol vannak tőlünk. A misszióban lévők, a hadseregben szolgáló fiak és leányok, és minden szerettünk áldásban részesül a leveleink által. Az otthonról küldött levelek nem csupán rövid e-mailek. Az igazi leveleket lehetőségünk van kézbe venni, rajtuk elgondolkodni és becsesen őrizgetni.

A gyermekeinknek segíthetünk a Szabadító engesztelésére támaszkodni, és megismerni egy szerető Mennyei Atya megbocsátását azáltal, hogy szülőkként mi magunk is szeretetet és megbocsátást gyakorlunk, mely által a gyermekeink nem csupán hozzánk kerülnek közelebb, hanem hitük is épülni fog annak köszönhetően, hogy tudják, Mennyei Atyjuk szereti őket, és ha igyekeznek bűnbánatot tartani, valamint jobban tenni a dolgukat és jobbá válni, Ő meg fog bocsátani nekik. Bízunk majd ebben az igazságban, mivel ugyanezt már földi szüleiktől is megtapasztalták.

A saját családdunkon belül végzett munkán felül Nefi azt tanította, hogy „szorgalmasan dolgozunk..., hogy meggyőzzük... testvéreinket is, hogy higgyenek Krisztusban, és békéljenek meg Istennel”⁶. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként mindegyikünk rendelkezik az evangélium megosztásának áldásával és felelősségével. Néhányan, akiknek szükségük van az evangéliumra az életükben, még nem tagjai az egyháznak. Vannak, akik egyszer már közöttünk voltak, de most újra érezniük kell azt az örömet, amit életük egy korábbi időszakában, az evangélium elfogadásakor éreztek. Az Úr

egyaránt szereti azt az embert, aki még soha nem rendelkezett az evangéliummal, és azt is, aki most tér vissza Hozzá.⁷ Sem Ő, sem mi nem teszünk különbséget. Mindez ugyanaz a munka. A lélek értéke az – akármilyen állapotban is van –, amely nagy a mi Mennyei Atyánk, a Fia és a mi szemünkben is.⁸ Mennyei Atyánk és az Ő Fia munkája az, hogy a körülményeiktől függetlenül véghezvigye az Ő összes gyermeke „halhatatlanságát és örök életét”⁹. Nekünk pedig áldás, hogy segíthetünk e nagyszerű munkában.

Thomas S. Monson elnök elmagyarázta, hogyan segíthetünk, amikor ezt mondta: „A misszionáriusi élményeinknek frissnek kell lenniük. Nem elegendő hátradőlni, és múltbéli élményeken elmélkedni. Az elégedettség érzéséhez folyamatosan és természetes módon kell megosztanunk az evangéliumot.”¹⁰

Az evangélium természetes módon történő megosztása azokkal, akikkel törődünk és akiket szeretünk, életünk munkája és öröme lesz. Hadd osszak meg veletek két ilyen élményt.

Dave Orchard Salt Lake Cityben nőtt fel, ahol a barátai zöme egyháztag volt. Nagy hatást gyakoroltak rá, a környékükön élő egyházi vezetők pedig állandóan meghívták őt az egyházi tevékenységekre. A barátai ugyanezt tették. Noha akkor még nem csatlakozott az egyházhoz, fiatal éveiben mégis áldott volt, hogy jóságos utolsó napi szent barátok és egyházi tevékenységek voltak rá hatással. Mikor főiskolás lett, elköltözött otthonról, legtöbb barátja pedig elment missziót szolgálni. Az életére gyakorolt hatásuk hiányzott neki.

Dave egyik középiskolai barátja még otthon lakott. Ez a barát minden héten találkozott a püspökkel, hogy életét helyes irányba terelje, és idővel missziót tudjon majd szolgálni. Dave-vel később szobatársak lettek, és ahogy ez teljesen természetes, arról is beszéltek, hogy a fiú akkor még miért nem teljesíthetett misszionáriusi szolgálatot, és miért kellett oly gyakran találkoznia a püspökkel. A barát háláját és tiszteletét fejezte ki a püspökéért, valamint azért, hogy lehetősége van a bűnbánatra és a szolgálatra. Azután megkérdezte Dave-től, hogy volna-e kedve elkísérni őt a következő interjúra. Micsoda felkérés! Barátságukat és körülményeiket tekintve azonban mindez teljesen természetesnek számított.

Dave elfogadta a meghívást, és hamarosan maga is találkozni kezdett a püspökkel. Mindezek hatására úgy döntött, hogy találkozni fog a misszionáriusokkal is. Bizonyságot nyert arról, hogy az evangélium igaz, és kitűzték a keresztlője időpontját. Dave-et a püspök keresztelte meg, egy évvel később pedig Dave Orchard és Katherine Evans templomi házasságot kötött. Öt gyönyörű gyermekük van. Katherine az én kishúgom. Örökké hálás leszek ezért a jó barátért, aki a püspökkel együtt elhozta Dave-et az egyházba.

Amikor Dave a megtéréséről beszélt, és bizonyosságát tette ezen események kapcsán, feltette a kérdést: „És hogy megérte-e? A barátok, a fiatalok vezetői és a püspököm éveken át tartó összes fáradozása vajon megérte-e az erőfeszítést, hogy csupán egy fiú megkeresztelkedjen?” Katherine-re és az öt gyermekükre mutatva ennyit mondott: „Nos, a feleségem és öt gyermekünk szempontjából a válasz az, hogy igen.”

Amikor az evangéliumot megosztjuk, soha nem „csupán egyetlen fiúról” van szó. Amikor valaki megtér vagy visszatér az Úrhoz, egy egész család kerül megmentésre. Miközben Dave és Katherine gyermekei felcseperedtek, mindegyikük befogadta az evangéliumot. Egy lány és két fiúgyermek már szolgált misszionáriusként, egy másik pedig éppen most kapta meg az elhívását, hogy az Alpok Német Nyelvű Misszióban szolgáljon. A két legidősebb gyermek már templomi házasságot kötött, a legfiatalabb pedig most középiskolás, és minden tekintetben hithű életet él. Megérte-e? Hát persze, hogy megérte!

Eileen Waite nőtestvér is ott volt azon a cövekkonferencián, ahol Dave Orchard megosztotta megtérésének történetét. Az egész konferencia alatt egyfolytában a saját családja járt az eszében, de különösen nővére, Michelle, aki már régóta nem járt az egyházba. Michelle elvált, és négy gyermeket próbált felnevelni. Eileen úgy érezte, hogy bizonyosságával együtt küldenie kell neki egy példányt M. Russell Ballard elder *Az ember boldogságkeresése* című könyvéből. Így is tett. A következő héten egy barát azt mondta Eileennek, hogy ő is úgy érezte, hogy fel kellene vennie a kapcsolatot Michelle-lel. Ez a barát szintén küldött egy kis levelet neki a bizonyosságával, melyben szeretetéről biztosította. Hát nem érdekes, hogy a Lélek milyen gyakran

számos emberen keresztül munkálkodik egyetlen ember megsegítésén?

Telt-múlt az idő. Michelle felhívta Eileent, hogy megköszönje neki a könyvet. Elmondta neki, hogy egyre inkább felismerte, hogy lelkileg kiüresedett az élete. Eileen elmondta, hogy tudja, hogy az általa hiányolt békesség az evangéliumban található meg. Elmondta neki, mennyire szereti, és hogy azt akarja, hogy boldog legyen. Michelle elkezdett változtatni néhány dolgon az életében. Hamarosan találkozott egy csodálatos férfival, aki tevékeny volt az egyházban. Összeházasodtak, egy évvel később pedig a Utahi Ogden templomban egymáshoz pecsételték őket. Nemrégiben Michelle 24 éves fia is megkeresztelkedett.

A többieket Michelle családjában, és mindazokat, akik még nem tudják, hogy ez az egyház igaz, arra buzdítom, hogy imádságos lélekkel gondolkozzanak el róla, hogy igaz-e az egyház. Engedjétek, hogy családokat, barátaitok és a misszionáriusok segítsenek ebben. Amikor pedig már tudjátok, hogy igaz – mert az –, jöjjetek és hozzánk hasonlóan tegyétek meg a kellő lépést.

A történet vége még nem lett megírva, de e csodálatos asszony és családja máris hatalmas áldásokban részesültek, amikor mindazok, akik szerették őt, e sugalmazás hatására cselekedtek, és természetes módon megosztották vele bizonyosságukat és visszahívták őt az egyházba.

Sokat gondolkodtam erről a két élményről. Egy fiatalember, aki saját élete rendbehozatalán munkálkodott, segített egy másik fiatalembernek, aki pedig az igazságot kereste. Egy asszony megosztotta bizonyosságát és hitét a nővérével, aki már 20 éve eltávolodott az egyháztól. Ha imában megkérdezzük Mennyei Atyánkat, hogy kinek segíthetünk, és megígérjük, hogy a kapott sugalmazás szerint fogunk cselekedni, Ő tudatni fogja velünk, hogyan segíthetünk, megválaszolja az imáinkat, mi pedig eszközökké válunk az Ő kezében munkájának elvégzésében. Amikor a Lélek sugalmazásaira szeretettel reagálunk, az felgyorsítja a folyamatot.¹¹

Miközben e példákat hallgattátok arról, hogyan osszuk meg az evangéliumot természetes módon azokkal, akik kedvesek számunkra, rájöhettetek, hogy bizonyára sokatoknak volt már

Eileen Waite-éhez hasonló élménye. Eszetekbe jutott valaki, akit fel kellene karolnotok, és vagy vissza kellene hívnotok, vagy pedig meg kellene vele osztanotok a Jézus Krisztus evangéliuma iránti érzéseiteket. Én arra kérlek benneteket, hogy késedelem nélkül reagáljatok az ilyen sugalmazásokra! Beszéljétek a barátotokkal vagy családtagotokkal! Mindezt pedig természetes módon tegyétek meg! Tudassátok velük, hogy szeretitek őket és az Urat! A misszionáriusok is segíthetnek. Ugyanazt tanácsolom, amit Monson elnök is oly sokszor tanácsolt már erről az emelvényről: „Soha ne halogassátok a sugalmazás követését!”¹² Miközben a sugalmazás szerint és szeretettel cselekedtek, figyeljétek meg, ahogy Mennyei Atyánk majd a ti hajlandóságotokat használja arra, hogy csodát műveljen a ti életetekben és annak az embernek az életében, akivel törődtek.¹³

Drága fivéreim és nőtestvéreim, fel tudjuk építeni az Ő egyházát, és valódi növekedést láthatunk, miközben azon fáradozunk, hogy az evangélium áldásait eljuttassuk a családunkhoz és a szereteteinkhez. Ez Mennyei Atyánk és az Ő szeretett Fia munkája. Tudom, hogy Ők élnek és válaszolnak az imákra. Ha a sugalmazásaik szerint cselekszünk, és hiszünk abban, hogy Ők képesek csodákat véghezvinni, azok meg is fognak történni, és életek változnak majd meg. Jézus Krisztus nevében, amen.

Jegyzetek

1. Lásd Világméretű Vezetőképző Gyűlés, 2012. feb. 11., LDS.org.
2. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* (2000). 134.
3. Lásd Boyd K. Packer: Papsági hatalom otthon, Világméretű Vezetőképző Gyűlés, 2012. feb. 11., LDS.org.
4. Lásd Tan és a szövetségek 68:25–28.
5. 2 Nefi 25:23, 26.
6. 2 Nefi 25:23.
7. Lásd Lukács 15:4–7.
8. Lásd Tan és a szövetségek 18:10.
9. Mózes 1:39.
10. “Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve,” *Ensign*, Oct. 1977, 14.
11. Lásd Thomas S. Monson: Buzgón munkálkodva, *Liahóna*, 2004. nov. 56–59; Mentésre fel! *Liahóna*, 2001. júl. 57–60; *Ensign*, May 2001, 48–50; “The Doorway of Love,” *Liahona* Oct. 1996, 2–7.
12. Lásd Ann M. Dibb, “My Father Is a Prophet” (Brigham Young University–Idaho devotional, Feb. 19, 2008), byui.edu/devotionalsand speeches; Thomas S. Monson: Álljatok kijelölt helyeteken!, *Liahóna*, 2003. máj. 54–57; Légy nyugodt!, *Liahóna*, 2002. nov. 53–56; Papsági hatalom,

Liahóna, 2000. jan. 58–61; “The Spirit Giveth Life,” *Ensign*, May 1985, 68–70.

13. Thomas S. Monson elnök mellett más próféták is tanítottak ugyanerről az alapelvről. Spencer W. Kimball elnök például a Lélek általi sugalmazások szerinti cselekvés fontosságáról beszélt, amikor a következőket mondta: „Isten valóban figyel minket, és

vigyáz ránk. Általában azonban egy másik ember által elégíti ki a szükségleteinket. Ezért elengedhetetlenül fontos az, hogy szolgáljuk egymást a királyságban.” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 89.)

Szentnek tartani

Írta: Paul B. Pieper elder

a Hetvenektől

A szent dolgokat gondosabban, nagyobb tisztelettel és megbecsüléssel kell kezelniünk.

Mintegy 1500 évvel Krisztus előtt egy pásztor egy égő csipkebokorra lett figyelmes a Hóreb hegyén. E mennyei találkozással vette kezdetét Mózes átalakulása pásztorból prófétává, a juhok terelgetését pedig átvette Izráel összegyűjtésének munkája. Ezerháromszáz évvel később egy királyi udvarban egy kiváltságos fiatal papot magával ragadott egy elítélt próféta tanúbizonysága. Ez az esemény indította el Alma átalakulását közszolgából Isten szolgájává. Közel 2000 évvel később egy 14 éves fiú lépett be egy ligetbe, hogy őszinte kérdésére választ kaphasson. Joseph Smitht e ligetbeli élménye helyezte a próféta és a visszaállítás ösvényére.

Mózes, Alma és Joseph Smith életében is a mennyel való találkozás indította el a változást. Ezek az élményeik erősítették meg őket, hogy a rájuk zúduló ellenségeskedés és az azokból fakadó próbatételek ellenére egész életükön át hűek maradjanak az Úrhoz és az Ő munkájához.

A mi saját isteni élményeink talán nem ilyen közvetlenek vagy drámaiak, és lehet, hogy a megpróbáltatásaink sem ilyen félelmetesek. A prófétákhoz hasonlóan azonban a mi, hithű kitaráshoz szükséges erőnk is azon múlik, hogy felismerjük, emlékezetben tartjuk és szentnek megőrizzük azokat a tanúságokat, melyeket fentről kapunk.

Napjainkban az összes felhatalmazás, kulcs és szertartás vissza lett állítva a földre. Vannak továbbá szentírásaink és különleges tanúbizonyságaink is. Azok, akik Istent keresik, részesülhetnek a bűnök bocsánatára történő keresztelkedésben és

konfirmálásban „kézrátétel által, a tűz és a Szentlélek általi keresztelésért” (T&Z 20:41). E becses visszaállított ajándékokkal a mi mennyei élményeinkhez minden bizonnyal köze lesz az Istenség harmadik tagjának is.

Szelíd, halk hangján a Lélek szól hozzám.

Ő vezet és megóv engem.

(“The Still Small Voice,” Children’s Songbook, 106)

A Szent Lélek vezessen;

Tanítson az igazra;

Tanúskodik Krisztusról,

Elméd megvilágítja.

(A Szentlélek vezessen. Himnuszok, 85. sz.)

Miközben válaszokra törekszünk Istentől, érezhetjük, amint a szelíd, halk hang suttog lelkünkhöz. Ezek az érzések és benyomások olyan természetesek és finomak, hogy talán tudomást sem veszünk róluk, esetleg csupán gondolatoknak vagy megérzéseknek tartjuk őket. Ezek a személyre szabott üzenetek bizonyosságot tesznek Isten minden gyermeke és az ő személyes halandó küldetésük iránti szeretetéről és törődéséről. Kettős célt szolgál az, ha mindennap eltűnődünk a Lélektől érkező benyomásokon, és lejegyezzük őket: (1) segít felismernünk az isteniséggel való személyes élményeinket, és (2) segít megőriznünk ezeket az eseményeket saját magunk és az utódaink számára. Mindezek feljegyzése Isten iránti hálánk egyfajta formális felismerését és elismerését is jelenti, mivel „semmiben nem sérti meg az ember Istent, vagyis senki ellen nem gerjed fel haragja, csak azok ellen, akik nem ismerik el minden dologban a kezét” (T&Sz 59:21).

Mindannak tekintetében, amire a Lélek által teszünk szert, az Úr a következőkre emlékeztet bennünket: „Emlékezzetek rá, hogy ami felülről jön, az szent” (T&Sz 63:64). E kijelentése több egy egyszerű emlékeztetőnél – meghatározásként és magyarázatként is szolgál. A mennyből érkező világosság és tudás szent, mivel egyenesen a mennyből fakad.

A *szent* szó azt jelenti, hogy valami érdemes a tiszteletre és hódolatra. Amikor az Úr valamit szentnek nyilvánít, azzal azt jelzi számunkra, hogy az adott dolog minden másnál értékesebb, és magasabb prioritást élvez. A szent dolgokat gondosabban, nagyobb tisztelettel és megbecsüléssel kell kezelnünk. Amikor valami szent, akkor a mennyei értékek között magas rangú helyet foglal el.

Mindaz, ami Isten számára szent, az ember számára csak az önrendelkezés gyakorlása által válik azzá. Mindenkinek önként kell elfogadnia és szentnek tartania azt, amit Isten szentként határozott meg. Ő világosságot és tudást küld a mennyből. Arra kér bennünket, hogy ezt fogadjuk és kezeljük is szentként.

Azonban „szükségképpen minden dologban ellentétnek kell lennie” (2 Nefi 2:11). A szent ellentéte a közönséges vagy világi, vagyis mindaz, ami időleges vagy a világtól ered. A világias állandóan versenyzik a szenttel, hogy figyelmünk és fontossági sorrendünk élére kerülhessen. A világi tudás elengedhetetlen a mindennapos halandó életünkhöz. Azt az utasítást kaptuk az Úrtól, hogy törekedjünk a tanulásra és bölcsességre, hogy a legjobb könyveket tanulmányozzuk, és hogy ismerjünk meg más nyelveket és népeket (lásd T&Sz 88:118; 90:15). Így azon döntésünkben, hogy a szent dolgokat a világiak elé helyezzük, a kérdést a viszonylagos fontossági sorrend, nem pedig a kizárólagosság jelenti; „jó tanulni lenni, *ha* hallgat[unk] Isten tanácsaira” (2 Nefi 9:29; kiemelés hozzáadva).

Az emberi szívekben dúló harcot, hogy a szent vagy a világi dolgok élvezzenek-e elsőbbséget, jól szemlélteti Mózes és az égő csipkebokor példája. Mózes ott kapta meg Jehovától azt a szent elhívást, hogy szabadítsa ki Izráel gyermekeit a fogságból. Kezdetben azonban az Egyiptom és a fáraó hatalmáról való világi tudása miatt még kételkedett. Mózes végül hitet gyakorolt az Úr szavában, és világi tudását alárendelte a szent iránti bizodalmának. Ez a bizalom adta meg neki azt az erőt, mely által felülkerekedhetett a halandó megpróbáltatásokon és kivezethette Izráelt Egyiptomból.

Alma, miután megmenekült Noé seregei elől, hogy aztán Amulon keze által szolgáságba kerüljön, kételkedhetett volna abban a lelki bizonyosságban, melyet akkor kapott, mikor Abinádít

hallgatta. Ő azonban bízott abban, ami szent, és erőt kapott a kitartáshoz és hogy megszökjön halandó megpróbáltatásai elől.

Joseph Smith, a Mormon könyve fordításának kezdeti napjaiban, hasonló dilemmával került szembe. Tisztában volt a lemezek és a fordítás munkájának szent természetével. Martin Harris sürgetésére azonban a barátságot és a pénzt érintő ügyeknek adott elsőbbséget, nem pedig a szent utasításoknak. Ennek következményeként a fordítás kézírata elveszett. Az Úr megdorgálta Josephet, amiért „azt, ami szent, a gonoszságnak” adta át (T&Sz 10:9), és egy időre elvette tőle a lemezeket, és megvonta tőle a fordítás ajándékát. Amikor Joseph fontossági sorrendje megfelelőképp helyreállt, a szent dolgok visszaállították, a munka pedig tovább folytatódott.

A Mormon könyve más példákat is említ arra a küzdelemre, hogy elsőbbséget kapjon az, ami szent. Olvashatunk olyan hívőkről, akiknek hite elvezette őket az élet fájához, hogy megízlelhessék annak szent gyümölcsét, vagyis Isten szeretetét. Aztán pedig a nagy és tágas épületben lévők gúnyolódásának hatására a hívők figyelme a szentről a világi dolgokra terelődött. (Lásd 1 Nefi 8:11, 24–28.) Később a nefiták a kevélységet választották, és megtagadták a prófétálás és kinyilatkoztatás lelkét, és „[cs]úfot üztek abból, ami szent” (Hélamán 4:12). Még azok közül is, akik szemtanúi voltak az Úr születését övező jeleknek és csodáknak, néhányan úgy döntöttek, hogy világi magyarázatoknak hódolva mennyből érkező szent megnyilvánulásokat tagadjanak meg (lásd 3 Nefi 2:1–3).

A küzdelem ma is folytatódik. A világi hangok egyre hangosabbak és hevesebbek. A világ egyre jobban gúnyolja a hívőket, arra biztatva őket, hogy hagyják el mindazt, amit ők irracionálisnak és ésszerűtlennek tartanak. Mivel „tükör által homályosan látunk” (1 Korinthusbeliek 13:12), és „nem ismerj[jük] minden dolognak a jelentését” (1 Nefi 11:17), időnként sebezhetőnek érezhetjük magunkat, és nagyobb lelki bizonyosságra van szükségünk. Az Úr azt mondta Oliver Cowderynek:

„[H]a további tanúbizonyságot kívánsz, vedd rá elméd arra az éjszakára, amikor szívedben hozzám fohászkodtál, hogy tudhass ezen dolgok igaz voltáról.

Nem szóltam-e békét elmédhez a dolgot illetően? Mily nagyobb tanúbizonyságot kaphatsz, mint Istentől valót?” (T&Sz 6:22–23).

Az Úr arra emlékeztette Olivert és minket, hogy amikor hitünk meginog, azon szent, személyes tanúbizonyságokra támaszkodjunk, melyekben korábban részesültünk. Mózes, Alma és Joseph élményéhez hasonlóan eme isteni tapasztalatok lelki horgonyként szolgálnak, hogy biztonságban tartsanak bennünket a megpróbáltatások idején.

A szent dolgokat nem lehet szelektíven megtagadni. Azoknak, akik elfordulnak akár egyetlen szent dologtól is, elméjük el fog sötétülni (lásd T&Sz 84:54), és hacsak bűnbánatot nem tartanak, az általuk már birtokolt világosság is elvétetik tőlük (lásd T&Sz 1:33). Ha pedig már nem horgonyozzák le őket a szent dolgok, erkölcsileg elsodródhatnak a világiasság tengerében. Mindezzel ellentétben viszont azok, akik a szent dolgokat szentnek tartják, ígérekben részesülnek: „Ami Istentől való, az világosság; és aki világosságot fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap; és ez a világosság mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig” (T&Sz 50:24).

Az Úr áldjon meg bennünket, hogy mindig felismerjük, emlékezetben tartsuk és szentnek őrizzük meg mindazt, amit a mennyekből kaptunk! Bizonyágomat teszem arról, hogy ha így teszünk, elegendő erőnk lesz kitartani a megpróbáltatásainkban, és képesek leszünk legyőzni napjaink kihívásait. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Miképpen vélekedik Krisztus én felőlem?

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Ha szeretjük Őt, bízunk Őbenne, hiszünk Őbenne és követjük Őt, akkor érezni fogjuk a szeretetét és a jóváhagyását.

Egy nagy brazil újság riportere egy vezércikk megírásának előkészületeként elkezdte tanulmányozni az egyházat.¹ Megvizsgálta a tanainkat, ellátogatott a misszionáriusképző és az emberbaráti központokba. Beszélt az egyház szimpatizánsaival, és azokkal is, akik kevésbé szimpatizálnak velünk. Velem készített interjújában a riporter őszintén töprengőnek tűnt, amikor megkérdezte: „Hogyan fordulhat elő, hogy valaki nem tartja Önöket keresztényeknek?” Bár kérdése az egyház egészére utalt, én magamra vettem azt, és csendben így fogalmaztam újra: „Vajon életem tükrözi-e a Szabadító iránt érzett szeretetemet és odaadásomat?”

Jézus azt kérdezte a farizeusoktól: „Miképpen vélekedtek ti a Krisztus felől?”² Életünk végén személyes tanítványságunk felett nem a barátaink és nem az ellenségeink ítéleznek majd, hanem, Pál szavait idézve: „...mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé.”³ Azon a napon mindannyiunk számára ez lesz a fontos kérdés: „Miképpen vélekedik Krisztus én felőlem?”

Bár az egész emberiséget szereti, Jézus feddően a következő szavakkal utalt némelyekre a környezetében: képmutatók⁴, bolondok⁵, gonosztevők⁶. Másokat jóváhagyólag a királyság gyermekeinek⁷ és a világ világosságának nevezett⁸. Egyesekről rosszállóan azt mondta, hogy vakok⁹ és nem teremnek gyümölcsöt¹⁰. Voltak, akiket megdicsért azért, mert

tisztaszívűek¹¹, és éheznek az igazlelkűséget¹². Búslakodott azon, hogy vannak hitetlenek¹³ és a világból valók¹⁴, másokat viszont választottakként¹⁵, tanítványokként¹⁶ és barátokként méltányolt¹⁷. Feltesszük tehát a kérdést: „Miképpen vélekedik Krisztus én felőlem?”

Thomas S. Monson elnök azt mondta napjainkról, hogy „messze elsodródott a lelki dolgoktól... [minket pedig a] változás szelei tépáznak, és a társadalom erkölcsi fonalának szálai saját szemünk láttára bomlanak szét”¹⁸. Az emberek egyre kevésbé hiszik és tisztelik Krisztust és a tanításait.

Minket azonban, még ebben a lármás közegben is, boldoggá tesz az, hogy Jézus Krisztus tanítványai vagyunk. Látjuk körülöttünk az Úr kezét. Gyönyörűen élénk tárul a rendeltetésünk. „Az pedig az örök élet – imádkozott Jézus –, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”¹⁹ Tanítványnak lenni a rendeltetés napjaiban az egész örökkévalóságon át tisztességnak számít majd.

Az üzenetek, amelyeket ezen a konferencián hallottunk, az Úr által kihelyezett útjelzők számukra a tanítványság ösvényén. Miközben az elmúlt két napban lelki útmutatásért imádkozva hallgattuk őket, és amikor az előttünk álló napokban tanulmányozzuk ezeket az üzeneteket és imádkozunk felőlük, a Szentlélek ajándékán keresztül az Úr személyre szabott útmutatással áld meg minket. Ezek az érzések még inkább Isten felé fordítanak bennünket: bűnbánatot tartunk, engedelmeskedünk, hiszünk és bízunk. A Szabadító reagál hitünk tetteire. „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.”²⁰

Jézus hívása: „jér, kövess engem”²¹, nem csak azoknak szól, akik már most benevezhetnének a lelki olimpiára. Sőt, a tanítványság egyáltalán nem is versengést jelent, hanem mindenkire szól. A tanítványság útja nem rövidtávú sprint, de nem hasonlítható teljesen egy hosszú maratonhoz sem. Valójában, inkább egy egész életen át tartó vándorlás egy celesztialisabb világ felé.

Az Úr felhívása mindennapi kötelességekre szólít. Azt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”²² „Ha valaki utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.”²³ Lehet, hogy nem hozzuk a legjobb formánkat mindennap, de ha próbálkozunk, akkor Jézus hívása tele van biztatással és reménnyel: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket.”²⁴

Bárhol járjatok is éppen a tanítványság útján, jó úton vagytok: az örök élet felé vezető úton. Együtt felemelhetjük és megerősíthetjük egymást az előttünk álló nagyszerű és fontos napokban. Találkozunk bármilyen nehézséggel, kössön gúzsba bármilyen gyengeség, vegyen körül bármi lehetetlennek tűnő dolog, higgyünk Isten Fiában, aki azt mondta: „...minden lehetséges a hívőnek.”²⁵

Hadd osszam meg a tevékeny tanítványság két példáját. Az elsőt Thomas S. Monson elnök életéből veszem, aki azon egyszerű kedvesség és jézusi tanítás erejét példázza, mely szerint „a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok”²⁶.

Közel 20 évvel ezelőtt Monson elnök az általános konferencián megemlégett egy rákban szenvedő 12 éves fiatal nőt. Mesélt a bátorságáról, valamint barátai kedvességéről, akik felvitték őt a Utah állam középső részén magasodó Timpanogoshegyre.

Néhány évvel ezelőtt találkoztam Jami Palmer Brintonnal, és más szemszögből is hallhattam a történetet. Ő azt mesélte el, hogy mit tett érte Monson elnök.

Jami 1993 márciusában találkozott Monson elnökkel, egy nappal azután, hogy megtudta: a jobb térde feletti csomó gyorsan növekvő csontrák. Édesapja és Monson elnök papsági áldást adtak neki, ezt ígérve: „Jézus ott lesz a jobb és a bal oldaladon, hogy fenntartsod.”

„Amikor aznap kiléptünk az irodájából – mondta Jami –, levettem a toléscékemre kötött egyik lufit, és neki adtam. Élénk színnel az állt rajta: »Te vagy a legjobb!«”

Monson elnök a kemoterápiás kezeléseket és a lábát megmentő műtét során sem feledkezett meg Jamiról. Saját szavai szerint: „Monson elnök megmutatta, mit jelent Krisztus igaz

tanítványának lenni. Kiemelt a bánatból, hatalmas és tartós reményt adott.” Három évvel első találkozásuk után Jami újra ott volt Monson elnök irodájában. A beszélgetés végén Monson elnök olyasvalamit tett, amit Jami soha nem fog elfelejteni. Monson elnök figyelmességének tipikus példajaként meglepte őt ugyanazzal a lufival, melyet három évvel azelőtt Jami adott neki. „Te vagy a legjobb!” – hirdette a léggömb. Féltette, mert tudta, hogy amikor a lány kigyógyul a rákból, vissza fog jönni az irodájába. Tizennégy évvel a Jamivel való első találkozásuk után, Monson elnök adta össze Jami és Jason Brintont a Salt Lake templomban²⁷.

Nagyon sokat tanulhatunk Monson elnök tanítványságából. Gyakran emlékezteti az általános felhatalmazottakat erre az egyszerű kérdésre: „Mit tenne Jézus?”

Jézus azt mondta a zsinagóga fejének: „Ne félj, csak higgy.”²⁸ A tanítványság azt jelenti, hogy hiszünk benne a békés időszakokban és hiszünk benne a nehézségek idején is, amikor csak az a meggyőződés csillapítja fájdalmunkat és félelmünket, hogy Ő szeret bennünket és betartja az ígéreteit.

Nemrég találkoztam egy családdal, akik gyönyörűen példázzák, hogyan hiszünk Őbenne. Olgan és Soline Saintelus a haiti Port-au-Prince-ből elmesélték nekem a történetüket.

2010. január 12-én Olgan épp a munkahelyén volt, Soline pedig a gyülekezeti házban, amikor pusztító földrengés rázta meg Haitit. Három gyermekük, az ötéves Gancci, a hároméves Angie és az egyéves Gansly, otthon voltak a lakásban egy barátjukkal.

Mindenütt hatalmas volt a pusztítás. Talán emlékeztek, hogy tízezrek vesztették el életüket ezen a januáron Haitin. Olgan és Soline, amilyen gyorsan csak tudtak, hazarohantak a gyermekekért. A háromemeletes ház, ahol a Saintelus család lakott, teljesen összedőlt.

A gyermekek nem menekültek ki. Nem is indult mentési munkálat egy ennyire romba dőlt épületnél.

Olgan és Soline Saintelus mindketten szolgáltak teljes idejű missziót, és a templomban kötöttek házasságot. Hittek a Szabadítóban és a Tőle kapott ígéretekben. A szívük azonban, most teljesen összetört. Nem tudták abbahagyni a sírást.

Olgan elmondta, hogy ebben a sötét órában imádkozni kezdett. „Mennyei Atyánk, ha akarated szerint való, hadd legyen életben akár csak egyik gyermekünk is, kérlek, kérlek, segíts nekünk!” Újra és újra körbejárta az épület romjait, sugalmazásért imádkozva. A szomszédok vigasztalni próbálták, és segíteni neki, hogy elfogadja gyermekei elvesztését. De Olgan egyre csak az összedőlt épület törmeléke körül járkált, reménykedve, imádkozva. Ekkor valami csodával határos történt. Olgan meghallotta egy kisbaba alig hallható sírását. Az ő kisbabája volt.

A szomszédok, saját életüket is kockáztatva, órákon keresztül ásták a törmeléket. Az éjszaka sötétjében, a kalapácsok és feszítővasak fültépő hangja mellett a mentő alakulat egy másik hangra is figyelmes lett. Abbahagyták a kopácsolást, és figyeltek. Alig hittek a fülüknek. Egy kisgyermek hangja volt, és énekelt. Az ötéves Gancci később elmondta, hogy tudta: édesapja meg fogja hallani őt, ha énekel. A mindent összezúzó betondarabok súlya alatt, ami miatt később amputálni kellett a karját, Gancci a kedvenc dalát énekelte: „Isten gyermeke vagyok”²⁹.

Teltek-múltak az órák, és miközben Haitin Isten oly sok becses fiát és leányát sötétség, halál és elkeseredés vett körül, a Saintelus család csodát élt meg. Ganccit, Angie-t, és Ganslyt is életben találták az összedőlt épület alatt.³⁰

A csodák nem mindig következnek be ilyen gyorsan. Időnként felmerül bennünk a kérdés, miért nem kerül sor itt és most valamely csodára, amiért oly buzgón imádkoztunk. De ha bízunk a Szabadítóban, az ígért csodák bekövetkeznek. Akár ebben az életben, akár a következőben, de minden rendben lesz. A Szabadító azt mondja: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”³¹ „E világon nyomorúságotok lészen; de biztatok: én meggyőztem a világot.”³²

Bizonyosságot teszek róla, hogy ha szeretjük Őt, bízunk Őbenne, hiszünk Őbenne és követjük Őt, akkor érezni fogjuk a szeretetét és a jóváhagyását. Ha felteszitek a kérdést: „Miképpen vélekedik Krisztus én felőlem?”, akkor tudni fogjátok, hogy a tanítványai vagytok; a barátai vagytok. Kegyelme által megteszi értetek azt, amit ti nem tudtok megtenni magatokért.

Most pedig örömmel várjuk szeretett prófétánk zárószavait. Thomas S. Monson elnököt akkor rendelték el az Úr Jézus

Krisztus apostolává, amikor én 12 éves voltam. Több mint 48 éve van részünk abban az áldásban, hogy hallhatjuk, amint tanúságot tesz Jézus Krisztusról. Bizonyosságot teszek róla, hogy ő ma a Szabadító rangidős apostola a földön.

Nagy szeretettel és csodálattal Jézus Krisztus sok olyan tanítványa irányában, akik nem tagjai ennek az egyháznak, alázatosan kijelentjük, hogy napjainkban angyalok tértek vissza a földre. Jézus Krisztus egyháza, amint az az ősi időkben megalapított, vissza lett állítva a menny hatalmaival, szertartásaival és áldásaival. A Mormon könyve egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról.

Tanúságot teszek róla, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója. Szenvedett és meghalt a bűneinkért, és harmadnap feltámadt. Egy eljövendő napon minden térd meg fog hajolni, és minden nyelv meg fogja vallani, hogy Ő a Krisztus.³³ Azon a napon nem az lesz a kérdés: „Vajon mások kereszténynek tartanak-e engem?” Azon a napon Reá szegeződik a szemünk, és lelkünk egyedül arra a kérdésre összpontosít majd: „Miképpen vélekedik Krisztus én felőlem?” Ő él. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lásd André Petry, "Entre a Fé e a Urna," *Veja*, Nov. 2, 2011, 96.
2. Máté 22:42.
3. Rómabeliek 14:10.
4. Lásd Máté 6:2.
5. Lásd Máté 23:17.
6. Lásd Máté 7:23.
7. Lásd Máté 13:38.
8. Lásd Máté 5:14.
9. Lásd Máté 15:14.
10. Lásd Máté 13:22.
11. Lásd Máté 5:8.
12. Lásd Máté 5:6.
13. Lásd Máté 17:17.
14. Lásd János 8:23.
15. Lásd János 6:70.
16. Lásd János 13:35.
17. Lásd János 15:13.
18. Thomas S. Monson: Álljatok szent helyeken. *Liahóna*, 2011. nov. 83., 86.
19. Lásd János 17:3.
20. Lásd János 14:23.
21. Lukács 18:22.
22. János 14:15.
23. Lukács 9:23.
24. Máté 11:28.
25. Márk 9:23.
26. Máté 23:11.
27. Jami Brinton levele a szerzőnek, 2012. jan. 27.
28. Márk 5:36.
29. Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.
30. Olgan és Soline Saintelous-szal 2012. febr. 10-én folytatott beszélgetésből; lásd még Jennifer Samuels, "Boy Sings Primary Songs until Rescued in Haiti," *Church News*, Jan. 125, 2010.
31. János 14:27.
32. János 16:33.
33. Lásd Rómabeliek 14:11.

E konferencia befejeztével

Írta: Thomas S. Monson elnök

Gondolkozatok el a hallott igazságok felől, és e tanítások segítsenek nektek még jobbra válni, mint a konferencia kezdetén voltatok!

Most hogy véget ért e pompás konferencia, érzem, hogy szívem csordultig megtelt. Gazdag áldásokban volt részünk, miközben a hozzánk szólók tanácsait és bizonyosságait hallgattuk. Azt hiszem, egyetértetek velem abban, hogy megérintette szívünket az Úr Lelke, miközben erősítette a bizonyágunkat is.

Ismét csodálatos zenei darabokat hallhattunk, amelyek a konferencia minden egyes gyűlését felemelték és gazdagították. Hálámat fejezem ki mindazoknak, akik megosztották velünk ilyen irányú tehetségüket.

Szívből jövő köszönetet mondok azoknak is, akik beszéltek hozzánk, és akik az imákat mondták az egyes üléseken.

Számtalan ember van még, akik a színpalak mögött és kevésbé látványos pozíciókban munkálkodva segítik a konferenciák lebonyolítását. Az ő segítségük nélkül nem tudnánk megtartani ezeket az üléseket. Nekik is köszönetemet fejezem ki.

Tudom, hogy hozzám csatlakozva mély hálátokat fejezitek ki azon testvéreknek, akiket a konferencia során felmentettünk. Hiányozni fognak. Sokkal járultak hozzá az Úr munkájához, és közreműködésük hatását nemzedékeken át érezni fogják.

Felemelt kezeink olyan testvéreket is támogattak, akiket a konferencia során hívtunk el új feladatköreikbe. Üdvözljük őket, és szeretnénk, ha tudnák, hogy már nagyon várjuk, hogy velük együtt folytathassuk a Mester munkáját. Magasból érkező sugalmazás által lettek elhívva.

Ez a konferencia példa nélküli! Földrészeken és óceánokon átívelve, világszerte elért az emberekhez. Bár sokatoktól messze vagyunk, érezzük a lelketeket és az odaadásotokat. Szeretünk benneteket és nagyra becsülünk titeket, bárhol is legyetek!

Mily áldottak vagyunk, testvéreim, hogy ott lehet Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma az életünkben és a szívünkben! Az evangélium megválaszolja az élet nagy kérdéseit. Értelmet, célt és reményt ad az életünknek.

Aggodalommal teli időket élünk. Biztosítalak benneteket, hogy Mennyei Atyánk tisztában van a minket érő kihívásokkal. Szeret mindannyiunkat, és arra vágyik, hogy megáldjon és segítsen bennünket. Imádkozzunk hozzá, ahogyan Ő is intett bennünket, amikor ezt mondta: „Mindig imádkozz, és én kitöltöm rád Lelkemet, és nagy lesz a te áldásod – igen, méghozzá több annál, mintha elnyernéd a föld kincseit”¹.

Drága testvéreim! Otthonaitokat a szeretet, a jóindulat és az Úr Lelke töltse el. Szeressétek a családokat! Ha viták vagy nézeteltérések vannak közöttetek, arra buzdítalak benneteket, hogy oldjátok meg őket. A Szabadító ezt mondta:

„És ne legyenek közöttetek vitatkozások...

Mert bizony, bizony mondom nektek, hogy akiben ott van a viszálykodás lelke, az nem tőlem való, hanem az ördögtől, aki a viszálykodás atyja, és felserkenti az emberek szívét, hogy haragosan viszálykodjanak egymással.

[De íme], ez nem az én tanom...; hanem az én tanom *az*, hogy hagyjanak fel az ilyen dolgokkal.”²

Alázatos szolgátoikként Benjámín király szavait idézem, aki népéhez intézett beszédében ezt mondta:

„Nem [azt] parancsoltam meg nektek..., hogy azt gondoljátok, hogy én magam több vagyok egy halandó embernél.

[O]lyan vagyok, mint ti magatok, kiszolgáltatta mindenféle gyengeségnek a testben és az elmében; mégis [ki]választott... az Úr keze... és megtartott és megőrzött az ő páratlan hatalma, hogy titeket szolgáljalak mindazon hatalommal, elmével és erővel, amit az Úr megadott nekem.”³

Szeretett Testvéreim! Tiszta szívemből vágyom arra, hogy megtegyem Isten akaratát, és hogy szolgáljam Őt és titeket.

Most, hogy vége a konferenciának, a menny áldásait kérem rátok. Kívánom, hogy azok, akik az otthonuktól távol vannak, érjenek haza biztonságban. Gondolkozzatok el a konferencián hallott igazságok felől, és e tanítások segítsenek nektek még jobbá válni, mint két nappal ezelőtt voltatok!

Míg újra találkozunk hat hónap múlva, az Úr áldásait kérem rátok és mindnyájunkra. Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Tan és a szövetségek 19:38.
2. 3 Nefi 11:28–30; kiemelés hozzáadva.
3. Móziás 2:10–11.

Keljetek fel és ragyogjatok!

Írta: Ann M. Dibb

második tanácsos a Fiatal Nők Általános Elnökségében

Az egyik legnagyobb módja annak, hogy felkeljünk és ragyogjunk, az, ha magabiztosan engedelmeskedünk Isten parancsolatainak.

Kíválság számomra, hogy veletek tölthetem ezt az estét. Minden januárban izgatottam várom a Közös tevékenység új mottójának bejelentését. Arra is szakítok néhány pillanatot azonban, hogy megállapítsam, vajon elsajátítottam-e a *tavalyi* év mottójával kapcsolatos leckéket.

Egy pillanatra ismételjük csak át a legutóbbi mottókat: „Gondolataidat díszítse szüntelenül az erény”¹, „Legyetek állhatatosak és rendíthetetlenek, mindig bővelkedvén a jócselekedetekben”², „Légy példa a hívőknek”³, „Légy bátor és erős”⁴, valamint a tizenharmadik hittétel: „Hiszünk abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel jól kell cselekednünk”⁵.

Az, hogy egy teljes éven át ezek a szentírások álltak tanulásunk és figyelmünk központjában, lehetővé tette, hogy szívünk, lelkünk és bizonyosságunk részévé váljanak. Reméljük, továbbra is követitek útmutatásukat, most, hogy figyelmüket a 2012. évi Közös tevékenység mottójára összpontosítjuk, mely a Tan és a szövetségek könyvében található.

A 115. szakasz fejlécéből kiderül, hogy az időpont 1838, a helyszín pedig a missouribeli Far West volt. Joseph Smith „tudat[ta] Isten annak a helynek, valamint az Úr házának felépítését illető akaratát”. A próféta optimista és bizakodó volt. Az 5. versben – mely egyben az idei év mottója is –, az Úr azt mondja: „Bizony, mindegyikőtöknek mondom: Keljetek fel és

ragyogjatok, hogy világosságotok zászló lehessen a nemzetek számára”.

Mire gondoltok a *keljetek fel* szavak hallatán? Én, személy szerint rátok gondolok – az egyház nemes ifjúságára. Elképzelem, ahogy reggelente felkeltek az ágyatokból, hogy szorgalmasan a kora reggeli ifjúsági hitoktatásra mehessetek. Látom, amint felkeltek a térdetekről, miután befejeztétek a napi imákat. Elképzelem, amint bátran felkeltek, hogy megosszátok bizonyosságotokat és megvédjétek normáitokat. Inspirál az evangélium iránti elkötelezettségetek és jó példátok. Sokan már elfogadtátok a felhívást, hogy keljetek fel és ragyogjatok, fényetek pedig másokat is erre ösztönöz.

Az egyik legnagyobb módja annak, hogy felkeljünk és ragyogjunk, az, ha magabiztosan engedelmessé válunk Isten parancsolatainak. Ezekről a parancsolatokról a szentírásokban, az újkori prófétáktól és *A fiatalság erősségéért* című füzetből tanulhatunk. Én a sajátomban bekarikáztam a *neked* és a *te* szavakat, ahogyan egy nagyra becsült barátomtól tanultam. Ez az egyszerű tett emlékeztet rá, hogy ezek a normák nem csupán általános irányvonalak, hanem kifejezetten *nekem* szólnak. Remélem, időt szakítotok arra, hogy bekarikázzátok ezeket a saját füzetetekben, melyet elejétől a végéig elolvastok, és érezni fogjátok, amint a Lélek bizonyosságot tesz róla, hogy *nektek* is szólnak.

Vannak köztetek, akik talán kísértést éreznek, hogy figyelmen kívül hagyják vagy elutasítsák *A fiatalság erősségéért* füzetben található normákat. Ránéznek a füzetre és talán ezt mondják: „Látod, anyu, ez a könyv nem is említi, hogy *[és ide helyettesítsétek be az adott ügyet]*.” Vagy tán csak igazolni próbálják magukat azzal, hogy: „Amit teszek, nem is olyan rossz. Hiszen én nem vagyok olyan rossz, mint *[és ide helyettesítsétek be egy barátotok vagy ismerősötök nevét]*.”

Harold B. Lee elnök azt tanította: „Isten összes parancsolata közül az a legfontosabb, melynek betartása ma a legnagyobb nehézséget okozza nektek!”⁶ Benjámín király pedig így szólt: „Nem tudom nektek mindazon dolgokat elmondani, mely által bűnt követhettek el; mert különféle utak és módok vannak, méghozzá olyan sok, hogy nem tudom őket megszámlálni.”⁷ Ha

küszködtök ezen normák és parancsolatok betartásával, arra buzdítalak benneteket, hogy keressetek támaszt az evangéliumban. Olvassátok a szentírásaitokat! Szakítsatok időt arra, hogy a kérdéseitekre választ találjatok az egyház hivatalos honlapján, az lds.org-on! Beszéljete a szüleitekkel, az egyházi vezetőitekkel, és mindazokkal, akik fényesen ragyognak, mert az evangélium szerint élnek! Imádkozzatok! Öntsétek ki szíveteket Mennyei Atyátoknak, aki szeret titeket! Használjátok naponta a bűnbánat ajándékát! Szolgáljatok másokat! És ami a legfontosabb, figyeljete és engedelmeskedjete a Szentlélek sugalmazásainak!

Thomas S. Monson elnök mindannyiunkat ezekkel a szavakkal buzdított: „Legyetek erősek, fiatal barátaim! [...] Tudjátok, mi helyes és mi helytelen, és semmilyen álca – legyen akármilyen vonzó – nem változtathat rajta. [...] Ha az úgynevezett barátaitok olyasmire buzdítanak titeket, amiről tudjátok, hogy rossz, *ti* legyetek azok, akik kiálltok az igazság mellett, még akkor is, ha egyedül teszitek.”⁸

Mennyei Atyánk nem azt akarja, hogy a világot figyeljük, és *kövessük* az állandóan változó divathullámait. Azt akarja, hogy Őrá tekintsünk, és az Ő változatlan útmutatását kövessük. Azt szeretné, hogy az evangélium szerint éljünk, és másokat is *vezessünk* erre az útra azért, hogy magasra tesszük a normát.

A szentírások számos nagyszerű példával mutatják be ezt az elvet. Az Ószövetségben, a Bírák könyvében tanulhatunk Sámsonról. Sámson nagyszerű lehetőségekkel született. Édesanyja azt az ígéretet kapta, hogy fia „kezdi majd megszabadítani Izráelt a Filiszteusok kezéből”⁹. De ahogy Sámson növekedett, egyre inkább a világi csábítások felé kacsingatott, nem pedig Isten felé tekintett. Döntéseit inkább az alapján hozta, hogy számára mi volt „kedves”¹⁰, és nem azért, mert helyesek voltak. A szentírások újra és újra a „leérkezett”¹¹ kifejezést használják rá, amikor Sámson útjairól, tetteiről és választásairól írnak. Sámson, ahelyett, hogy a benne rejlő nagyszerű lehetőségeket betöltve felkelt és ragyogott volna, legyőzött a világ által, elvesztette Istenadta erejét, és tragikus körülmények között korán elhunyt.

A szentírásokban másrésről ott van Dániel példája is. Dániel is nagyszerű lehetőségekkel született. Dániel könyvének 6.

fejezetében azt olvashatjuk, hogy „Dániel felülhalad az igazgatókat és a tisztartókat, mivelhogy rendkívüli lélek volt benne”¹². Amikor világi kihívások érték, nem a világra tekintett le, hanem felkelt, és az égre emelte szemeit. Ahelyett, hogy a király világi rendeletét követte volna, miszerint senki sem imádkozhat 30 napon át, csakis a királyhoz, Dániel „beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdeire esék, könyörge és dicséretet tőn az ő Istene előtt, a miként azelőtt cselekszik vala”¹³.

Dániel nem félt felkelni és ragyogni Isten parancsolatainak követésében. Bár valóban eltöltött egy kellemetlen éjszakát az oroszlánok vermében, mert kiállt azért, ami helyes, megóvták és megáldották az engedelmességéért. Amikor Dárius király másnap reggel előhozatta Dánielt az oroszlánok verméből, elrendelte, hogy mindenki Dániel Istenét félje, és kövesse Dániel hithű példáját. Dániel valóban megmutatta nekünk, mit jelent zászlónak lenni a nemzetek számára, és soha nem adni lejjebb a normáinkat a világ kísértései ellenére sem.

Áldott vagyok, amiért hozzátok hasonló olyan újkori fiatalok példájáról hallok, akik nem félnek felkelni és ragyogni, és hagyni, hogy fényük zászló lehessen a többi társuk számára. Joanna az egyik volt a csupán három egyháztag közül a középiskolájában, és az egyetlen fiatal nő az egyházközségében. Megfogadta magának és az Úrnak, hogy soha nem beszél csúnyán. Amikor egy iskolai feladathoz párban kellett dolgoznia egy fiatalemberrel, aki nem tett ugyanilyen fogadalmat, akkor sem volt hajlandó lejjebb adni a normáit. Megkérte a fiút, hogy tartsa tiszteletben az értékeit. Idővel sok-sok gyengéd és nem annyira gyengéd emlékeztető után barátja új szokásokat alakított ki, és már szebb nyelvezetet használt. Sokan észrevették a változást, például a fiú édesapja is, aki megköszönte Joannának, hogy jó hatással volt a fiára.¹⁴

Nemrég, egy megbízás során, a Fülöp-szigeteken találkoztam Karennel, aki megosztotta egyik élményét, mikor a Babérkoszorú osztály tagjaként idegenforgalmi és vendéglátóipari szakmenedzsernek tanult a főiskolán. Az egyik tanár azt akarta, hogy minden tanuló kóstoljon meg és tanuljon meg elkészíteni számos italt, melyet majd az éttermükben felszolgálnak. Ezek

közül néhány alkoholt tartalmazott, Karen pedig tudta, hogy az Úr parancsolata ellen való, hogy megkóstolja ezeket. Számolva a súlyos következményekkel, Karen összeszedte a bátorságát, hogy felkeljen és ragyogjon, és nem fogyasztott ezekből az italokból.

Karen elmesélte a történetet: „A tanárom odalépett hozzám és megkérdezte, miért nem iszom. Ezt mondta: »Karen, hogyan fogja megismerni az ízüket, és hogyan fog átmenni ebből a fontos tantárgyból, ha még csak meg sem kóstolja az italokat?« Elmondtam neki, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok, és egyháztagnaként mi nem fogyasztunk káros italokat. És hogy bármit is vár tőlem, még ha ez bukást jelent is a tananyagból, megértem, de a személyes normáimban nem fogok ezért megbukni.”

Teltek a hetek, és többé nem esett szó erről a napról. A félév végére Karen tudta, hogy a végső osztályzata tükrözni fogja azt, hogy visszautasította az italokat. Alig merte megnézni a jegyét, de mikor megtette, látta, hogy az övé lett a legjobb jegy az osztályban.

Ezt mondta: „Ebből az élményből megtanultam, hogy Isten... biztosan megáld bennünket, ha követjük Őt. Azt is tudom, hogy ha elégtelent kaptam volna, nem bántam volna meg, amit tettem. Tudom, hogy az Úr szemében soha nem bukom meg, ha azt választom, amiről tudom, hogy helyes.”¹⁵

Drága fiatal nők, mindannyian nagyszerű lehetőségekkel születtetek. Mennyei Atyánk szeretett lányai vagytok. Ő ismer és szeret benneteket. Arra kér titeket, hogy „keljete fel és ragyogjatok”, és megígéri, hogy ha ezt teszitek, fenntart és megáld benneteket. Imádkozom, hogy meglegyen a bátorságotok elfogadni az Ő hívását, és elnyerjétek az ígéreteit, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Tan és a szövetségek 121:45.	8. Thomas S. Monson: Az igazlelkűség példái. <i>Liahóna</i> , 2008. máj. 65.
2. Móziás 5:15.	9. Józsué 13:5.
3. 1 Timótheus 4:12.	10. Józsué 14:3.
4. Józsué 1:9.	11. Józsué 14:7.
5. Hittételek 1:13.	12. Józsué 6:3.
6. Lásd <i>Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee</i> (2001). 30.	13. Dániel 6:10.
7. Móziás 4:29.	

14. Lásd Joanna Ehrisman, "The Thing about Being Mormon," in Katilin Medlin and others, eds., *Going on 15: Memoirs of Freshmen* (2010), 93–96.
15. A szerző személyes levelezése, 2012.

Törekedjete a tanulásra: Elvégzendő munkátok van!

Írta: Mary N. Cook

első tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

---

*Áldjátok meg gyermekeiteket és leendő otthonotokat
azzal, hogy már most annyit tanultok, amennyit csak
tudtok.*

Drága fiatal nőtestvéreim, nagyon szeretünk mindannyiótokat! Látjuk, amint bátran felkeltek és fényesen ragyogtok egy olyan világban, ahol a nagyszerű lehetőségeket nagy kihívások kísérik. Emiatt talán eltűnődtek azon, hogy vajon mit tartogat számotokra a jövő. Biztosíthatlak benneteket, hogy Isten erkölcsös lányaiként fényes jövő áll előttetek. Olyan időben éltek, amikor az evangélium igazságai visszaállítottak, ezeket az igazságokat pedig megtalálhatjátok a szentírásaitokban. Mikor megkeresztelkedtetek, elnyertétek a Szentlélek ajándékát, a Szentlélek pedig igazságra tanít, és felkészít benneteket az élet kihívásaira.

Isten erkölcsi önrendelkezést adott nektek, valamint lehetőséget a tanulásra, míg a földön éltek, és van számotokra egy munkája, melyet el kell végeznetek. E munka elvégzésében pedig személyes felelősségeitek, hogy törekedjete a tanulásra. Ez a „ragyogó reménysugár”¹, mely a jövőtök kulcsa, az új *A fiatalság erősségéért* füzetben az iskolázottság normája címszó alatt, valamint a Fiala Nők tudás értékében található.

„A képzettség... lehetőségek kapuit tárja ki”². Ha követitek az Úr azon intését, hogy „törekedjete a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által is”³, nem csupán a tanulásból fakadó tudást nyeritek el, hanem ha hit által tanultok, további világosságra is szert teszték.

Törekedjete a tanulásra szorgalmas tanulmányozás által! Ritkán lesz alkalmatok ennyi időt szentelni a tanulásnak, mint most. Gordon B. Hinckley elnök a következő bölcs tanácsot adta az egyház ifjúságának: „A tanulási módszerek, melyet az iskolában fejlesztetek ki, nagymértékben hatással lesz arra, hogy életetek folyamán mennyire szomjazzátok majd a tudást.”⁴ „Annyi oktatásban kell részesülnötök, amennyiben csak tudtok. [...] Áldozzatok fel minden ahhoz szükséges dolgot, hogy kiképezzétek magatokat [eme] világ munkájára. [...] Képezzétek elméteket és kezeiteket, hogy életetek során jó hatást gyakoroljatok másokra.”⁵

Thomas S. Monson elnök, kifejezetten a fiatal nőkhöz szóló beszédében ezt mondta: „Gyakran nem tudjuk, mit hoz a jövő, ezért fontos, hogy felkészüljünk a bizonytalanságokra. [...] Arra biztatlak benneteket, hogy képezzétek magatokat, és sajátítsatok el piacképes képességeket, hogy ha ilyen helyzet adódna, készek legyetek [a gondoskodásra].”⁶

Fiatal nők, kövessétek ezeknek a bölcs és sugalmazott prófétáknak a tanácsait! Legyetek jó tanulók! Keljete fel és ragyogjate az iskolátokban a kemény munkátokkal, az őszinteségetekkel és a feddhetetlenségetekkel! Ha küszködtök vagy csüggedte vagytok az iskolai teljesítményetek miatt, kérjete segítséget a szüleitektől, tanáraitoktól és segítőkész egyháztagoktól. Soha ne adjátok fel!

Készítete egy listát mindarról, amit meg szeretnéte tanulni, ezután pedig osszátok meg a tanulmányaitokkal kapcsolatos céljaitokat a családotokkal, a barátaitokkal és a vezetőitekkel, hogy támogatni és bátorítani tudjanak benneteket.⁷ Ez a Személyes fejlődés mintája.

A technológia segítségével a tudás robbanásszerű áradatának lehetete tanúi. Folyamatosan bombáznak titeket a különféle hang- és videoanyagok, és a közösségi hálók. Szelektáljate, és ne engedjete, hogy ez az információ-áradat elvonja figyelmeteket vagy lassítsa a fejlődéséteket. Keljete fel, fiatal nők! *Ti* határozzátok meg a céljaitokat. *Ti* döntete el, mi férközzön be az elmétebe és a szívetekbe.

Legfontosabb tanulási pillanataitok közül néhány az osztálytermen kívül történi majd. Vegyete körbe magatokat

olyan példás nőekkel, akik otthonteremtési, művészeti, zenei, családtörténeti, sport, írásbeli vagy szóbeli készségeket taníthatnak nektek. Ismerjétek és kérjétek meg őket, hogy mentoráljanak benneteket. Amikor tanultok valami újat, tanítsátok azt meg a Közös tevékenységen, vagy legyetek más fiatal nők mentorai a méhecske érdemmedál elnyerésének követelménye részeként.

Csodálatos édesanyám mellett számos mentorom volt az életem folyamán. Csupán 9 éves voltam, mikor megismertem a mentorálás folyamatát. Az elemis tanítóm megtanított hímezni egy képet, rajta a felirattal: „Elhozom az evangélium fényét az otthonomba.” A tanítóm folyamatosan vezetett, kijavított és mindig biztatott. Őt más mentorok is követték. Az egyházközségemben két kiváló varrónő megtanított varrni. Az ő vezetésükkel, türelmükkel és biztatásukkal 14 évesen beneveztem egy ruhát egy varróversenyre, ahol még díjat is nyertem vele. Ez a folyamat növelte a tudás és a kiválóság iránti szomjamat más területeken is.

Amikor édesanyákká váltok, a most elnyert tudás bőségesen kifizetődik majd. „Az édesanya iskolázottsági szintje óriási hatással lesz gyermekei oktatással kapcsolatos döntéseire.”⁸ Az édesanya iskolázottsága lehet „a kulcs a szegénység körforgásának megállításához”⁹. Az iskolázott nők „általában egészségesebb gyermekeket szülnek, egészségesebb gyermekeket nevelnek, magabiztosabbak, rugalmasabbak, jobban érvelnek, és jobb az ítélőképességük.”¹⁰

„A család: Kiáltvány a világhoz” azt tanítja, hogy „az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek”¹¹. Ebbe a gondozásba beletartozik az is, hogy oktatásban részesítitek a gyermekeiteket, és ez szent feladatotok is. Az ifjú harcosokhoz hasonlóan, „akiket anyáik tanított[ak]”¹², gyermekeitek számára ti lesztek a valaha is létező legfontosabb tanítók, ezért gondosan válasszátok meg, mit tanultok. Áldjátok meg gyermekeiteket és leendő otthonotokat azzal, hogy már most annyit tanultok, amennyit csak tudtok.

Törekedjétek a tanulásra hit által! Hit által tanulunk, miközben szorgalmasan lelki tudásra teszünk szert ima, szentírás-tanulmányozás és engedelmesség által, és miközben a

Szentlélek útmutatására törekszünk, aki minden igazságról bizonyosságot tesz. Ha kiveszitek a részleteket a tudás megszerzéséből, a Szentlélek megvilágosíthatja az elméteket. Közben azon igyekeztek, hogy érdemesek maradjatok, a Szentlélek utat mutat és további világgosságot ad a tanulókatokhoz.

Fiatal nőként egyszer kölcsönkértem egy pár sílécet, mely túl hosszú volt, és egy pár sícipőt, amely hatalmas volt rám, egy barátom pedig megtanított síelni. Egy gyönyörű tavaszi napon történt, a nap tündökölt, a hó tökéletes volt, a kék égen seholy felhő. A meredek lejtő miatti izgalmamat hatalmas izgatottság váltotta fel, miközben tanultam. És bár jó néhányszor felborultam azokon a hosszú sílécen, felkeltem, és tovább próbálkoztam. Megszerettem ezt a sportot.

Azt azonban hamarosan megtapasztaltam, hogy nem minden nap és időjárási viszony ennyire ideális. Azokon a napokon, mikor az égbolt borúsabb volt, úgynevezett „lapos fényben” kellett síelnünk. A lapos vagy szórt fény az, amikor a felhők a nap fényét szétszórják. Ahogy nézünk előre, a fehér havon csökken a térérzékelés, és nehéz megítélni, mennyire lejt a domboldal, vagy észrevenni a dombon található buckákat és gödröket.

Ti, fiatal nők talán olyan várakozással tekintetek a jövőtökre, ahogyan én tekintettem arra a lejtős sípályára. Időnként úgy érezhetitek, hogy szórt fényben éldegéltek, nem látva, mi van előttetek. A hit általi tanulás önbizalmat fog adni, és segít, hogy eligazodjatok a bizonytalanság idején.

Máté 25. fejezetében a tíz szűz példázata megtanítja nekünk, hogy a lelki felkészültség elengedhetetlen, és személyesen kell szert tenni rá. Biztosan emlékeztek, hogy mind a tíz szűzet meghívták, hogy kísérik el a vőlegényt a menyegzőre, de csupán az öt bölcs szűz készült fel, hogy olajat vigyen a lámpásához.

„A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak.

Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak.

Mikor pedig venni járnak vala, megérkezők a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.”¹³

Talán azt gondoljátok, elég önző dolog, hogy az öt bölcs szűz nem adott az olajából, ez azonban lehetetlen volt. A lelki felkészülést személyesen, cseppenként lehet megszerezni, és nem lehet megosztani.

Most van itt az ideje, hogy az ima, a szentírás-tanulmányozás és az engedelmesség által cseppenként adjátok át magatokat a lelki tudásotok növelésének. Most van itt az ideje, hogy megszerezzétek az iskolázottságotokat – cseppenként. Minden erényes gondolat és tett olajat cseppent a lámpásotokba, alkalmassá téve benneteket arra, hogy a Szentlélek, a mi isteni tanítónk vezessen benneteket.

A Szentlélek átvezet majd titeket ezen az utazáson itt a halandóságban, akkor is, ha szórt fényben érzitek magatokat, és bizonytalan, hogy mi vár rátok. Nem kell félnetek! Ha az örök élet felé vezető ösvényen maradtok, a Szentlélek döntéseitekben és a tanulásotokban egyaránt vezetni fog benneteket.

Személyes tapasztalatom alapján biznyságomat teszem, hogy ha törekedtek a tanulásra, nem csupán tanulmányozás hanem hit által is, akkor vezetve *lesztek* abban, „aminek megtételéhez az Úrnak szüksége lesz rátok, és amit tudnotok kell”¹⁴.

Fiatal nőként részesültem a pátriárkai áldásomban, és azt a tanácsot kaptam benne, hogy készítsem fel magam egy jó oktatás megszerzésével, és korán tanuljam meg azokat az erényeket, melyekre az otthonteremtéshez és egy család felneveléséhez van szükség. Nagyon vágytam erre az áldásra, a családra. Ez az áldás azonban csak 37 éves koromban teljesedett be, amikor végül férjhez mentem. A férjem özvegy volt, így hát aznap, mikor a templomban összepecsételtek bennünket, hirtelen nemcsak egy férjjel áldattam meg, hanem egy négy gyermekből álló családdal is.

Előtte rengetegszer éreztem úgy, mintha szórt fényben síelnék, és azt kérdezgettem, „vajon mit tartogat számomra a jövő?”. Igyekeztem követni a pátriárkai áldásom intéseit. Szorgalmasan tanultam, hogy tanár lehessenek, majd tovább

tanultam, hogy általános iskolai igazgató legyek. Imádkoztam Mennyei Atyámhoz, és a Szentlélek útmutatására törekedtem. Hűen ragaszkodtam a próféták ígéretéhez, akik biztosítottak róla, hogy ha „igaz és hithű maradok, és betartom a szövetségeimet, szolgálom Istent, és szeretem Mennyei Atyámat és az Úr Jézus Krisztust, egy sem tagadtatik meg tőlem Mennyei Atyánk azon áldásai közül, melyet hithű gyermekeinek tartogat”¹⁵.

Tudom, hogy a tanulmányaim segítettek felkészülnöm egy olyan életre, melyhez fogható fiatal nőként el sem tudtam képzelni. Azt hittem, azért tanulok tanárnak, hogy iskolában és a leendő gyermekeimet taníthassam, azt azonban nem tudtam, hogy az Úr arra is felkészít ezzel, hogy angolt tanítsak Mongóliában azon a misszión, melyre a férjemmel mentem, valamint hogy az egyház fiatal nőit tanítsam világszerte, és megtanítsam unokáimnak a tudás értékét. Álmodni sem mertem ilyen csodás áldásokról.

Bizonyágomat teszem, hogy Mennyei Atyánk ismer és szeret titeket. Hatalmas bizalmat vetett belétek, és van egy munkája, melyet csak *ti* vagytok képesek elvégezni. Biztosítani szeretnélek benneteket arról, hogy *fel lesztek készítve* erre a nagyszerű munkára, ha törekedtek a tanulásra tanulmányozás és hit által is. Erről teszem bizonyágomat Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Gordon B. Hinckley: Kezet nyújtani, hogy felemeljünk valakit. *Liahóna*, 2002. jan. 67.
2. *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2011). 9.
3. Tan és a szövetségek 88:118.
4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002), 28.
5. Gordon B. Hinckley, "Seek Learning," *New Era*, Sept. 2007, 2, 4.
6. Thomas S. Monson: „Ha felkészültök, akkor nem fogtok félni”. *Liahóna*, 2004. nov. 116.
7. Lásd *A fiatalság erősségéért*, 9.
8. Cheryl Hanewicz and Susan R. Madsen, "The Influence of a Mother on a Daughter's College Decision," *Utah Women and Education Project Research Snapshots*, no. 3 (Jan. 2011): 1.
9. Marjorie Cortez, "Mom's Education Key to Halt Poverty Cycle," *Deseret News*, Sept. 23, 2011, A1.
10. Olene Walker, "More Utah Women Need to Finish College," *Salt Lake Tribune*, Oct. 30, 2011, O4.
11. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
12. Alma 56:47.
13. Máté 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, "Education for Real Life," *Ensign*, Oct. 2002, 18.
15. M. Russell Ballard, "Preparing for the Future," *Ensign*, Sept. 2011, 27.

Itt az idő: keljetek fel és ragyogjatok!

Írta: Elaine S. Dalton

a *Fiatal Nők* általános elnöke

Isten leányaiként vezetésre születtetek.

A *Fiatal Nők* irodájában az ablakomból csodálatos kilátás nyílik a Salt Lake templomra. Mindennap látom Moróni angyalt a templom tetején, ragyogó szimbólumaként nem csak saját hitének, de a miénknek is. Szeretem Morónit, mert tiszta és hű maradt egy nagyon züllött társadalomban. Ő a hősöm! Egyedül is megállta a helyét. Olyan érzést kelt bennem most a templom tetején állva, mintha hívna minket, hogy legyen bátorságunk; emlékezzünk rá, hogy kik vagyunk; és legyünk érdemesek a szent templomba való belépésre – keljünk fel és ragyogjunk,¹ emelkedjünk felül a világ lármáján, és Ésaías próféciaja szerint „menjünk fel az Úr hegyére”²: a szent templomba.

Ma az Úr választott leányai gyűltek itt össze. Az egész világon nincs olyan csoport, amely az igazságért és az igazlelkűségért kiállva nagyobb hatással bírna, mint a fiatal nők és az asszonyok Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Látom, mily nemesek vagytok. Ismerem isteni önazonosságotokat és rendeltetésedeteket. Már a halandóság előtti létben is kitűntetek. Szövetségeket és ígéreteket kaptatok örökségül. A hű pátriárkák: Ábrahám, Izsák és Jákob lelki tulajdonságait örököltétek. Isten egyik prófétája úgy utalt rátok, akik ma itt összegyűltetek, mint a jövő ragyogó reménységére.³ Én is így gondolom! Tündöklően ragyog fényetek egy kihívásokkal teli világban. Bizony, „feledhetetlen napok... ezek”⁴! Ezek a *ti* napjaitok, és *most* van itt az ideje annak, hogy minden

fiatal nő felkeljen és ragyogjon, „hogy világosságotok zászló lehessen a nemzetek számára”⁵.

A zászló egyben normát is szab, amely „mértéket adva meghatározza a tökéletességet”⁶. A szentség normáját kell felmutatnunk a világnak, hogy mindenki lássa! Az új, átdolgozott *A fiatalság erősségéért* füzet nemcsak a pontosan betartandó normákat, hanem a hozzájuk kapcsolódó ígéreteket is leírja. E fontos füzet szavai zászlót bontanak a világ előtt, és ha e normák szerint éltek, akkor tudni fogjátok, mit tegyetek, hogy hasonlóbakká váljatok a Szabadítóhoz, és boldogok legyetek egy egyre sötétedő világban. Ha e füzet normái szerint éltek, akkor az segíteni fog nektek kiérdemelni a Szentlélek állandó társaságát. És a világban, ahol éltek, szükségetek lesz erre a társaságra, amikor a jövőbeni sikereiteket és boldogságotokat nagymértékben meghatározó fontos döntéseket meghozzátok. Ha e normák szerint éltek, akkor az segíteni fog nektek abban, hogy beléphessetek az Úr szent templomaiba, és ott szent szövetségek megkötése és betartása által áldásokban és hatalomban részesüljete⁷.

Amikor Emi leányunk még kicsi volt, imádta nézni, hogyan készülődök az egyházi gyűlésekre. Minden mozdulatomat végigkísérte, majd ő is megfésülködött, felöltözött, és megkért, hogy tegyek az arcára egy kis „ragyogást”. Így nevezte azt a sűrű arckrémet, amit a ráncosodás megelőzésére használtam. Amikor kérése szerint tettem egy kicsit az arcára, elmosolyodott, és azt mondta: „Most már mehetünk!” Emi csak azt nem vette észre, hogy a „ragyogás” enélkül is rajta volt. Ragyogott az arca, mert tiszta volt, ártatlan és jó. Vele volt a Lélek, és ez látszott.

Szeretném, ha minden fiatal nő, aki ma egybegyűlt, tudná és értené, hogy szépségét és „ragyogását” nem az arcfesték, a krém, vagy a legújabb divat szerinti ruhák és frizura adja. Mindez személyes tisztaságotokból ered. Ha a normák szerint éltek és kiérdemlitek a Szentlélek állandó társaságát, akkor nagy hatással lehettek a világra. Példátok, szemetekben a fény, hatással lesz másokra, akik látni fogják a „ragyogásotokat”, és olyanok szeretnének majd lenni, mint ti. Honnan jó ez a fény? Az Úr a világosság, „és a Lélek minden olyan embert megvilágosít szerte a világon, aki hallgat a Lélek hangjára”⁸. Isteni fény költözik a

szemünkbe és az arcunkra, ha közeledünk Mennyei Atyánkhoz és az Ő Fiához, Jézus Krisztushoz. Innen vesszük a „ragyogást”! Mellesleg pedig, amint látjátok, a ráncosodást megelőző krém bizony nem sokat ért!

A „keljete fel és ragyogjatok” felhívás mindegyikötöket felszólítja arra, hogy járjatok élen egy nagyszerű ügyben, hogy emeljétek fel a zászlót, és legyetek e nemzedék vezetői erényességben, tisztaságban és templomi érdemességben. Ha változást szeretnétek hozni a világba, akkor *különbözőnötök kell tőle*. Joseph F. Smith szavait idézem, aki azt mondta a napjaiban élő nőknek: „Nem [arra vagytok hivatva], hogy a világi [fiatal] nők vezessenek benneteket; [ti arra vagytok hivatva], hogy... vezessétek... a világon élő [fiatal] nőket minden olyan dologban, ami... megtisztító az emberek [gyermekai] számára”⁹. Ez ma is így van. Isten leányaiként vezetésre születtetek.

A világban, ahol élünk, csak úgy tudtok mások előtt járni, ha a Szentlélek útmutatását és állandó társaságát élvezitek, aki „minden olyan dolgot meg fog mutatni nektek, amit meg kell tennetek”¹⁰, ha felismeritek a késztetéseit, és hagyatkoztok azokra. És mivel a Szentlélek nem lakik tisztátalan templomokban, fel kell térképeznünk a szokásainkat és a szívünket. Mindannyiunknak változtatnia kell valamin – bűnbánatot kell tartanunk. Lamóni király atyja azt mondta a Mormon könyvében: „*minden* bűnömmel felhagyok, hogy megismerjelek téged”¹¹. Mi is készen állunk erre?

Az Arizona állambeli Queen Creekben egy csapat fiatal elhatározta, hogy felkelvén és ragyogván közösségük fiataljai előtt fognak járni *A fiatalság erősségéért* füzetben található normák szerinti életben. Mindenki leírt valamit a naplójába, ami érzései szerint visszatartotta őt, vagy amin változtatni akart, majd szó szerint ástak egy gödröt. Köré álltak, kitepték a naplójukból a lapot, és a gödörbe dobták, akárcsak a Mormon könyvében Ammon népe a harci fegyvereit.¹² Eltemették a lapokat, és azon a napon mindannyian elkötelezték magukat a változás mellett. Bűnbánatot tartottak. Elhatározták, hogy felkelnek!

A ti életetekben van valami, amin változtatni kellene? Megtehetitek. A Szabadító végtelen engesztelő áldozata révén bűnbánatot tarthattok. Lehetővé tette számotokra és számomra

is, hogy megváltozzunk, hogy újra tisztává és szeplőtlené, és Őhöz hasonlóvá váljunk. Megígérte, hogy ha így teszünk, akkor nem emlékszik többé a bűneinkre és a hibáinkra.¹³

Időnként majdnem lehetetlennek látszik, hogy ragyogjunk. Oly sok kihívással nézünk szembe, és ezek elfedhetik a világosság forrását, a Szabadítót. Időnként nehéz az út, és talán úgy tűnik, mintha sűrű ködbe burkolózna a fény. Így volt ez egy Florence Chadwick nevű fiatal nővel is. Florence 10 éves korában felfedezte, hogy tehetséges úszó. Rekordidő, 13 óra 20 perc alatt úszta át a La Manche csatornát. Imádta a kihívást, és később megpróbálkozott vele, hogy elússzon Kalifornia partjaitól a bő 30 kilométer távolságra lévő Catalina-szigetig. 15 órányi úszás után elfáradt. Sűrű köd takarta el szeme elől a partvonalat. Édesanyja hajón mellette haladt, és Florence odaszólt neki, hogy úgy gondolja, nem fogja tudni teljesíteni a távot. Édesanyja és edzője továbbhaladásra biztatták, de ő csak a ködöt látta. Feladta, és már csak a hajón fedezte fel, hogy mindössze másfél kilométert kellett volna még úsznia a partig. Amikor később egy interjúban megkérdezték tőle, miért hagyta abba az úszást, beismerte, hogy nem a hideg víz és nem a távolság miatt. Azt mondta: „Felülkerekedett rajtam a köd.”¹⁴

Később újra próbálkozott, és megint sűrű köd szállt le. Ám ez alkalommal kitartott, és sikeresen elérte a partvonalat. Amikor megkérdezték tőle, mi volt a különbség, azt mondta, hogy a sűrű ködben, miközben úszott, maga elé képzelte a partvonalat.¹⁵

Florence Chadwick esetében a cél a partvonal volt. A mi célunk a templom. Fiatal nők, összpontosítsatok! Ne veszítsétek szem elől a célotokat! Ne engedjétek, hogy az erkölcsi szenny sűrű köde és a világ becsmérő hangjai eltérítsenek titeket a céljaitoktól, attól, hogy a normák szerint éljétek, élvezzétek a Szentlélek társaságát, és érdemesek legyetek a szent templomba való belépésre! Mindig legyen ott a szívetekben és az elmétekben a templom – a Szabadító szent házának – képe!

Jó néhány héttel ezelőtt a Nevadai Reno templom celesztialis szobájában voltam. Ragyogó fény szűrődött be a szobába, melyet még vakítóbbá tett a kristálycsillár, melynek csiszolt lapocskái a szivárvány színeit szórták szét a teremben. A lélegzetem is elállt, midőn felismertem, hogy a Szabadító „a világ világossága és

élete”¹⁶, és hogy az Ő fényét kell feltartanunk és visszatükröznünk. *Mi vagyunk az Ő világosságát tükröző apró kristályok, és csak akkor tükröződik rajtunk a fény, ha tiszták vagyunk, és a világ porától mentesek. Közben ott álltam aznap a templomban, fülemben csengett Moróni felszólítása hozzánk, Sion leányaihoz: „[É]bredj, és emelkedj fel a porból”¹⁷! „[A] gonosz ajándékot és a tisztátalan dolgot... ne érints[d]”¹⁸! „[É]bredj, és emelkedj fel..., és öltsd magadra gyönyörű ruháidat, Ó Sion leánya..., hogy eleget lehessen tenni az Örökkévaló Atya szövetségének, melyet veled kötött, Ó Izráel háza.”¹⁹*

A templom megígért áldásai nem csak hozzátok érnek el, hanem minden nemzedékhez. Ha célul tűzitek ki a templomot, akkor jó hatásokat átíveli az időt és a teret, az előttetek járókért végzett munkátok pedig próféciát teljesít majd be!

A legutóbbi általános konferencián örömmel hallgattam, amikor David A. Bednar elder felhívást intézett hozzátok, hogy munkálkodjatok buzgón saját családtörténeti kutatásokban és az azokért végzett templomi munkában, akik Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának áldásai nélkül haltak meg.²⁰ Amikor ezt hallottam, nagyot dobbant a szívem. A Tan és a szövetségekben kiváló lelkekről olvasunk, „akik visszatartattak, hogy az idők teljességében jöjjenek elő, és részt vegyenek a nagyszerű utolsó napi munka alapjainak lefektetésében, beleértve ebbe a templomok építését, valamint szertartások elvégzését azokban a halottak megváltására”²¹. Ez a ti időtök; elkezdődött a munkátok! Most van itt az ideje annak, hogy érdemesek legyetek a templomi ajánlásra, és rendelkezetek is vele! Ezt a munkát végezve szabadítókká váltok Sion hegyén.²²

Russell M. Nelson elder azt mondta rólatok: „Az egyház fiatal nőinek hatása, mint egy alvó óriás, felébred, felkel, és hatalmas erejű igazlelkű hatással lesz majd a föld lakosaira.”²³ *Fiatalként, keljtek fel és foglaljátok el helyeteket a jövőtöket és a világ jövőjét meghatározó dicső eseményekben! Most van itt az idő!*

„Fenn a magas hegyen Istenünk zászlaját, nézzétek, nemzetek, immár kibontották!”²⁴ *Fiatalként, ti vagytok ez a zászló! Legyetek erényesek és tiszták, törekedjétek a Szentlélek társaságára, temessétek el a bűneiteket és a vétkeiteket,*

összpontosítsatok, és ne engedjétek, hogy az erkölcsi szenny homályba vonja a céljaitokat! Már most legyetek érdemesek a templomba való belépésre! Tegyétek fel magatokra a „ragyogást”! Teljes szívemből bizonyoságot teszek róla, hogy Isten él, és ha közeledünk az Ő Szeretett Fiához, a mi Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz, akkor Ő világosságot áraszt az életünkbe. Azért imádkozom, hogy Morónihoz hasonlóan mi is felkeljünk és ragyogjunk, „hogy világosság[unk] zászló lehessen a nemzetek számára”²⁵. Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lásd Tan és a szövetségek 115:5.
2. Ésaías 2:3; 2 Nefi 12:3.
3. Lásd Gordon B. Hinckley: Erősen és rendíthetetlenül állni. *Világméretű vezetőképző gyűlés*, 2004. jan. 10. 20.
4. Oliver Cowdery, Joseph Smith története 1:70, jegyzet.
5. Tan és a szövetségek 115:5.
6. Ezra Taft Benson, “Strengthen Thy Stakes,” *Tambuli*, Aug. 1991, 4.
7. Lásd Tan és a szövetségek 109:22.
8. Tan és a szövetségek 84:46.
9. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1999). 184.
10. 2 Nefi 32:5.
11. Alma 22:18; kiemelés hozzáadva.
12. Lásd Alma 24:17.
13. Lásd Tan és a szövetségek 58:42.
14. Lásd Sterling W. Sill, in Conference Report, Apr. 1955, 117.
15. Lásd Randy Alcom, “Florence Chadwick and the Fog,” epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. Lásd még “Florence Chadwick,” in *Encyclopedia of World Biography*, vol. 19 (2004): 64–66; “Navigation Information” and “Swim Successes,” Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, accessed Mar. 27, 2012. További, ettől eltérő beszámolók is vannak Florence Chadwickről.
16. 3 Nefi 9:18.
17. Moróni 10:31.
18. Moróni 10:30.
19. Moróni 10:31.
20. Lásd David A. Bednar: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 24–27.
21. Tan és a szövetségek 138:53–54.
22. Lásd Abdiás 1:21; Tan és a szövetségek 103:9; és *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2008). 496–499.
23. Russell M. Nelson, “Daughters of Zion,” *New Era Young Women Special Issue*, YW Nov. 1985, 9.
24. Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz.
25. Tan és a szövetségek 115:5.

Higgyetek, engedelmeskedjeteK, és tartsatok ki!

Írta: Thomas S. Monson elnök

Higgyétek el, hogy nincs annál fontosabb, mint hogy erősek és hithűek maradjatok az evangélium igazságaihoz. Tanúbizonyágomat teszem, hogy ez így van.

Drága fiatal hűgaim! Alázatra készítető a felelősség, hogy szólhatok hozzátok. Mennyei segítségért imádkozom, hogy meg tudjak felelni ennek a feladatnak.

Alig 20 évvel ezelőtt még nem kezdteK el a halandóságón átvezető utazásotokat. Akkor még mindannyian mennyei otthonotokban éltetek. Ott olyan emberek között voltatok, akik szerettek benneteket, és aggodalommal figyelték az örökkévaló jóléteket. Eljött aztán a pillanat, amikor a földi élet létfontosságúvá vált a fejlődéseKhez. A búcsúzás során a belétek vetett bizalmat is bizonyára kinyilvánították. Testet kaptatok és halandóvá váltatok; kivágattatok Mennyei Atyánk színe elől.

A földön azonban örömteli fogadtatásban részesültetek. Az első néhány év értékes és különleges időszak volt. Sátánnak nem volt hatalma, hogy megkísértsen benneteket, mivel még nem értetek el a felelősségre vonhatóság életkorát. Ártatlanok voltatok Isten előtt.

Nem sokkal később beléptetek abba a korba, melyet néhányan csak úgy neveznek, „a rettenetes tinédzserek”. Én

inkább „rendkívüli tinédzsereknek” nevezem őket. Ez a lehetőségek időszaka, a gyarapodás és a fejlődés éve, melyet a tudásszerzés és az igazság felkutatása fémjelez.

Senki nem mondta a tinédzser évekről, hogy könnyűek. Ezek gyakran a bizonytalanság, a meg nem felelés érzésének éve, a helyünk keresése a kortársak között, és a beilleszkedés éve. Ebben az időszakban egyre függetlenebbé váltok, és talán nagyobb szabadságra vágytok, mint amennyit a szüleitek jelenleg hajlandóak megadni nektek. Ezt az időszakot akarja Sátán is leginkább kihasználni, hogy megkísértsen benneteket, és minden tőle telhetőt meg is tesz, hogy elcsábítson arról az ösvényről, amely visszavezet abba a mennyei otthonba, amelyből érkeztetek, vissza a szeretteitekhez, vissza Mennyei Atyátokhoz.

A benneteket körülvevő világ nem rendelkezik azokkal az eszközökkel, amelyekkel segíteni tudna nektek végigjárni ezt a gyakran veszélyekkel teli utazást. Napjaink társadalmában oly sokan vannak, akik kezéből kicsúszott a biztonságot jelentő kötél, és így elsodródtak a békesség kikötőjéből.

A hamislelkűség iránti engedékenységnak, az erkölcstelenségnek, a pornográfiának, a kábítószereknek, a kortársak nyomásának – és még számos más dolognak – köszönhetően sokan a bűn tengerébe esnek, ahol szétzúzódnak az elvesztett lehetőségek, az eltékozolt áldások és a széttört álmok zátonyának éles szikláin.

Vezet-e út a biztonságba? Van-e menekülés a fenyegető pusztulás elől? A válasz egy harsogó *igen!* Azt tanácsolom nektek, hogy keressétek az Úr világítótornyát. Ahogy már korábban mondtam, most megismétlem: nincs olyan sűrű köd, nincs olyan sötét éjszaka vagy olyan erős szél ahonnan – és nincs olyan elveszett tengerész, akit – az Úr világítótornya ne tudna megmenteni. Ez a torony hívogat bennünket az élet viharaiban. Ezt mondja: *„Erre van a biztonság. Erre van az otthonod.”* Fényjeleket küld, melyeket könnyű meglátni, és amelyek soha nem maradnak el. Ha követitek őket, akkor ezek a fényjelek visszavezetnek benneteket a mennyei otthonotokba.

Ma három létfontosságú jelről szeretnék beszélni nektek, melyek az Úr világítótornyából érkeznek, és amelyek segíteni fognak nektek visszatérni az Atyához, aki mindennél jobban

várja a dicsőséges hazatéréseket. E három jel a következő:
higgyetek, engedelmeskedjétek, és tartsatok ki!

Először arról a jelről szeretnék szólni, amelyik alapvető és létfontosságú: *higgyetek!* Higgyétek el, hogy Mennyei Atyánk lányai vagytok, hogy Ő szeret benneteket, és hogy egy dicsőséges cél miatt vagytok itt, vagyis azért, hogy elnyerjétek az örök szabadulásotokat. Higgyétek el, hogy nincs annál fontosabb, mint hogy erősek és hithűek maradjatok az evangélium igazságaihoz. Tanúbizonyágomat teszem, hogy ez így van!

Fiatal barátaim, higgyetek azokban a szavakban, melyeket minden egyes héten kimondtok, amikor elszavaljátok a Fiatal Nők mottóját. Gondolkozzatok el a mottó szavainak jelentésén! Igazság rejlik bennük. Igyekeztek mindig a meghatározott értékek szerint élni. Higgyétek el – ahogy azt a mottótok is kijelenti –, hogyha elfogadjátok ezeket az értékeket és ezek szerint cselekedtek, akkor felkészültek lesztek az otthon és a család megerősítésére, szent szövetségek megkötésére és betartására, a templomi szertartások elnyerésére, és végül arra, hogy a felmagasztosulás áldásait élveztétek. Ezek gyönyörű evangéliumi igazságok, és amennyiben követitek őket, boldogabbak lesztek egész életeteken át, itt és ezután, mint akkor lennétek, ha figyelmen kívül hagyjátok azokat.

A legtöbbeteknek már tipegő kisgyermekkorotok óta tanították az evangéliumi igazságokat. Szerető szülők és segítőkész tanítók tanítottak benneteket. Az átadott igazságok segítettek abban, hogy bizonyosságot nyerjétek, mert elhittétek, amit tanítottak nektek. Ezt a bizonyosságot azonban továbbra is lehet lelkileg táplálni és gyarapítani tanulás, útmutatást kérő imák, valamint azáltal, hogy hetente eljártok istentiszteletre. Egyedül rajtatok múlik, hogy életben tartjátok-e ezt a bizonyosságot. Sátán minden erejével igyekezni fog, hogy elpusztítsa. Egész életeteken át táplálnotok kell ezt a bizonyosságot. A tűz fényéhez hasonlóan, amely ragyogó lánggal ég, majd elhalványulva előbb izzó parázssá változik, végül pedig kihűl, úgy a bizonyosságotok is, ha nem tápláljátok folyamatosan. Nem engedhetitek, hogy ez megtörténjen!

Amellett, hogy jártok a vasárnapi gyűlésekre és a hétköznapi tevékenységekre, ha lehetőségetek van rá, hogy hitoktatásra

járjatok – akár kora reggeli, akár órarendbe illesztett órákra – akkor használjátok ki azt. Sokan már most is jártok hitoktatásra. Az, hogy mennyit tanultok a hitoktatáson szerzett tapasztalataitokból – és általában minden másból az életben – a hozzáállásotokon és a taníthatóságra való hajlandóságotokon múlik. Legyünk alázatosak és vágyjunk a tanulásra! Nagyon hálás vagyok azért a lehetőségért, hogy tinédzser koromban eljárhattam kora reggeli hitoktatásra, mivel ez létfontosságú szerepet játszott a bizonyosságom kifejlődésében. A hitoktatás életeket változtathat meg.

Néhány évvel ezelőtt egy olyan jóra való emberrel voltam tagja egy igazgatói tanácsnak, aki rendkívül sikeres volt az életben. Nagy hatással volt rám a feddhetetlensége és az egyházhoz való hűsége. Megtudtam, hogy a hitoktatásnak köszönhetően szerezte meg bizonyosságát és csatlakozott az egyházhoz. A nő, akit feleségül vett, egész életében az egyház tagja volt. Akkor ő még nem tartozott egyik egyházhoz sem. Az évek múltak, és a feleség minden próbálkozása ellenére ez a férfi nem akart istentiszteletre járni a feleségével és a gyermekeivel. Később azonban ő vitte a két lányát a kora reggeli hitoktatásra. Amíg a lányok az órán voltak, ő a kocsiban várakozott, majd ezt követően elvitte őket iskolába. Egy esős napon az egyik leánya azt mondta: „Gyere be, apa. Leülhetsz a folyosón is.” A férfi elfogadta a meghívást. A terem ajtaja nyitva maradt, ő pedig figyelni kezdett. A hallottak megérintették a szívét. Ezt követően a tanév végéig eljárt a lányaival a hitoktatásra, aminek végül az lett az eredménye, hogy egy életre aktív tagja lett az egyháznak. Hagyjátok, hogy a hitoktatás építse és erősítse a bizonyosságotokat!

Lesznek olyan időszakok, amikor olyan kihívásokkal néztek szembe, melyek kockára tehetik a bizonyosságotokat; vagy éppen elhanyagoljátok azt, mert más dolgok keltik fel az érdeklődésüket. Könyörgöm, tartsátok meg erősnek a bizonyosságotokat! A ti felelősségetek, egyedül a tiétek, hogy a lángja fényesen ragyogjon. Ez erőfeszítéseket kíván, de ezek olyan erőfeszítések, amelyeket soha nem fogtok megbánni. Eszembe jutnak Julie de Azevedo Hanks dalszerző szavai. Ő ezt írta a bizonyosságáról:

Amikor változnak a szelek,
 S szívemet fájdalom járja át,
 Ha kell, az életem árán is megvédem,
 Mert melegére és fényére van szükségem,
 Tombolhat a vihar körülöttem, vadul,
 Én állom a zivatart megingathatatlanul.
 Megmaradok örökre
 A láng őrzője.¹

Higgyetek, és tápláljátok bizonyosságotok lángját, hogy ragyogva égessen, bármi is történjen!

Továbbá, kedves fiatal nők, *engedelmeskedjete*k.

Engedelmeskedjete a szüleiteknek. Engedelmeskedjete Isten törvényeinek. Ezeket egy szerető Mennyei Atyától kaptuk. Ha betartjuk azokat, akkor az életünk teljesebb lesz, és kevésbé bonyolult. Könnyebben tudjuk majd elviselni a kihívásainkat és a problémáinkat. Meg fogjuk kapni az Úr ígért áldásait. Ő azt mondta: „[Az] Úr a szívét és készséges elmét követel meg; és a készségesek és engedelmesek eszik majd Sion földjének javát ezen utolsó napokban.”²

Csak egyetlen életetek van, amit élhettek. Tartsátok annyira problémamentesnek, amennyire csak tudjátok! Kísértések fognak érni benneteket, néha olyan emberek által, akikről azt hittétek, hogy a barátaitok.

Néhány évvel ezelőtt beszélgettem egy Fiatal Nők tanácsadóval, aki elmesélte egy élményét, mely az osztályába járó egyik fiatal nővel történt meg. Ezt a fiatal nőt időről időre megkísértették, hogy letérjen az igazság ösvényéről, és a bűn kerülőújtára tévedjen. Néhány osztálytársa állandó győzködése eredményeként végül beleegyezett abba, hogy rátér a kerülőútra. Kigondolt egy tervet: azt mondja majd a szüleinek, hogy a Fiatal Nők tevékenységi estre megy. Ott azonban csak addig akart maradni, amíg a többi barátnője és az őket kísérő fiúk fel nem veszik őt. Ezt követően elmennek egy partira, ahol alkohol is lesz, és ahol a fiatalok viselkedése szöges ellentétben áll majd mindazzal, amiről ez a fiatal nő tudta, hogy helyes.

A tanítójuk sugalmazásért imádkozott, hogy segíteni tudjon a hozzá tartozó lányoknak, de különösen ennek a lánynak, akinek

annyira bizonytalan volt az evangélium iránti elkötelezettsége. A tanító azt a sugalmazást kapta akkor este, hogy ne azt csinálják, amit korábban eltervezett, hanem inkább beszéljen a lányoknak arról, mennyire fontos erkölcsileg tisztának maradni. Amikor elkezdte megosztani a gondolatait és az érzéseit, a szóban forgó fiatal nő már javában az óráját nézegette, hogy nehogy lekésse a barátaival megbeszélte találkát. Ahogy azonban a beszélgetés egyre elmélyült, a szívét megérintette valami, felébredt a lelkiismerete, és újra elhatározta magát. Amikor pedig eljött az idő, már tudomást sem vett az őt hívogató dudálásról. Egész este a teremben maradt a tanítójával és a többi osztálytársnőjével. Az Isten által jóváhagyott útról való kitérő sikeresen elmaradt. Sátánt megakadályozták tervében. A fiatal nő megvárta, míg társai hazamennek, hogy megköszönhesse a tanítójának a leckét, és elmondhassa, hogyan segített neki abban, hogy elkerüljön egy olyan végkifejletet, amely valószínűleg tragédiába torkollott volna. A tanító választ kapott imájára.

Csak később tudtam meg, hogy ezt a fiatal nőt, mivel azon az estén úgy döntött, hogy nem megy el a barátaival – akik a legnépszerűbb lányok és fiúk voltak az iskolában –, kiközösítették, és hónapokon át senki sem barátkozott vele az iskolájában. Nem tudták elfogadni, hogy ez a lány nem volt hajlandó megtenni azokat a dolgokat, amelyeket ők tettek. Borzasztóan nehéz és magányos időszak volt ez a lány életében. Mindezek ellenére állhatatos maradt, aminek köszönhetően sikerült olyan barátokra szert tennie, akik olyan normák szerint éltek, mint ő. Néhány évvel később ez a fiatal nő aztán templomban házasodott, és most már négy szép gyermeke van. Lehetett volna merőben más is az élete. A döntéseink meghatározzák a sorsunkat.

Drága fiatal nők, ellenőrizték, hogy a döntések, melyeket fontolgattok, átmennek-e a következő próbán: „Milyen hatással lesz rám? Mivel leszek gazdagabb?” A viselkedési kódexetekben ne arra essen a hangsúly, hogy „Mit fognak mások erről gondolni?”, hanem inkább arra, hogy „Mit fogok én magamról gondolni?”. Hagyjátok, hogy a halk és szelíd hang befolyásoljon benneteket! Ne feledjétek, hogy egy arra felhatalmazott személy kezeit a fejetekre helyezte a konfirmálásotok alkalmával, és azt

mondta: „Fogadd be a Szentlelket!” Tárjátok ki szíveteket, sőt az egész lelketeket, e különleges hang előtt, amely bizonyosságot tesz az igazságról. Ahogy azt Ésaiás próféta megígérte: „És füleid meghallják a kiáltó szót...: ez az út, ezen járjatok.”³

Napjainkban egyre nagyobb teret nyer a hamislelkűség iránti engedékenység. A magazinok és a televíziós műsorok a mozivásznak csillagait, a sportpályák hőseit – akiket rengeteg fiatal igyekszik utánózni – úgy mutatják be, mint akik látszólag mindenféle következmény nélkül szeghetik meg Isten törvényeit és fitogtathatják bűnös szokásaikat. Ne higgyetek ennek! El fog jönni a számvetés ideje, vagyis a mérleg egyensúlyba fog kerülni. Minden Hamupipőkének elérkezik az éjfél, ha nem ebben az életben, akkor a következőben. Az ítélet napja mindenkinek elérkezik. Ti felkészültetek-e rá? Meg vagytok-e elégedve a saját teljesítményetekkel?

Ha bármelyikőtök megbotlott az utazás során, megígérem nektek, hogy van visszaút. Ezt a folyamatot bűnbánatnak nevezik. A Szabadítónk meghalt, hogy számotokra és számomra elérhetővé tegye ezt az áldott ajándékot. Noha az ösvény nehéz, az ígéret valós. Azt mondta az Úr: „[H]a bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek.”⁴ „[És] vétkeikről többé meg nem emlékezem.”⁵

Szeretett hűgaim! Rendelkeztek az önrendelkezés becses ajándékával. Könyörgöm, döntsetek úgy, hogy engedelmeskedni fogtok!

Végezetül, *tartsatok ki!* Mit jelent kitartani? Nagyon tetszik a következő meghatározás: *bátran ellenállni*. Szükségetek lehet bátorságra ahhoz, hogy higgyetek; időnként ahhoz is, hogy engedelmeskedjete. Ahhoz azonban minden bizonnyal szükségetek lesz bátorságra, hogy kitartsatok addig a napig, amikor elhagyjátok ezt a halandó létet.

Az évek során nagyon sok olyan emberrel beszéltem, aki azt mondta nekem: „Olyan sok problémám van, mind valódi aggályok. Teljesen elborítanak az élet kihívásai. Mit tehetek?” Nekik és most nektek is a következő konkrét javaslatot teszem: törekedj mennyei útmutatásra, de mindig csak az adott napra. Az élet méterben mérve nem könnyű; de centiméterben egyszerű. Mindannyian képesek vagyunk igaznak maradni egyetlen napig

– aztán még egy napig, aztán még egyig – egészen addig, amíg a Lélek útmutatása szerint, az Úrhoz közel, jótettekkel és igazlelkűségben nem éltük le egész életünket. A Szabadító azt ígérte: „Tekintsetek rám, és tartsatok ki mindvégig, és akkor élni fogtok; mert aki mindvégig kitart, annak örök életet fogok adni.”⁶

E célból jöttetek a halandóságba, drága fiatal barátaim. Nincs annál fontosabb, minthogy elérjétek azt a célt, amelyre törekedtek, vagyis az örök életet Atyátok királyságában.

Ti becses, nagyon becses leányai vagytok Mennyei Atyánknak, akiket egy cél miatt küldtek ezen a napon és időben a földre. Egészen idáig tartogattak benneteket. Csodálatos, dicsőséges dolgok várnak rátok, ha hisztek, engedelmeskedtek, és kitartotok. Ezért az áldásért imádkozom, a Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Julie de Azevedo Hanks, “Keeper of the Flame,” <i>Treasure the Truth</i> (compact disc, 1997).	3. Ésaías 30:21.
2. Tan és a szövetségek 64:34.	4. Ésaías 1:18.
	5. Józsué 31:34.
	6. 3 Nefi 15:9.